

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

GHEORGHE CĂȚANĂ

CARMEN MARICI

SPERANȚA-DOINA CĂȚANĂ

ANDREI VARASCIUC

V

RELIGIE
CULTUL PENTICOSTAL

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Gheorghe Cătană (Coord.)
Speranța-Doina Cătană

Carmen Marici
Andrei Varasciuc

RELIGIE

CULTUL PENTICOSTAL

MANUAL PENTRU
CLASA A V-A

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

Prezentul manual are Avizul nr. 267/14.03.2018 al Cultului Creștin Penticostal – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România: președinte – pastor Moise Ardelean, coordonator al Departamentului de Învățământ – pastor Ioan Bădeliță, conform Metodologiei nr.377 din 14.06.2017.

ACEST MANUAL A FOST FOLOSIT DE:						
Anul	Numele elevului care a primit manualul	Clasa	Școala	Anul școlar	Starea manualului*	
					la primire	la returnare
1.						
2.						
3.						
4.						

* Starea manualului se va înscrie folosind termenii: nou, bun, îngrijit, nesatisfăcător, deteriorat. Cadrele didactice vor controla dacă numele elevului este scris corect. Elevii nu trebuie să facă niciun fel de însemnări pe manual.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Religie Cultul penticostal : manual pentru clasa a V-a / Gheorghe Cătană (coord.),

Carmen Marici, Speranța-Doina Cătană, Andrei Varasciuc. - București :

Editura Didactică și Pedagogică, 2019

ISBN 978-606-31-0933-1

I. Cătană, Gheorghe

II. Marici, Carmen

III. Cătană, Speranța-Doina

IV. Varasciuc, Andrei

2

© **E.D.P. 2019.** Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii Didactice și Pedagogice S.A., București. Orice preluare, parțială sau integrală, a textului sau a materialului grafic din această lucrare se face numai cu acordul scris al editurii.

© **Gheorghe Cătană, Carmen Marici, Speranța-Doina Cătană, Andrei Varasciuc**

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

Str. Spiru Haret nr. 12, sector 1, cod 010176, București

Tel.: 021.315.38.20

Tel./fax: 021.312.28.85

e-mail: office@edituradp.ro

web: www.edituradp.ro

Librăria E.D.P.: str. Gen. Berthelot nr. 28-30, sector 1

Referenți:

- Prof. univ. dr. Corneliu Constantineanu – Universitatea Aurel Vlaicu, Arad
- Prof. dr. Liana Lăcrămioara Grigoraș – Liceul Teologic Penticostal Logos, Timișoara

Coordonator: Gheorghe Cătană

Editor: Speranța-Doina Cătană

Redactor: Valentina Jercea

Tehnoredactor: Andrei Varasciuc, Doina Țibea

Coperta: Alin Casapu, Andrei Varasciuc

Comenzile pentru această lucrare se primesc:

– prin poștă, pe adresa editurii

– prin e-mail: comenzi@edituradp.ro;

comercial@edituradp.ro

– prin telefon/fax: 021.315.73.98

Nr. plan: 64148/2019. Format 8/54x84

Tiparul executat la Regia Autonomă Monitorul Oficial

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE	5
GHID DE UTILIZARE A MANUALULUI	6

DOMENIUL DE CONȚINUT I: DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUȚ OMULUI

DUMNEZEU ÎN CREAȚIE	10
DUMNEZEU ÎN ISTORIE	14
DUMNEZEU ÎN SFÂNTA SCRIPTURĂ	18
PROMISIUNEA UNUI MÂNTUITOR	21
PRIETENIA LUI DUMNEZEU CU AVRAAM	24
DUMNEZEU SALVEAZĂ: NOE	27
DUMNEZEU IARTĂ: IOSIF	30
DUMNEZEU VORBEȘTE CU OMUL: MOISE	33
RECAPITULARE	36
EVALUARE	37

DOMENIUL DE CONȚINUT II: IUBIREA LUI DUMNEZEU ȘI RĂSPUNSUL OMULUI

DECALOGUL: IMPORTANȚA LUI ÎN VIAȚA OMULUI	40
CHEMAREA OMULUI LA SLUJIREA LUI DUMNEZEU	43
RĂSPUNSUL OMULUI LA CHEMAREA LUI DUMNEZEU	46
EROI AI CREDINȚEI ÎN VECHIUL TESTAMENT	50
RECAPITULARE	54
EVALUARE	55

DOMENIUL DE CONȚINUT III: VIAȚA CREȘTINULUI ÎMPREUNĂ CU SEMENII

ATAȘAMENTUL FAȚĂ DE PROPRIUL POPOR	58
DIALOGUL CU SEMENII DESPRE CREDINȚA ÎN DUMNEZEU	61
AJUTORUL OFERIT CELORLALȚI	64
RECAPITULARE	68
EVALUARE	69

DOMENIUL DE CONȚINUT IV: VIAȚA COMUNITĂȚII ȘI SĂRBĂTORILE CREȘTINE

NAȘTEREA DOMNULUI ISUS	72
BOTEZUL DOMNULUI	76
RECAPITULARE	78
EVALUARE	79
ÎNVIEREA DOMNULUI	81
ÎNĂLȚAREA DOMNULUI	84
RECAPITULARE	86
POGORÂREA DUHULUI SFÂNT	87
LECTURĂ	91

CUVÂNT-ÎNAINTE

Bine ați venit în clasa a V-a, prima clasă de gimnaziu.

Vom continua studiul Religiei pe care l-am început în clasele primare, având de învățat multe lucruri interesante despre Dumnezeu și voia Lui pentru fiecare dintre noi.

În acest manual, și din Biblie, aflăm că Dumnezeu este bucuros ca noi să Îl cunoaștem și să încercăm împlinirea Cuvântului Său.

Pe Cel care este Creatorul întregului univers Îl putem cunoaște din ceea ce a făcut. Urmele Lui se găsesc în întreaga Sa Creație de pe pământ. Planul Său cu privire la mântuirea omului, îl descoperim însă în Cartea Sfântă, pe care o numim și Biblia. În ea descoperim promisiunea izbăvirii din păcat prin Mântuitorul Isus Hristos. Pe lângă faptul că Dumnezeu îi salvează pe oameni, iertându-le păcatele, El comunică permanent cu aceștia. La dragostea lui Dumnezeu, omul trebuie să răspundă cu dragoste.

Creștinii au datoria să vorbească tuturor celor din jurul lor despre mântuirea primită în dar, prin Isus Hristos. Principalele momente din viața Mântuitorului și a Bisericii vor fi celebrate în capitolul despre sărbătorile creștine.

GHID DE UTILIZARE A MANUALULUI

Manualul de Religie Penticostală – clasa a V-a este structurat pe patru domenii de conținut, fiecare având mai multe lecții.

Fiecare lecție debutează cu un motto, exprimat printr-un verset biblic sugestiv pentru conținutul lecției. Pe parcursul manualului, lecțiile conțin, acolo unde este cazul, un vocabular, pentru a fi explicați termenii noi.

Vocabularul este marcat cu semnul:

Exercițiile propuse sunt marcate astfel:

Activitățile interactive sunt indicate cu semnul:

Memorarea versetelor din Scriptură este o activitate importantă pe parcursul studierii lecțiilor. Pentru această activitate este utilizat un semn specific:

Unele lecții conțin un paragraf opțional intitulat „Lectură”, care este marcat astfel:

Fiecare domeniu de conținut este prezentat pe o pagină introductivă, iar lecțiile de recapitulare ale fiecărui domeniu sunt marcate astfel:

Pe lângă lecțiile de recapitulare, care ajută la fixarea cunoștințelor dobândite, se găsesc și module de Evaluare prin care se verifică însușirea cunoștințelor și competențelor.

Titlul domeniului

Titlul lecției

Verset reprezentativ din Biblie

Explicarea termenilor necunoscuți

Conținutul lecției

DUMNEZEU ÎN ISTORIE

Creația familiei

Am văzut din lecția noastră că Dumnezeu este Creatorul Cerului și pământului. Dumnezeu a creat lumea și toate ființele care trăiesc pe ea. Dumnezeu a creat și familia.

Unul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Omul a fost creat în imaginea lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a creat să se asemene cu El și să-l slujească. Dumnezeu a creat și familia.

Dumnezeu a dat poruncă familiei, poruncă de a crește și a se înmulți, astfel că noi și El să-l slujim și să-l iubim. Dumnezeu a creat și familia lui Adam și Eve. Dumnezeu a creat și familia lui Noe. Dumnezeu a creat și familia lui Iisus Hristos.

Dumnezeu a dat poruncă familiei să se iubească și să se ajute reciproc. Dumnezeu a dat poruncă familiei să se înmulțească și să umplea pământul.

Dumnezeu a dat poruncă familiei să se înmulțească și să umplea pământul. Dumnezeu a dat poruncă familiei să se înmulțească și să umplea pământul.

Dumnezeu a dat poruncă familiei să se înmulțească și să umplea pământul.

Activitate de aplicare

Să lucrăm împreună

Lectură

Verset din Biblie pentru a fi memorat

Aprofundare

LECTURĂ

Pe căminul străbun, dintr-o vreme și timpuri, se vorbea despre Dumnezeu. Dumnezeu este Creatorul Cerului și pământului. Dumnezeu a creat lumea și toate ființele care trăiesc pe ea. Dumnezeu a creat și familia.

Dumnezeu a dat poruncă familiei, poruncă de a crește și a se înmulți, astfel că noi și El să-l slujim și să-l iubim. Dumnezeu a creat și familia lui Adam și Eve. Dumnezeu a creat și familia lui Noe. Dumnezeu a creat și familia lui Iisus Hristos.

Dumnezeu a dat poruncă familiei să se iubească și să se ajute reciproc. Dumnezeu a dat poruncă familiei să se înmulțească și să umplea pământul.

Dumnezeu a dat poruncă familiei să se înmulțească și să umplea pământul.

Dumnezeu a dat poruncă familiei să se înmulțească și să umplea pământul.

VERSET DE MEMORAT

„Dumnezeu este alina pământului Sale, El este părinte iubitor al tuturor Sale, răscumplitor, Creator, părinte. Dumnezeu este Dumnezeu, Dumnezeu este Dumnezeu, Dumnezeu este Dumnezeu.”

Să rezolvăm exerciții

Să explorăm!

1. Rezolvă exercițiile:

- Enumeri altele creații.
- Descrie creația omului.
- Explică expresia „după chipul și asemănarea noastră”.
- Specifică trei caracteristici ale creației lui Dumnezeu.
 - Mărețelul din cer.
 - Flora.
 - Animale.

2. Citește următoarele versete:

- Geneza 2:7 și 2:18-24. „Cum a fost creat omul?”
- Psalmul 139:1-2. „Ce este omul în fața lui Dumnezeu?”
- Psalmul 92:4. „Cum este omul în fața lui Dumnezeu?”

3. Citește următoarele versete:

- Geneza 2:7 și 2:18-24. „Cum a fost creat omul?”
- Psalmul 139:1-2. „Ce este omul în fața lui Dumnezeu?”
- Psalmul 92:4. „Cum este omul în fața lui Dumnezeu?”

4. Citește următoarele versete:

- Geneza 2:7 și 2:18-24. „Cum a fost creat omul?”
- Psalmul 139:1-2. „Ce este omul în fața lui Dumnezeu?”
- Psalmul 92:4. „Cum este omul în fața lui Dumnezeu?”

Portofoliu

Adoptă un obiect din creația lui Dumnezeu (Univers, plante, animale, apă, aer, soare, pământ, apă caldă, apă rece, aer condiționat, etc.) și descrie-l pe scurt.

Temă pentru portofoliu

COMPETENȚE GENERALE

1. Utilizarea conceptelor specifice religiei proprii, în conexiune cu diferite manifestări ale credinței
2. Manifestarea unui comportament moral, în viața personală și în societate, în acord cu valorile religioase
3. Raportarea experiențelor din viața de zi cu zi la principiile religioase, cu respectarea identității și diversității religioase

COMPETENȚE SPECIFICE

1. Utilizarea conceptelor specifice religiei proprii, în conexiune cu diferite manifestări ale credinței

- 1.1. Explicarea rolului personalităților din Vechiul Testament în devenirea umanității/istoria mântuirii
- 1.2. Descrierea unor aspecte caracteristice religiei proprii, utilizând concepte specifice
- 1.3. Identificarea mesajului moral-religios din texte sau suporturi expresive date (biblice, religioase, literare, plastice, istorice)

2. Manifestarea unui comportament moral, în viața personală și în societate, în acord cu valorile religioase

- 2.1. Exprimarea unor aprecieri personale privind semnificația morală a comportamentului persoanelor din textele studiate
- 2.2. Selectarea unor reguli de comportament moral-religios din diferite contexte de viață, din perspectiva unor criterii date

3. Raportarea experiențelor din viața de zi cu zi la principiile religioase, cu respectarea identității și diversității religioase

- 3.1. Evidențierea elementelor definitorii ale propriei identități religioase
- 3.2. Identificarea unor responsabilități față de sine și față de comunitate, după repere date, prin raportare la valorile moral-religioase
- 3.3. Prezentarea modalităților de celebrare a diferitelor sărbători în viața personală și în comunitățile de apartenență

DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUȚ OMULUI

DUMNEZEU-TATĂL

Primul capitol al acestui manual ne introduce în domeniul în care facem cunoștință cu suprema autoritate din cer și de pe pământ: Dumnezeu.

Curiozitatea ne va fi stârnită printr-un interes deosebit când vom învăța că Dumnezeirea e alcătuită din trei persoane: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfânt.

Dumnezeu este Creatorul a tot ceea ce se vede. El a creat cerul și pământul cu tot ce este pe el, iar apoi l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa. Dumnezeu a așezat prima familie, pe Adam și Eva, în grădina Edenului.

De la ei s-au răspândit oameni pe toată fața pământului care au întemeiat popoare, națiuni. Dintre toate acestea, Dumnezeu a avut o grijă deosebită față de poporul Israel, pe care l-a și numit poporul Său.

Dumnezeu vorbește oamenilor prin Cuvântul Său ce se găsește în Sfânta Scriptură. Astfel vom afla cum El a dat Legea și poruncile Sale care ne învață să trăim unii cu alții și să ne comportăm față de Dumnezeu.

În Vechiul Testament, prima parte a Bibliei, descoperim cum El a vorbit prin profeți, niște oameni deosebiți, care prezentau mesajul din partea lui Dumnezeu. După ce omul a căzut în păcat, răul s-a răspândit pe întreg pământul. A fost făcut un plan de salvare, prin Noe. Dumnezeu face promisiunea unui Mântuitor. Descoperim, din Vechiul Testament, că au existat oameni speciali, care au fost ascultători de Dumnezeu. Dintre ei amintim pe Avraam, Noe, Iosif, Moise, David, Solomon, Isaia, Ieremia și alții.

DUMNEZEU ÎN CREAȚIE

Dumnezeu este Părintele omenirii

*„La început,
Dumnezeu a făcut
cerurile și pământul.
(Geneza 1:1)*

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că existența umană își are originea în El. „La început era Cuvântul...” (Ioan 1:1a) La cuvântul Său a fost creat pământul cu apele și uscatul, cu câmpii, cu dealuri și munți. Munții mai înalți sau mai scunzi, erau din piatră sau acoperiți cu păduri întinse, din pomi de soiuri diferite.

Domnul Dumnezeu a creat și apele: râuri, fluvii, mări și oceane. Dumnezeu este Creatorul viețuitoarelor de pe pământ și din ape, dar în ultima zi de lucru,

Domnul Și-a desăvârșit eforturile prin „coroana creațiunii dumnezeiești”, OMUL.

Dumnezeu l-a creat pe om din țărâna pământului, apoi i-a suflat în nări suflare de viață. Istorisirea despre crearea omului este scrisă în Geneza 1: 26-29. Aflăm din acest pasaj că Omul a fost cea mai importantă lucrare făcută de Domnul, numită și „capodopera” creației Lui.

Numele primilor oameni au fost Adam și Eva, iar prin copiii pe care i-au avut s-a format neamul omenesc. Înțelegem azi că întreaga populație a globului pământesc a pornit de la prima pereche de oameni pe care Dumnezeu a creat-o. Oamenii s-au înmulțit și s-au răspândit pe fața pământului, formând omenirea. Și pentru că Domnul Dumnezeu a creat omul ale cărui familii au umplut pământul, recunoaștem că Dumnezeu este Părintele omenirii.

Crearea îngerilor și rolul lor în viața omului

Dumnezeu stăpânea deja lumea nevăzută, adică lumea spirituală, atunci când a creat lumea văzută.

Lumea spirituală e locuită de îngeri, ființe spirituale cu personalitate, create de Dumnezeu. Îngerii sunt mesageri ai lui Dumnezeu. „Îngerii sunt duhuri slujitoare, trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea” (Evrei 1:14). Neavând o natură umană, ei nu pot experimenta harul mântuitor al jertfei lui Hristos, dar sunt trimiși de autoritatea divină să îi ajute pe oameni.

Îngerii pot avea nume. Găsim, în Biblie, numele lui Mihail și Gavril, dar despre alții știm doar că fac parte din diferite categorii de îngeri. Acestea sunt: arhangheli, căpetenii, heruvimi sau serafimi.

Din lucrările pe care le fac ei, înțelegem că îngerii îndeplinesc diverse roluri. Ei Îl laudă și I se închină lui Dumnezeu, transmit mesaje oamenilor, fac slujire și ajută când oamenii sunt în nevoie și aduc răspunsuri la unele rugăciuni.

Crearea lumii văzute – zilele creației, diversitatea și frumusețea creației

Lumea văzută a fost concepută de Creatorul ei, Dumnezeu, înainte ca ea să fie vizibilă. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Apoi, aflăm că Dumnezeu a creat toate lucrurile din nimic ce ar putea cuprinde înțelegerea omenească. Conform Bibliei, Dumnezeu a adus totul în ființă, prin voința și puterea Lui, prin Cuvântul Său. Dumnezeu care a creat totul poartă numele ebraic *Elohim*, care exprimă o formă de plural. Aceasta semnifică Sfânta Treime sau Trinitatea, prin care înțelegem: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu - Fiul, Dumnezeu - Duhul sfânt.

Dumnezeu-Elohim a creat lumea foarte divers, după cum cele șase zile de lucru au fost foarte diferite una față de alta.

Vocabular

CAPODOPERĂ – Operă artistică de o valoare excepțională.

OMENIREA – Întreaga populație a globului, totalitatea oamenilor de pe Pământ, neamul omenesc; umanitatea.

PĂRINTE – Tata și mama. ♦ Fiecare dintre cei doi părinți; Strămoși, străbuni; ♦ Îndrumător, călăuzitor, protector spiritual; Fondator, întemeietor, inițiator.

OMENESC – Care aparține omului sau genului uman, privitor la om sau la genul uman, propriu înfățișării sau firii omului.

NEAM – 1. Popor, națiune ♦ seminție; trib; populație. 2. Totalitatea persoanelor înrudite între ele prin sânge sau prin alianță; persoană care face parte din aceeași familie cu cineva, rudă. 3. Neamul omenesc – genul uman, omenirea.

1. Rezolvă cerințele:

- Enumeră zilele creației.
- Describe crearea omului.
- Explică expresia „după chipul și asemănarea noastră”.
- Specifică trei caracteristici ale creației lui Dumnezeu.
- Menționează câteva dintre rolurile îngerilor.
- Precizează două nume de îngeri din Biblie.

2. Citește următoarele versete:

- Geneza 2:7 și 2:18-24.** Cum a fost creat bărbatul? Dar femeia?
- Psalmul 19:1-2.** La ce se referă expresia: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu”? Care este sentimentul pe care îl încerci când te uiți la bolta înstelată?
- Psalmul 8:2-9.** Care este atitudinea psalmistului în fața măreției creației lui Dumnezeu? Cum este prezentat omul? Care ar trebui să fie răspunsul omului la creația lui Dumnezeu, potrivit cu versetul 9?
- Psalmul 139:13-14.** Te consideri și tu, ca și psalmistul, „o făptură minunată”? Îi mulțumești și îl lauzi pentru felul în care te-a creat și pentru toate „lucrările Lui” sau ești nemulțumit și cârtitor?

Cunoașterea lui Dumnezeu din creația Lui

Toată Creația lui Dumnezeu poartă amprenta Creatorului. Întreaga Lui creație este bună. Dumnezeu Însuși oferă acest calificativ creației Sale: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune ” (Geneza 1:31).

Creația lui Dumnezeu este ordonată, frumoasă, diversă, complexă. Dumnezeu se îngrijește de păsări, crini și chiar de iarba de pe câmp. Din aceste exemple putem învăța să nu ne îngrijorăm de nimic, pentru că El este atotputernic și măreț.

Omul trebuie să fie recunoscător pentru lumea creată și să-L laude neîncetat pe Creator, să se bucure de creație. De asemenea, omul trebuie să fie responsabil față de natura creată și să nu o distrugă, având încredere în Dumnezeul care are grijă de natura Sa.

Portofoliu

Alege un element al Creației lui Dumnezeu (planete, soare, munți, ape, animale, pești, păsări, corpul uman, etc) și caută cel puțin 5 curiozități despre lucrul respectiv.

Lectură

Pe cărările răzlețe
dintre zâmbet și suspine,
ți se pune o-ntrebare:

Pentru cine,
spune,
pentru cine oare
e atâta frumusețe,
e atâta gingășie... într-o floare?

.....
Omul cu mintea plină,
du-te-o clipă în grădină,
treci prin văile-înflorite
și te uită la sulfină,
la bujori, la mărgărite,
la conduri, la inimioare,
la gherghina din cărare,
la năframa de mătase
ce ne-o dăruie ciclama!

Lasă-te să te desfete
ochii-adânci de violete,
clopoței cu trei cupe
și narcisele trompete!
Și ia seama!

Daca inima-ți rămâne
ca un bulgăr, ca o piatră,
ca un bolovan în vatră ...
leapăd-o!
zdrobește-o-n cioburi!
Sparge-o pe ilău cu dalta!...
Și apleacă-te în rugă
să ceri alta!

.....
„Pentru cine?...”

Pentru om!

Pentru voi, Făuritorul
și-a ascuns în floare dorul,
în petalele de aur,
de fior și de lumină,
ca în opera divină,
să cunoașteți
AUTORUL...”

Costache Ioanid,
vol. *Taine*

Aprofundare

1. Privind toată creația lui Dumnezeu, cum Îl poți descrie pe Dumnezeu? Care ar fi câteva dintre însușirile sau atributele Sale?

2. De ce crezi că Dumnezeu a creat toate cele văzute și nevăzute? De ce crezi că Dumnezeu te-a creat pe tine?

3. Care ar trebui să fie atitudinea ta față de Creatorul tău? Cum Îl poți mulțumi pentru ceea ce este El?

Activitate interactivă

Faceți grupe de câte 4-5 persoane. Pe rând, fiecare copil din grupă le va spune celorlalți membri din grup câte o calitate care îi caracterizează pe fiecare în parte (exemplu: Mihai este darnic etc.).

În funcție de timpul disponibil, copiii se pot regrupă, iar activitatea se poate relua.

Activitatea își propune să sublinieze faptul că Dumnezeu ne-a creat pe fiecare în parte, frumoși și speciali.

VERSET DE MEMORAT

„veniți
să ne
închinăm și să ne
smerim, să ne plecăm genunchiul
înaintea Domnului, Făcătorului nostru!”
Psalmul 95:6

Pentru cine?

DUMNEZEU ÎN ISTORIE

„Domnul este tăria poporului Său, El este stâncă izbăvitoare a unsului Său. Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta! Fii păstorul și sprijinitorul lor în veci.”

Psalm 28:8, 9

Crearea familiei

Am observat, din lecția trecută, că Domnul Dumnezeu este Creatorul Cerului și al Pământului. Dumnezeu guvernează peste întreg pământul și peste toate evenimentele care alcătuiesc firul istoriei.

Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu-Elohim. Omul, ca făptură a mâinii Lui, are o mare valoare în ochii Creatorului. Văzând că nu e bine ca omul să fie singur, i-a făcut „un ajutor potrivit”, pe Eva. În momentul în care Dumnezeu a creat omul, a conceput și familia. Dumnezeu Tatăl a stabilit și rolul fiecăruia, astfel ca bărbatul, femeia și copiii să ofere dragoste, în siguranța pe care o dă împlinirea voii Sale.

Dumnezeu a dat primei familii, porunca de a crește și a se înmulți, astfel că tot El le-a dăruit copii. Primul fiu din familia lui Adam a fost Cain. Eva a mai născut un băiat, căruia i-au pus numele Abel. Copiii au crescut mari și au fost educați să cultive pământul și să crească animale. Cain lucra pământul, iar Abel devenise păstor. Dar diavolul, care ademenise deja pe Eva, în grădina Edenului, ca să cadă în păcatul neascultării, a sădit și în inima lui Cain invidie și apoi ură împotriva fratelui său Abel. S-a întâmplat acest lucru din cauza faptului că jertfa lui Abel a fost primită cu plăcere de Dumnezeu, iar a lui Cain, nu. Invidia și ura l-au determinat pe Cain să își ucidă fratele. Aceasta a fost prima crimă în istoria umanității.

Dumnezeu a dat în continuare fii în familia lui Adam și Eva. Biblia spune că Eva a mai primit un fiu, care să-l înlocuiască pe Abel. Numele său a fost Set, ceea ce înseamnă „înlocuit” (Gen. 4:25). Iar mai apoi, aflăm că „după nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice” (Gen. 5:4) formându-se din ce în ce mai multe familii, care au alcătuit popoarele și națiunile de mai târziu.

Vocabular

DUMNEZEU-ELOHIM – Sfânta Treime; Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

LEGĂMÂNT – Promisiune solemnă, angajament de a face ceva; învoială, convenție.

JERTFĂ – Ceea ce se aduce ca dar divinității (mai ales vietăți sacrificate pe altar); ofrandă.

Expansiunea rasei umane și formarea popoarelor

Urmașii lui Adam și Eva au avut un rol important în dezvoltarea civilizației umane. Ei au construit case, care au format „o cetate”, apoi, mai multe cetăți. Pentru munca lor, ei au inventat o serie de „unelte de aramă și de fier”, iar pentru activități artistice și religioase, au creat tot felul de instrumente muzicale, cum sunt „alăuta și cavatul” (Gen. 4:17-22).

Pe întreg pământul, se vorbea o singură limbă și toți oamenii foloseau aceleași cuvinte pentru a se înțelege între ei. La un moment dat, oamenii au căutat să-și construiască un loc de întâlnire pentru toți și să construiască o clădire ca un turn uriaș, „un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului!” Dumnezeu însă, nu le-a permis ca ei să-și împlinească acest plan omenesc și a acționat într-un mod prin care ei nu s-au mai înțeles unul pe celălalt. Domnul i-a împrăștiat astfel, pe toată fața pământului și ei au încetat să mai zidească cetatea. Relatarea despre Turnul Babel, din cartea Genezei, explică diversitatea lingvistică ce a urmat. „De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului” (Gen. 11:9).

Atenția specială a lui Dumnezeu asupra poporului Israel

Poporul Israel ocupă un loc special în perspectiva lui Dumnezeu. La originea acestei națiuni Dumnezeu l-a așezat pe Avraam, căruia i-a promis țara Canaan, numită astăzi Israel. Dumnezeu a promis că îl va binecuvânta pe Avraam, îl va face un neam mare și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în el.

Ca să legifereze înțelegerea Lui cu Avraam, Dumnezeu a făcut un legământ: „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri” (Gen. 17:4,5).

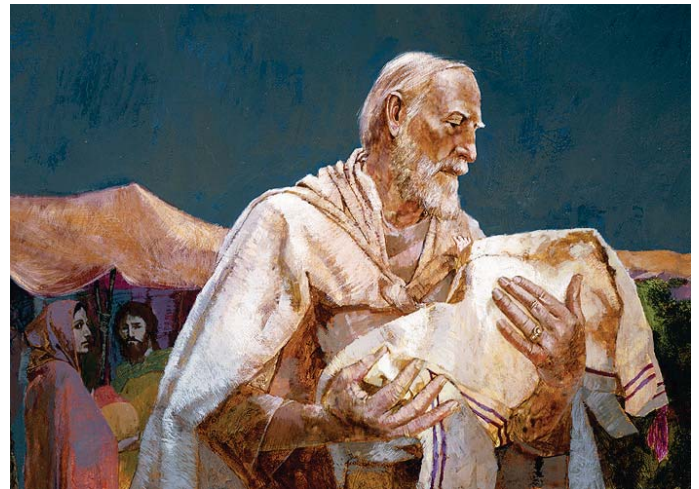
Isaac a fost fiul promis lui Avraam. La rândul lui, acesta a avut doi fii: Iacov și Esau.

Lui Iacov, Dumnezeu i-a schimbat numele în Israel, pentru că a avut curajul de a insista să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. El a avut doisprezece fii, ai căror descendenți vor forma cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

Rezolvă cerințele:

- Describe prima familie din Biblie.
- Enumeră scopurile pentru care Dumnezeu a creat familia.
- Precizează primul caz de omucidere din istorie și descrie contextul. Care au fost urmările acestui păcat?
- Menționează cum a apărut diversitatea și multitudinea de limbi pe care le întâlnim azi în lume.
- Describe legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam.
- Prezintă, pe scurt, cum și-a respectat Dumnezeu legământul făcut cu Avraam.

Portofoliu

Gândește-te la familia pe care Dumnezeu ți-a dat-o și scrie câte două lucruri pe care le apreciezi la fiecare dintre membrii familiei tale. Cum poți fi tu o binecuvântare pentru ei ?

Aprofundare

1. De ce crezi că Dumnezeu a ales o femeie și un bărbat ca să alcătuiască o familie?
2. În cazul lui Cain și Abel, invidia a dus chiar la ucidere. Care sunt relațiile tale cu frații tăi? Ce lucruri ai putea îmbunătăți în acest domeniu?
3. A rămas Dumnezeu nepăsător față de păcatele făcute de oameni (Cain, turnul Babel)? Care sunt păcatele pe care ar trebui să le mărturisești astăzi ca să nu fii pedepsit de Dumnezeu?
4. De ce crezi că Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca părinte al poporului Său? Cum îți poți dovedi tu credința față de Dumnezeu?
5. De-a lungul timpului, Dumnezeu și-a împlinit legământul făcut cu Avraam. Pornind de la acest lucru, cum l-ai putea descrie pe Dumnezeu ?

Palestina Noului Testament

Împlinirea planului lui Dumnezeu

Poporul ales a intrat în Canaan, care s-a mai numit și Țara Făgăduinței. Acolo s-a format un regat puternic, aflat astăzi în Orientul Mijlociu. Acesta s-a dezvoltat mai ales sub domnia regelui David și a fiului său, Solomon.

David a cucerit orașul Ierusalim, unde a stabilit capitala țării. Apoi, Solomon a construit primul Templu evreiesc în Ierusalim, considerat ca una din minunile lumii.

Din nefericire, poporul Israel se îndepărta mereu de Dumnezeu și împrumuta obiceiurile popoarelor pe care le-au cucerit, închinându-se, ca și aceștia, unor idoli străini. De aceea, Dumnezeu a îngăduit ca, după moartea regelui Solomon, statul să se împartă în două regate: Israel (partea de nord) și Iuda (partea din sud). Evreii au locuit și au trăit în cele două state ale aceluiași popor, cârmuiți de diferiți regi, mai mult de 300 de ani. Apoi, Dumnezeu a îngăduit ca poporul evreu să fie atacat de asirieni și, mai târziu, de babilonieni. Astfel, evreii și-au pierdut cu totul independența. În urma invaziei babiloniene, populația iudaică a fost deportată pe teritoriul Irakului de azi. În timpul cuceririi Ierusalimului din anul 586 î. Hr., Templul lui Solomon a fost distrus. După 70 de ani, Imperiul Babilonian a căzut și s-a ridicat Imperiul medo-persan. Atunci evreii s-au întors și au rezidat Ierusalimul, construind și un al doilea Templu, încă în picioare pe vremea lui Isus.

Apoi, Imperiul Persan a căzut sub Alexandru Macedon, iar Țara Sfântă s-a aflat sub influența grecească. După acest moment, grecii au fost cucerți de romani, ceea ce a dus treptat la înlocuirea influenței grecești cu cea romană în regiune. Țara Sfântă a devenit parte din Imperiul Roman, în secolul I î.Hr.

În acea vreme, a venit în lume Isus, El fiind Lumina lumii. Evreii sperau că El va fi un lider politic care să-i elibereze de dominația romană, însă Isus vorbea despre o Împărăție a lui Dumnezeu. De aceea, Isus Mesia nu a fost recunoscut de către poporul ales, chiar dacă El a fost profețit de prorocii Vechiului Testament. El a fost crucificat chiar de către poporul Său, în timpul dominației romane.

Lectură

FAMILIA TA

Familia ta nu-i o valiză,
Pe care s-o uiți într-o gară,
Nici o distracție de-o seară,
Familia e giuvaerul cel mai frumos,
Pe care ți l-a dăruit Domnul Hristos.

Să nu-l pui, cumva, în buzunare sparte,
Căci nu vei ajunge prea departe,
Când cu regrete vei constata,
Că s-a pierdut comoara ta!

Familia ta e de neînlocuit,
Iar dacă cineva te-a rănit,
Iertarea e lucrul cel mai frumos,
Iartă-l, deci, cum te-a iertat
Și pe tine, Domnul Hristos!

Să n-apună soarele peste mânia ta,
Căci altfel împăcarea va fi foarte grea,
Este noua poruncă dată de Domnul Isus,
Căci suntem fii ai Celui de sus!
De jumătatea ta să nu uiți niciodată,

Oriunde te vei afla,
Chiar de vei merge oricât de departe,
O poți lua cu tine, în inima ta!

Nu e nevoie, neapărat, de verighetă,
Să-ți aduci aminte că ești căsătorit,
Dacă este iubire și-un dram de credință,
Nu vei uita, niciodată, de darul primit!

Cornel Jigău,
vol. *Amintiri din copilărie*

Activitate interactivă

Pornind de la crearea primei familii (Adam și Eva), elevii vor povesti în lanț istoria umanității și a poporului evreu. Primul copil va spune o propoziție scurtă despre prima familie, după care fiecare elev, pe rând, va spune câte o propoziție, continuând astfel povestirea. Lanțul povestirii se va opri cu istoria evreilor în secolul I d. Hr.

VERSET DE MEMORAT

„Domnul
este tărnia
poporului Său, El este
stânca izbăvitoare a unsului Său.”

Psalmul 28:8

DUMNEZEU ÎN SFÂNTA SCRIPTURĂ

*„Cercetați Scripturile,
pentru că socotiți că în ele
aveți viața veșnică,
dar tocmai ele mărturisesc
despre Mine.”*

Ioan 5:39

Vocabular

REVELAȚIE – Actul prin care se descoperă sau se face cunoscută divinitatea.

PROFET – Predicator religios, trimis al lui Dumnezeu pe Pământ și ales de acesta să perceapă cuvântul divin și să primească viziuni pe care le va interpreta; proroc.

PROFEȚIE – Ceea ce profetește cineva; prorocie, prevestire, prezicere.

Inspirația Scripturilor

Cuvântul lui Dumnezeu pentru oameni este consemnat în Biblie sau Sfânta Scriptură. Autorul divin a transmis mesajul Său oamenilor, prin aproximativ 40 de scriitori, cu meserii diferite (împărat, învățător al Legii, muzician, păstor, vameș, medic), din timpuri diferite și locuri diferite (Ierusalim, Roma, Patmos etc.).

Biblia a fost alcătuită din 66 de cărți, grupate astfel: 36 de cărți în Vechiul Testament; 27 de cărți în Noul Testament.

În prima parte a Bibliei, cu numele de Vechiul Testament, este cuprinsă descoperirea sau revelația lui Dumnezeu către poporul Său, Israel.

A doua parte a Bibliei se numește Noul Testament și prezintă viața și activitatea lui Isus, precum și întemeierea Bisericii Creștine.

Știind că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, înțelegem că fiecare credincios ar trebui să studieze atent ce se află scris în ea. Biblia este o Carte Sfântă întrucât scrierea ei a fost inspirată de Duhul Sfânt. El ne poate lumina mințile să înțelegem mesajul Scripturii și ne va da puterea să-l împlinim în viața noastră.

Revelația lui Dumnezeu

Descoperirea lui Dumnezeu oamenilor poartă numele de revelație și este de două feluri: revelație generală și revelație specială.

Revelația generală Îl descoperă pe Dumnezeu prin intermediul întregii Sale creații: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune și pământul este plin de făpturile Tale” (Psalmul 104:24). Dumnezeu a condus istoria popoarelor, și mai ales a poporului evreu, călăuzind, izbăvind și mântuind omenirea. În dragostea Lui față de om, Creatorul a pus în el conștiința morală, un cuget care diferențiază binele de rău.

Însă revelația generală este insuficientă pentru a-l conduce pe păcătos la mântuire. Dumnezeu Se descoperă omului și prin revelația specială pe care o găsim în Biblie.

Dumnezeu ni se revelează cel mai mult în Isus Hristos, întrucât „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr (Ioan 1:14a). Iar oamenii, dacă L-au văzut pe Hristos, L-au văzut și pe Tatăl, pentru că Isus a spus: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

Darea Legii

În timp ce poporul Israel traversa pustiul pentru a ajunge în Țara Promisă, Dumnezeu I S-a arătat lui Moise pe muntele Sinai. El i-a dat Legea pe două table de piatră, urmând ca Moise să transmită întregului popor poruncile divine (Exod 20:1-17). „Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele Zece Porunci” Exod. 34:28b.

Dumnezeu a dat Legea lui Moise pentru ca omul să cunoască voia Sa și să trăiască după normele Sale. Poruncile cuprinse în tablele Legii ilustrează caracterul moral al lui Dumnezeu. El dorește ca noi să ne conformăm standardelor înalte, sfinte, ale caracterului Său.

Cele zece porunci (Decalogul):

- I. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.
- II. Să nu-ți faci chip cioplit.
- III. Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău.
- IV. Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.
- V. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
- VI. Să nu ucizi.
- VII. Să nu preacurvești.
- VIII. Să nu furi.
- IX. Să nu mărturisești strâmb.
- X. Să nu poftești.

Știați că...?

*Termenul de „BIBLIE”
derivă din grecescul „biblos”,
însemnând „carte”
(la plural, „biblia” = cărți).*

Să explorăm!

1. Precizează înțelesul cuvântului „Biblia”.
2. Descrie, pe scurt, Vechiul și Noul Testament.
3. Definește inspirația Scripturii.
4. Menționează diferența dintre revelație generală și cea specială.
5. Enumeră poruncile.
6. Definește cuvântul „profet”.
7. Clasifică profeții Vechiului Testament în funcție de volumul cărții lor.

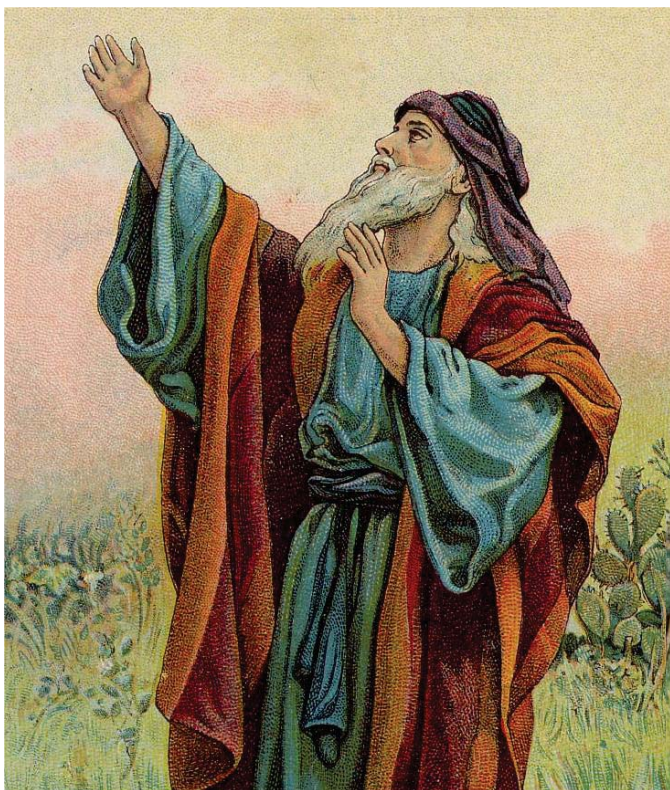
Aprofundare

1. Ce înseamnă pentru tine faptul că Biblia este „insuflată de Dumnezeu și de folos”? Cum te poate ajuta Biblia?

2. Înainte de a citi Biblia, în fiecare zi, roagă-te ca Duhul Sfânt care a insuflat scrierea Bibliei să-ți lumineze mintea să înțelegi mesajul Său pentru tine.

3. Cum ți se par cele zece porunci? Sunt greu de îndeplinit? Cum este reflectat Dumnezeu în cele zece porunci?

4. Dumnezeu a folosit profeți în Vechiul Testament ca să vorbească cu poporul Său, prin oamenii Lui speciali. Lui Dumnezeu Îi pasă de noi și vrea să înțelegem care sunt planurile Lui pentru noi. El nu ne-a uitat, ci ne vorbește în diferite moduri. Care sunt acele moduri prin care Dumnezeu ne poate vorbi?

Profețiile

Dumnezeu a ales să transmită mesajele Sale oamenilor prin intermediul unor oameni numiți profeți. În acest mod, poporul Israel a beneficiat în tot timpul de prezența acestora.

Profeții Vechiului Testament și-au rostit, prin viu grai, profețiile și le-au adresat direct oamenilor cărora le vorbea astfel Dumnezeu. Ilie și Elisei sunt profeți care fac parte din această categorie. Alți profeți și-au scris proorociile, rezultând adevărate cărți. Așadar, în Vechiul Testament există 17 cărți profetice.

După volumul profețiilor cuprins în cărțile profetice, acestea se clasifică în două părți distincte:

1. *Profeții mari* (Isaia, Ieremia, Plângerile lui Ieremia, Daniel, Ezechiel)

2. *Profeții mici* (Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Țefania, Hagai, Zaharia și Maleahi).

Adevărații profeți din Vechiul Testament au fost slujitori credincioși lui Dumnezeu și dușmani declarați ai idolatriei. Adeseori își riscau viețile când îi confruntau pe regii corupți cu instrucțiunile lui Dumnezeu și își vărsau sufletul în pledoariile rostite pentru ca păcătoșii să se căiască și să se întoarcă la Dumnezeu.

Este o greșală să considerăm că profeții biblice erau, în primul rând, niște prezicători ai viitorului. Într-adevăr, prezicerea era o parte importantă din mesajul lor, dar slujba lor de bază era să îi cheme pe oameni la ascultare și dependență totală de Dumnezeu.

Conținutul mesajelor profetice era modelat de legământul încheiat de Dumnezeu cu poporul Său și de circumstanțele istorice specifice perioadei în care trăia profetul respectiv.

Portofoliu

Timp de o săptămână, notează, într-un jurnal de lectură, ideile principale desprinse în urma citirii Bibliei. Împărtășește apoi clasei câteva dintre învățăturile înțelese.

PROMISIUNEA UNUI MÂNTUITOR

Adam și Eva – prima familie

Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. Numele lui a fost Adam. El a fost așezat în grădina Eden, un loc minunat cu tot felul de pomi și animale prietenoase. Însă omul s-a simțit singur, până în momentul în care personalitatea lui a fost completată cu personalitatea femeii. Adam a fost într-adevăr foarte încântat de ajutorul potrivit creat de Dumnezeu pentru el, astfel încât a exclamat: „Iată, în sfârșit, aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi „femeie” pentru că a fost luată din om” (Gen. 2:23).

Bărbatul și femeia au fost coroana lucrării de creație a lui Dumnezeu (Ps. 8:5). Ca ființe morale libere care poartă chipul lui Dumnezeu, ei au primit în stăpânire lumea creată (1:27-28). Dintre toate ființele create, numai ei au fost înzestrați pentru a avea părtășie cu Creatorul lor. Adam a dat nume tuturor animalelor și păsărilor, iar menirea lui era de a lucra și a păzi grădina.

Bucuria vieții în rai

Grădina Eden a fost prima casă a lui Adam și a Evei, primul bărbat și prima femeie (Geneza 2:4-3:24). Dumnezeu s-a îngrijit de creația Sa, așezând omul și femeia într-un loc în care se puteau bucura de toată creația lui Dumnezeu și aveau părtășie cu El.

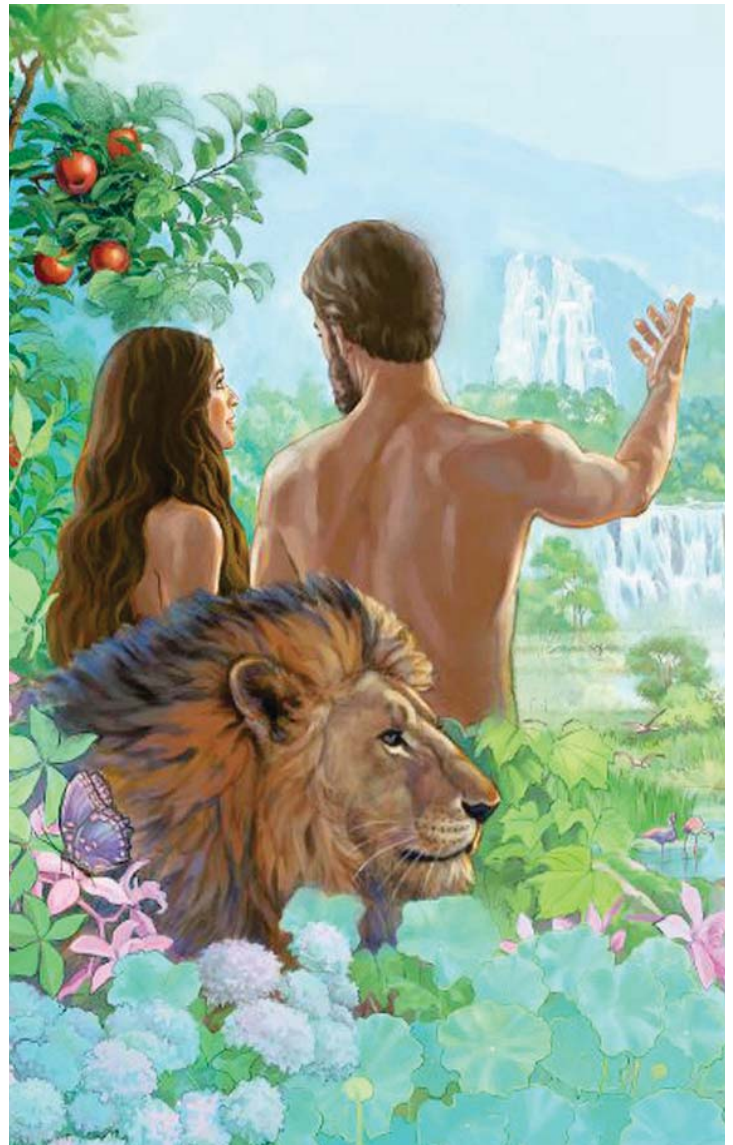
Eden este traducerea cuvântului ebraic care înseamnă „încântare”, sugerând o „grădină încântătoare”. Grădina avea mulți pomi frumoși și roditori, inclusiv „pomul vieții” și „pomul cunoștinței binelui și a răului” (Geneza 2:9).

Familia formată din Adam și Eva a avut prilejul de a se bucura și a stăpâni toate lucrurile create, dar mai ales de a se întâlni „în răcoarea dimineții” și a comunica zilnic cu Tatăl lor.

Dumnezeu le-a dat autoritate peste natură: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și

„Căci un Copil ni S-a născut,
un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe
umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat,
Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele
veșnicilor, Domn al păcii.”

Isaia 9:6

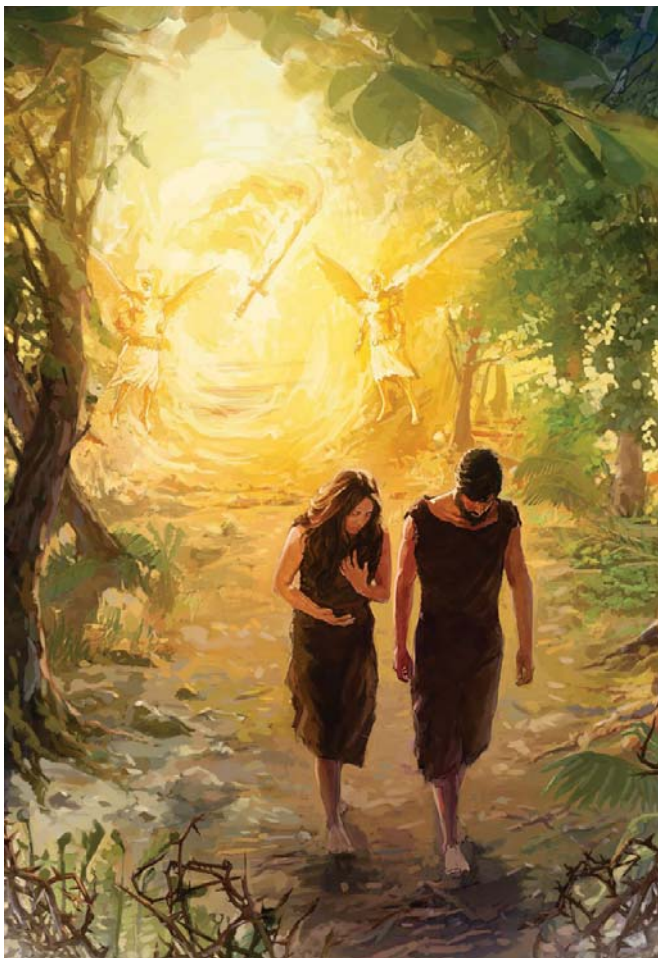
Rezolvă cerințele:

a) Alege dintre cuvintele de mai jos doar pe cele ce definesc relația dintre om și Dumnezeu, înainte de păcat:

pedeapsă, bunăvoință, pace, supărare, armonie, conversație, purtare de grijă, dezbinare, bucurie, revoltă, bună-înțelegere.

b) Care a fost porunca lui Dumnezeu pentru primii oameni din grădina Eden ?

c) Ce se înțelege prin *Căderea omului*?

care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.” (Geneza 1:26-29)

Pe lângă acestea, Dumnezeu le-a poruncit să crească, să se înmulțească, să umple pământul și să-l stăpânească.

Astfel, Adam și Eva au avut bucuria și satisfacția unei relații umane în cel mai frumos cadru natural posibil: grădina Eden. Prima familie din Biblie oglindește viața de familie armonioasă și plină de bucurie și împliniri. Acesta e modelul familiei pe care Dumnezeu a plănuțit-o pentru omenire.

Legătura omului cu Dumnezeu înainte și după căderea în păcat

În fiecare dimineață, Dumnezeu „umbla prin grădină în răcoarea zilei” vorbind cu omul (Gen. 3:8). El le-a poruncit lui Adam și Evei să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și a răului (Gen. 2:7). Aceștia însă au căzut din starea lor inițială de ascultare de Domnul când Satana a abordat-o pe Eva prin șarpe și a ispitit-o să guste din pomul interzis (Gen. 3:1-5). Ea a mâncat și i-a dat și soțului ei (Gen. 3:6-7). Aceasta a fost o încălcare a poruncii Sale, așa că a pedepsit șarpele: să se târască și să mănânce țărână.

Păcatul primilor oameni reprezintă neascultarea lui Adam și a Evei de porunca lui Dumnezeu, suportând astfel consecințele păcatului lor și fiind blestemați. Femeia a fost pedepsită să nască cu durere. Bărbatul trebuia să-și câștige pâinea cu multă trudă și cu sudoarea feței.

Dumnezeu i-a alungat pe oameni din Paradis. Niște heruvimi au fost puși să păzească intrarea și drumul spre pomul vieții.

Consecința cea mai grea a fost moartea spirituală, adică despărțirea omului de Dumnezeu. Însă aceasta nu a fost tot. Începând cu momentul primei neascultări, păcatul s-a transmis din generație în generație la toată omenirea. Întreaga rasă umană a fost pusă într-o stare de păcat și corupție. Copiii lor au moștenit tendința spre

neascultare. Din această cauză, păcatul primilor oameni s-a numit și păcatul adamic sau păcatul strămoșesc. Fiecare om, ca urmaș a lui Adam, a moștenit păcatul de la el. Prin Adam, păcatul a intrat în lume și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor (Romani 5:12).

Promisiunea venirii Mântuitorului

Promisiunea unui Mântuitor a fost scrisă în prima carte a Bibliei, Geneza, cu cca 1500 de ani înainte de împlinirea ei. Faptul că ea s-a împlinit demonstrează, încă o dată, că Moise, autorul primelor cinci cărți ale Bibliei, a fost insuflat de Dumnezeu.

Isus Hristos este „sămânța femeii” care a zdrobit capul șarpelui, Satana. Isus a zdrobit capul lui Satana pe cruce, când omul căzut în păcat a fost împăcat cu Dumnezeu prin jertfa Sa. Mântuitorul, prin moartea Lui ispășitoare, a zdrobit puterea pe care diavolul o avea asupra noastră prin păcat. Într-adevăr, pe cruce, Isus a fost răstignit de cei care îi voiau răul (Ioan 19:6-16).

Diavolul, prin oamenii lui, a „zdrobit călcâiul” lui Isus, adică I-a provocat suferință și chiar moarte fizică.

„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 3:23).

Calea prin care noi, oamenii păcătoși, putem avea din nou o relație cu Dumnezeu este Isus care ne împacă cu Tatăl. Zidul despărțitor dintre noi și Dumnezeu a fost înlăturat, iar acum putem avea intrare liberă la Dumnezeu. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1).

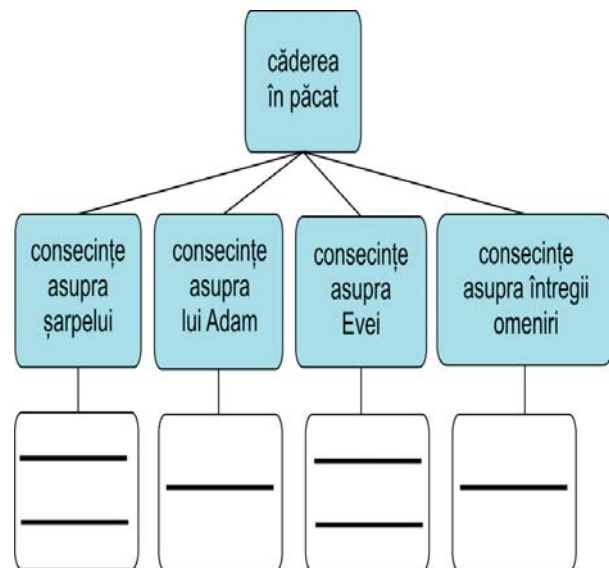
Portofoliu

Dumnezeu, în dreptatea Lui, pedepsește păcatul, dar în bunătatea Lui, dorește să ne ierte și să ne mântuiască. Scrie o compunere de jumătate de pagină în care să descrii promisiunea din Geneza 3:15 și înțelesul ei pentru noi, astăzi.

Aprofundare

1. Fiecare păcat are o consecință. Notează consecințele primului păcat al omenirii:

2. Are consecințe păcatul adamic strămoșesc și asupra ta?

3. Ce soluție a prezentat Dumnezeu pentru păcatele noastre chiar din Geneza 3:15?

VERSET DE MEMORAT

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl Făcătorului nostru!” Ioan 1:14

PRIETENIA LUI DUMNEZEU CU AVRAAM

„Astfel s-a împlinit Scriptura care zice:
„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a
socotit ca neprihănire”;
și el a fost numit
„prietenul lui Dumnezeu.”

Iacov 2:23

Chemarea și legământul lui Dumnezeu cu Avraam

Toți evreii își calculează arborele genealogic începând cu un singur om – Avraam. Pe vremea când locuia cu soția lui Sara și cu tatăl său, în Haran (astăzi Irak), Avraam a primit un mesaj de la Domnul care îl chema să iasă din țara lui și să meargă în altă țară. Dumnezeu nu i-a spus despre ce țară e vorba, ci i-a cerut doar să Îl asculte. Avraam „a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). Datorită acestei ascultări, Dumnezeu l-a numit pe Avraam, prietenul Lui.

Vocabular

ARBORE GENEALOGIC – Tablou cuprinzând filiația membrilor unei familii, cu indicarea gradului de înrudire dintre ei, reprezentat adesea printr-un arbore ale cărui ramuri închipuie pe descendenți.

JERTFĂ – Ceea ce se aduce ca dar divinității (mai ales vietăți sacrificate pe altar); ofrandă.

PARTRIARH – Tatăl unei familii extinse. Cuvântul provine din grecescul „patriarches” care însemna „tatăl sau părintele unei familii”.

De asemenea, Dumnezeu i-a promis lui Avraam că va avea parte de urmași și că toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate ca urmare a ascultării sale. Avraam a ascultat chemarea lui Dumnezeu chiar și atunci când i-a fost cerută jertfirea lui Isaac (Gen. 22:1-19). Însă, Dumnezeu doar a pus la încercare credința lui Avraam și nu a îngăduit ca Isaac să fie jertfit, ci a pregătit imediat berbecul pentru jertfă. Avraam a dovedit prin faptele lui că se încrede în Dumnezeu. El l-a ascultat pe Dumnezeu și a făcut tot ce i-a cerut, chiar dacă uneori nu a înțeles pe deplin planul Lui și sacrificiul cerut de Dumnezeu părea foarte mare.

Cu toate că Avraam era un om obișnuit, cu slăbiciuni și greșeli omenești, Dumnezeu onorează credința lui și Se prezintă de mai multe ori, în Scripturi,

ca Dumnezeu lui Avraam. De aceea, Dumnezeu i-a descoperit lui Avraam ce intenționa să facă în privința localităților Sodoma și Gomora: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...” (Gen. 18:17). Apoi l-a ascultat pe Avraam când a mijlocit pentru aceste două cetăți și pentru familia nepotului său Lot.

Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam încă pe când acesta locuia în cetatea Ur, din Caldeea, promițându-i o țară nouă, moștenitori și binecuvântare. Avraam a plecat cu familia sa spre Haran, a locuit o vreme acolo, și a părăsit Haranul la vârsta de 75 de ani. După ce Lot s-a despărțit de Avraam, Dumnezeu i-a promis din nou lui Avraam o țară și un neam de urmași. Când Avraam avea 99 de ani, Dumnezeu și-a reînnoit legământul, schimbându-i numele în Avraam (tatăl multor neamuri). Datorită ascultării lui Avraam, Dumnezeu a confirmat în repetate rânduri acest legământ.

Începuturile poporului ales

În Cuvântul lui Dumnezeu, Avraam este cinstit atât ca părinte al lui Israel cât și ca părinte al celor ce aleg să trăiască prin credință.

Națiunea Israel are, la origine, pe patriarhul Avraam, undeva în jurul anului 2000 î.Hr., acestuia i-a fost promisă țara numită astăzi Israel – Palestina (Geneza 15). Emigrând din regiunea Irakului de azi, Avraam și urmașii săi imediați au locuit în Israel ca străini, primind în proprietate acel pământ din partea lui Dumnezeu, ca promisiune, deși nu l-au guvernat în timpul vieții lor. Nepotul lui Avraam, Iacov, a avut o întâlnire cu Dumnezeu (Geneza 32), în urma căreia, numele i-a fost schimbat în Israel. În timpul care a urmat, Israel a avut doisprezece copii, ai căror descendenți au format cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

Astfel, Dumnezeu și-a împlinit promisiunea făcută lui Avraam că poporul evreu, al cărui tată este Avraam, a ajuns un popor numeros și binecuvântat de Dumnezeu.

Avraam, Isaac și Iacov sunt numiți cei trei patriarhi din care s-a format și apoi s-a dezvoltat națiunea Israel.

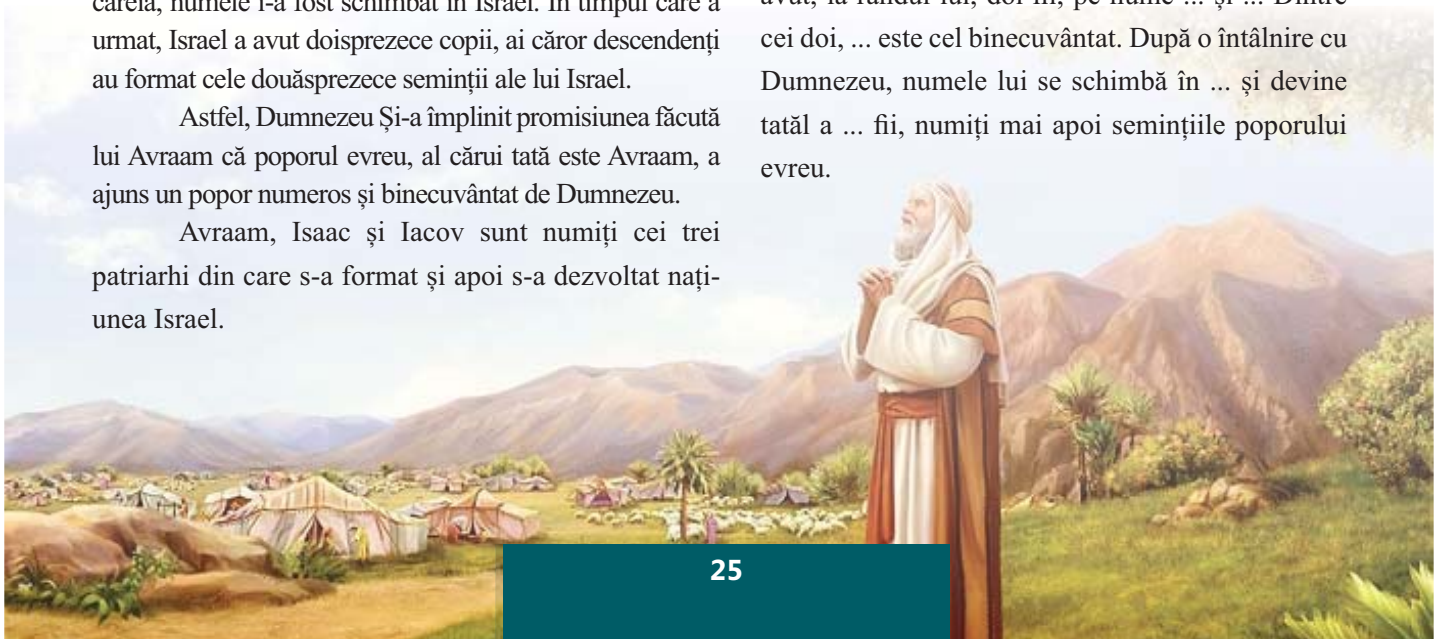

1. Rezolvă cerințele:

- Enumeră promisiunile lui Dumnezeu față de Avraam.
- Specifică cum și-a îndeplinit Dumnezeu promisiunile Sale făcute lui Avraam.
- Numește câteva fapte din viața lui Avraam prin care acesta își dovedește credințioșia față de Dumnezeu.
- Enumeră patriarhii poporului evreu și găsește pentru fiecare dintre ei o trăsătură de caracter specifică.

2. Completează enunțurile:

Biblia îl prezintă pe Avraam ca pe „... lui Dumnezeu”. Deși a avut slăbiciuni omenești, Avraam se remarcă prin faptul că L-a ... pe Dumnezeu chiar și atunci când promisiunile Sale păreau imposibile. La porunca lui Dumnezeu, Avraam a plecat din ... înspre țara făgăduită. Dumnezeu își împlinește promisiunea și îi dă lui Avraam un fiu, pe nume ... Ca să-l încerce, Dumnezeu îi cere lui Avraam să aducă ca jertfă chiar pe ... Și de data aceasta, Avraam se dovedește ... Fiul lui Avraam a avut, la rândul lui, doi fii, pe nume ... și ... Dintre cei doi, ... este cel binecuvântat. După o întâlnire cu Dumnezeu, numele lui se schimbă în ... și devine tatăl a ... fii, numiți mai apoi semințiile poporului evreu.

Lectură

Mi-e veșnică viața, doar drumul ei mereu
E-n umbră și-n lumină urcând spre Dumnezeu;
Mi-e veșnică viața, doar forma ei trecând
E alta, pururi alta, mereu alt chip având.

Din Dumnezeu Eternul Izvor al Vieții ies
Alcătuit în chip crezut dar ne-nțeles,
Trimis pentru-o lucrare și-un țel nepieritor,
cuprind eterna taină și ard eternul dor.

Vegheat de Ochiul Veșnic de-a pururi neascuns,
Cu limpedea lumină e-adâncul meu pătruns
Știut cu ușurință ce sunt și ce-am să fiu,
Nici când în „prea devreme”, niciunde-n „prea târziu”.

Rotația vieții urmează-un veșnic drum,
De-a pururi alta-i starea cu fiecare-„acum”,
De-a pururi mai spre-nalte și fericite stări
Port steagu-acestei sfinte și unice chemări.

Mai luminos mi-e totul și tot mai înțeles,
Cu orice pas din neguri, mereu mai sigur ies
Și-mi crește fericirea cu cât sunt mai cuprins,
Mai treaz în strălucirea din care sunt desprins.

...O, Viu Izvor al vieții, spre forme-n veci mai noi
Și stări în veci mai nalte suim spre Tine roi,
Fă tot ce-n noi e moarte topindu-se pe drum
S-ajungem numai viață în Veșnicul Acum.

Traian Dorz,
volumul *Cântări nemuritoare*

Aprofundare

Promisiunile lui Dumnezeu pentru Avraam	Ce ar fi putut să-l împiedice pe Avraam să-l creadă pe Dumnezeu?	Cum și-a demonstrat Avraam credința în Dumnezeu?

Promisiunile lui Dumnezeu pentru tine	Ce ar putea să te împiedice pe tine să-L crezi pe Dumnezeu?	Cum îți demonstrezi tu credința în Dumnezeu?

VERSET DE MEMORAT

„Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu.”
Ioan 15:14

Portofoliu

Adresează întrebarea „Ce înseamnă să fii prieten cu Dumnezeu?” la cinci persoane diferite. Notează răspunsurile lor și apoi răspunde și tu la această întrebare, luându-l exemplul pe Avraam, cel despre care Biblia afirmă că a fost „prietenul lui Dumnezeu”.

DUMNEZEU SALVEAZĂ: NOE

Starea de păcat a omenirii

Oamenii s-au înmulțit pe pământ și au săvârșit tot felul de nelegiuiri. Răul s-a răspândit cu putere în lume, dar cea mai înaltă culme a atins-o când s-au făcut căsătoriile nepermise între fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor (Gen. 6:2). Acestea Îi displăceau Domnului, iar cauza potopului a fost stricăciunea oamenilor. Omul a pierdut acea legătură strânsă cu Dumnezeu, din grădina Edenului, și, încetul cu încetul, s-a îndepărtat de Dumnezeu.

Dumnezeu era foarte dezamăgit de omul pe care îl crease. Inima oamenilor era îndreptată în fiecare zi spre împlinirea propriilor lor plăceri și spre lucruri pe care Dumnezeu le ura.

I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis:

„Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut” (Gen. 6:7).

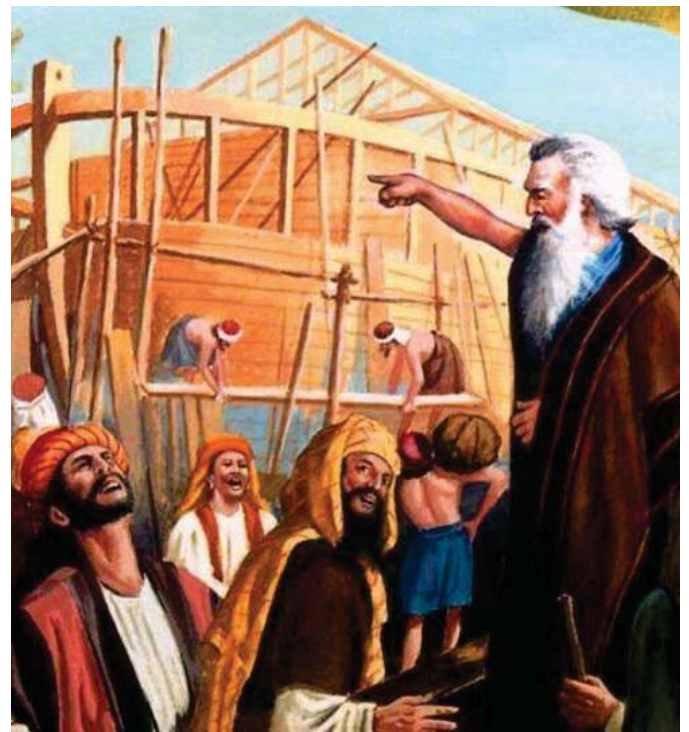
Acest eveniment istoric s-a petrecut cu mult timp în urmă. Biblia descrie situația lumii de atunci astfel: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”.

Și Isus ne avertizează în Noul Testament, că „în adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau” (Matei 24:38), tot astfel va fi și la sfârșitul veacurilor, când se va întoarce El.

Atunci când oamenii uită de Dumnezeu, devin interesați doar de propria lor bunăstare, ignorând cu bună știință voia lui Dumnezeu. Și în vremea străveche, exact cum se întâmplă și în zilele noastre, oamenii au fost interesați doar de voia lor și au ales ce este rău. Dar Dumnezeu este sfânt și trebuie să pedepsească păcatul. „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23).

„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.”

Geneza 6:8

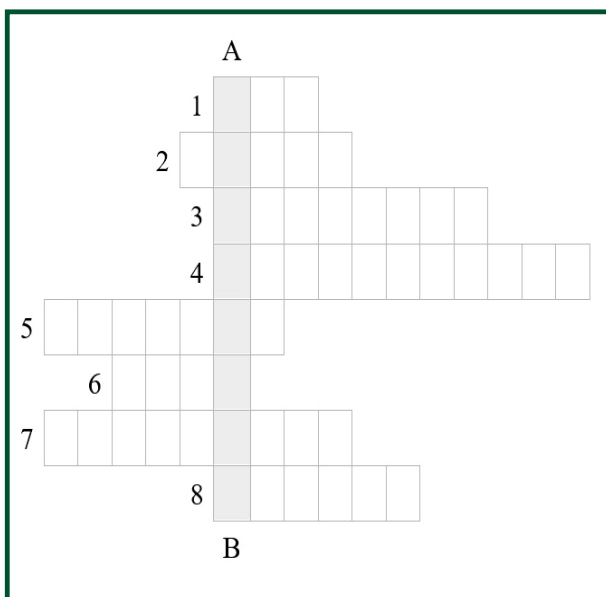

Vocabular

CURCUBEUL – Un fenomen optic, care se manifestă prin apariția pe cer a unui spectru de forma unui arc colorat, atunci când lumina soarelui se refractă în picăturile de apă din atmosferă.

1. Care era starea omenirii în vremea lui Noe?
2. Ce i-a poruncit Dumnezeu lui Noe?
3. Ce legământ a făcut Dumnezeu cu Noe?
4. Rezolvați rebusul și, pe verticala AB, veți descoperi cum se raportează Dumnezeu la omenire.

1. primul fiu al lui Noe
2. starea oamenilor înainte de potop
3. acord, contract, promisiune
4. animale
5. plata păcatului
6. uda pământul înainte de potop
7. numărul de zile și nopți cât a plouat
8. muntele pe care s-a oprit arca

Noe ascultă de Dumnezeu

În mijlocul acelei generații, se afla un om care a găsit har în ochii Domnului. Noe, era fiul lui Lameh, om drept și neprihănit în neamul său; el umbla înaintea lui Dumnezeu precum strămoșul său Enoh.

Domnul l-a ales pe Noe să fie părintele noii omeniri pe pământ, în locul celei stricate, care era sortită la pieirea meritată. Dumnezeu i-a descoperit lui Noe hotărârea Sa și i-a zis: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul” (Gen. 6, 13-18).

Mesajul primit de Noe din partea lui Dumnezeu era pe cât de special, pe atât de greu de crezut. Dumnezeu i-a spus că trebuie să construiască o corabie pentru că El va trimite ape care vor acoperi tot pământul. Dar Noe nu știa exact ce înseamnă ploaia, pentru că până atunci pământul fusese udat doar de rouă. Totuși el a ales să asculte porunca și indicațiile pe care i le-a dat Dumnezeu. În timpul construirii corăbiei, Noe a propovăduit dreptatea și cuvioșia, mai ales în prezența oamenilor curioși, care veneau să vadă construcția lui. Dar oamenii nu l-au crezut și și-au bătut joc de predicile lui, devenind tot mai nepăsători și mai nelegiuți.

Noe a primit instrucțiuni specifice, direct de la Dumnezeu. Indicațiile primite se refereau la construcția corăbiei, la animalele pe care trebuia să le aducă înăuntru, la cele necesare supraviețuirii și la intrarea lui și a familiei sale în corabie. În toate acestea, Noe s-a dovedit ascultător: „a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu” (Gen. 6:22).

Când construcția corăbiei s-a terminat, Noe a ascultat de Domnul și a intrat cu cei trei fii ai săi, Sem, Ham și Iafet, cu soția lui și cu soțiile fiilor săi și cu animalele adunate. Apoi „Domnul a închis după ei ușa corăbiei” (Gen. 7:16).

Apele potopului au venit asupra pământului în anul 600 al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a 17-a, când s-au deschis toate izvoarele cele mari ale adâncului, și ferestrele cerului au vărsat ploaie pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

Dumnezeu salvează omenirea

Arca lui Noe a fost construită ca să salveze familia lui de la potopul de apă. Prin familia lui Noe, Dumnezeu a început o nouă generație de oameni, dar și de păsări și animale. Când potopul s-a revărsat peste pământ, „tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit” (Gen. 7:22).

După ce apele au scăzut pe pământ, corabia s-a oprit pe muntele Ararat. Noe a zidit acolo un altar ca să-L laude pe Dumnezeu și să-I mulțumească pentru că l-a salvat.

Dumnezeu i-a făcut o promisiune lui Noe (legământ) că niciodată nu va mai trimite potop pe pământ și, ca semn al acestei promisiuni, a trimis curcubeul.

De fiecare dată când omul se va uita la curcubeu, își va aminti că Dumnezeu este bun și nu va mai pedepsi oamenii prin potop. Acest fenomen natural ne amintește nouă, oamenilor, că Dumnezeu ne iubește și nu vrea să ne pedepsească.

Cel mai frumos fenomen din atmosferă, curcubeul, a impresionat omenirea din toate timpurile, el fiind un semn ceresc care garantează dragostea, îngăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu. Aproape de fiecare dată, după ploaie, sau încă în timpul ploii, pe cerul care se luminează și se golește de nori, își face apariția un curcubeu frumos care ne amintește de legământul făcut de Dumnezeu cu Noe.

Aprofundare

1. Ai văzut vreodată un curcubeu? Dincolo de explicația din domeniul opticii și a fizicii, ce mesaj îți transmite ție curcubeul? Ce-ți spune curcubeul despre Dumnezeu?

2. Crezi că i-a fost greu lui Noe să rămână neprihănit și să-L asculte pe Dumnezeu într-o lume atât de rea? Îți este greu uneori să fii plăcut lui Dumnezeu într-o lume îndreptată înspre rău și înspre păcat?

VERSET DE MEMORAT

„Așa
a și făcut Noe:
a făcut tot ce-i poruncise
Dumnezeu.”
Geneza 6:22

Portofoliu

Construiește sau desenează un prototip cu tema: Arca lui Noe conform cu instrucțiunile găsite în Geneza 6:14-15.

DUMNEZEU IARTĂ: IOSIF

„La Domnul Dumnezeu nostru înșă
este îndurarea și iertarea,
căci împotriva Lui ne-am răzvrătit!”

Daniel 9:9

Rezolvă cerințele:

- Compară-l pe Iacov cu Esau.
- Explică de unde provine numele Israel.
- Povestește cum a ajuns Iosif de la rob la stăpânitor.
- Specifică de unde avea Iosif puterea de a ierta.
- Menționează care este cel mai mare exemplu de iertare din toată istoria umanității.

Iacov și cei doisprezece fii. Israel

Dumnezeu i-a promis lui Avraam că îl va face Tatăl multor neamuri. Doar un miracol a făcut posibilă nașterea lui Isaac, pentru că Însuși Dumnezeu a rânduit ca poporul Său să fie din această familie.

La rândul său, Isaac a avut doi fii, Iacov și Esau. Iacov a fost fiul binecuvântat din casa lui Isaac și era favoritul mamei lui, Rebeca. Fratele lui geamăn Esau și-a vândut lui Iacov dreptul de întâi născut pe un „blid de linte”. Isaac a cerut de la Dumnezeu, înainte de a muri, binecuvântarea cuvenită întâiului născut și, în locul lui Esau, Iacov a primit toate binecuvântările rostite. Supărarea lui Esau a fost atât de mare încât a vrut să-l omoare pe Iacov, dar acesta a fugit la rudele mamei.

În timpul călătoriei, Dumnezeu i s-a arătat lui Iacov, într-un vis, apărând la capătul unei scări pe care urcau și coborau îngeri. Iacov a insistat foarte mult să primească binecuvântarea din partea Domnului care i-a promis: „Eu sunt cu tine: Te voi păzi oriunde te vei duce și te voi aduce înapoi în țara aceasta”. Astfel Dumnezeu a făcut un legământ cu Iacov și i-a schimbat numele în Israel (cel ce se luptă cu Dumnezeu). Iacov a locuit în țara natală a mamei

sale, unde s-a și căsătorit și a trăit mai mult timp. Acolo, familia lui Iacov s-a îmbogățit și a crescut, având doisprezece fii: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon, Gad, Așer, Dan, Neftali, Iosif și Benjamin. Cei doisprezece fii și familiile lor au fost baza poporului evreu, care a fost cunoscut sub numele tatălui lor, numele de Israel.

În familia lui Iacov, relațiile dintre cei doisprezece fii nu erau întotdeauna cele mai bune.

Frații mai mari îl invidiau pe Iosif, pentru că el era fiul favorit al lui Iacov. Invidia lor a crescut așa de mult și s-a transformat în ură, încât ei au hotărât să scape de Iosif și să-l omoare (Gen. 37:20). Ruben și Iuda, frații cei mai mari, i-au înduplecat pe ceilalți frați să-l vândă pe Iosif ca sclav, în Egipt. Ei nu știau că Dumnezeu făcuse, prin Iosif, un plan de salvare a poporului evreu.

Așa s-a întâmplat că Iosif a ajuns rob în Egipt, dar pentru că era credincios și corect în tot ce făcea, Dumnezeu i-a făcut trecere în fața egiptenilor. El a tâlmăcit visul lui Faraon, potrivit căruia urmau șapte ani de bunăstare (vacile cele grase) și șapte ani de foamete (vacile cele slabe). Prin puterea lui Dumnezeu, Iosif a căpătat un statut înalt la curtea împărătească: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea și tot poporul meu va asculta de poruncile tale” (Gen. 41:39-40).

Strămutarea în Egipt a poporului ales

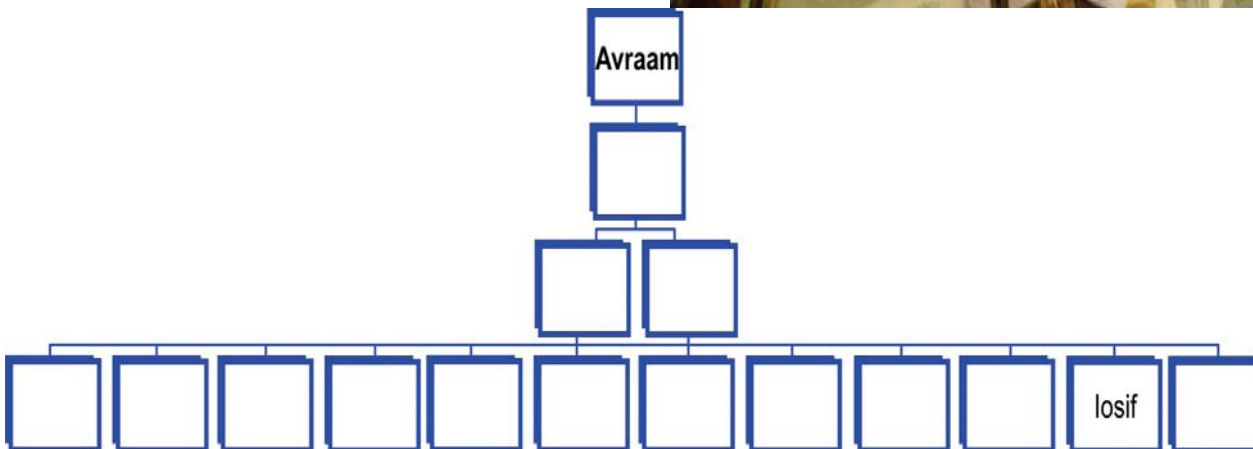
În Egipt au urmat cei șapte ani de prosperitate, după care au venit și cei șapte ani de foamete, iar cuvintele lui Dumnezeu, rostite prin Iosif, s-au adevărit. Foametea a cuprins toate țările și toți oamenii din jurul Egiptului veneau la Iosif ca să cumpere grâu.

În Israel era foamete, iar Iacov a aflat că în Egipt este grâu. El a trimis zece dintre frații lui Iosif să cumpere grâu din Egipt, dar nu l-a trimis cu ei pe Beniamin, fratele cel mai mic al lui Iosif, de teamă să

Aprofundare

1. Gândește-te la o persoană care ți-a greșit în această lună / săptămână. Iart-o din toată inima, așa cum te iartă și pe tine Dumnezeu și apoi arată-i bunăvoință.
2. Care crezi că sunt beneficiile iertării celorlalți?
3. Găsește învățăturile din această lecție, separând cuvintele astfel încât să formezi propoziții:
 - a) Dumnezeu este generos și iertător și are bunăvoință față de cei care l-au greșit.
 - b) Și noi, când noi trebuie să dovedim că suntem copiii lui Dumnezeu prin faptul că iertăm.
 - c) Dumnezeu poate schimba răul în bine dacă ne încredem în El.

nu i se întâmplă și lui vreo nenorocire. Când au ajuns în Egipt, s-au împlinit visurile copilului Iosif. El a ajuns înălțat, iar frații lui i se închinau. Fără ca să le spună cine este, Iosif a trimis pe frații săi după Beniamin, fratele cel mai mic. Puși în grea încurcătură, frații lui Iosif au înțeles că ceea ce se întâmplă este consecința felului în care s-au purtat cu Iosif: „Da, am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui când ne ruga și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta... Acum iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui.” (Gen. 42:21-22).

Într-un final, Iosif și-a dezvăluit identitatea, acceptând că acesta a fost planul lui Dumnezeu pentru a le scăpa viața tuturor. „Acum, nu vă întristați și nu fiți mârniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (Gen. 45:5). Apoi, Iosif a chemat pe tatăl său din Canaan în Egipt. Deși era bătrân, de 130 de ani, Iacov a părăsit totuși Canaanul și a mers în Egipt, unde a mai trăit 17 ani, la fiul lui cel iubit.

VERSET DE MEMORAT

„Dimpotrivă,
fiți buni unii cu
alții, miloși și iertați-vă
unul pe altul, cum v-a iertat și
Dumnezeu pe voi în Hristos.”
Efeseni 4:32

De la vânzare la răscumpărare

Sentimentele negative, cum sunt invidia și răutatea, nu sunt controlate de Duhul Sfânt și pot conduce la păcate și comportamente distrugătoare. Frații lui Iosif l-au invidiat și l-au urât pe Iosif până acolo, încât au fost gata chiar să-l omoare.

Deși a fost tratat atât de dușmănos, Iosif a ales să rămână credincios lui Dumnezeu în orice situație, fie rob, fie înălțat, fie în casa lui Potifar, fie în temniță. Dumnezeu i-a dat înțelepciune în toate situațiile. Iosif a înțeles planul pe care Dumnezeu l-a avut prin el cu poporul Israel.

Iacov a venit în Egipt, la fiul său Iosif, cu întreaga sa familie. Numărul total al celor care au venit cu Israel în Egipt a fost de 70 de persoane. Ei au rămas în această țară pentru o perioadă de aproximativ 430 de ani.

Puterea iertării

Iosif a avut de ales între a ierta și a nu ierta. Prin iertarea sa, Iosif a fost instrumentul lui Dumnezeu de a răscumpăra viața fraților săi și a întregii națiuni Israel.

În Vechiul Testament, Iosif Îl reprezintă pe Domnul Isus. Deși a fost fără păcat, Isus a fost vândut de unul dintre ucenicii Lui, pentru 30 de arginți. El ne-a învățat să iertăm greșiților noștri, fiind El Însuși cel mai mare exemplu de iertare din istoria umanității. Când îl iertăm pe cel care ne-a greșit, dovedim că suntem copii ai lui Dumnezeu, ne eliberăm pe noi înșine de amărăciunea din inima noastră, dar eliberăm și persoana iertată de vina păcatului.

Portofoliu

Dacă Iosif ar scrie o scrisoare tinerilor din zilele noastre, ce crezi că ar scrie?

DUMNEZEU VORBEȘTE CU OMUL: MOISE

Eliberarea din robia egipteană

După ce Iacov, cel numit de Dumnezeu Israel, Iosif și mulți dintre copiii lor au murit, „peste Egipt s-a ridicat un nou împărat care nu cunoscuse pe Iosif” (Exod 1:8). Trecuseră 400 de ani. Poporul evreu se înmulțise foarte mult, iar Faraon i-a pus la munci grele pe evrei. Ba, mai mult, a decretat ca orice nou născut evreu, de parte bărbătească, să fie omorât, ca să fie oprită înmulțirea acestui popor. Dumnezeu a stabilit cu Israel o relație de legământ și a făcut un plan de salvare a evreilor din sclavia Egiptului.

Tocmai în vremea în care decretul de ucidere a pruncilor nou-născuți se aplica în forță, o femeie evreică a născut un băiețel pe care l-a ascuns o vreme, iar apoi l-a așezat într-un coșuleț de nuiele și i-a dat drumul pe apele fluviului Nil, crezând că Dumnezeu îi va ocroti copilășul. Acolo a fost observat de suita regală a fiicei lui Faraon căreia i-a plăcut atât de mult copilășul încât a poruncit să fie dus la curtea regală. I-a pus numele Moise, care înseamnă „scos” (din ape). Au căutat o doică pentru copil și au găsit exact pe mama copilului, care astfel l-a alăptat în mod natural. Moise a fost crescut la curtea regală egipteană și educat în „toată înțelepciunea egiptenilor”, locuind în Egipt până la vârsta de 40 de ani. (F.A. 7:22).

Moise a fost protejat și pregătit în mod miraculos de Dumnezeu pentru a deveni conducătorul prin care poporul evreu va fi eliberat. În vederea aceluiași scop, Dumnezeu a făcut ca la vârsta de 40 de ani Moise să fugă în pustiul Madianului. Acolo a rămas o perioadă de alți 40 de ani. Spre sfârșitul acestei perioade, Dumnezeu i s-a arătat lui Moise printr-o minune, în mijlocul unui rug cuprins de flăcări (Exod 3:9,10), și i-a spus că el va trebui să îi scoată pe evrei de sub jugul egiptean. Astfel, Moise s-a întors în Egipt pentru a elibera poporul lui Dumnezeu din captivitate.

Dar Faraon, conducătorul Egiptului, a refuzat să îi elibereze pe israeliți din sclavie. De aceea, Dumnezeu

„Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!”.”

Exod 3:4

Vocabular

URGIE – Nenorocire mare; năpastă, dezlănțuire violentă de forțe ale naturii; prăpăd.

DECALOGUL – Cele zece Porunci sau Decalogul (din cuvintele grecești, *deka*, „zece” și *logos*, „cuvânt”), sunt zece reguli religioase care au o semnificație de bază în creștinism și iudaism.

DEPENDENT – Care depinde (de cineva sau de ceva).

1. Explică modul în care Dumnezeu a vorbit cu Moise.

2. Descrie înțelesul sărbătorii pascale la evrei.

3. Enumeră câteva modalități prin care Dumnezeu și-a demonstrat grija pentru poporul său în timpul călătoriei prin pustie.

4. Precizează care a fost scopul pentru care Dumnezeu ne-a dat „Cele 10 Porunci”, Decalogul.

5. Completează propozițiile, alegând cuvinte din următoarea listă: *mozaic, plăgi, rug, cârtind, foc, miel, scos, ușorii, 40, nor*.

- Cuvântul Moise înseamnă ...
- Dumnezeu îi vorbește lui Moise dintr-un ... aprins.
- Dumnezeu trimite peste egipteni cele 10 urgii sau ...
- Evreii sunt izbăviți de ultima urgie prin sângele de ..., de pe ... ușilor.
- Pribeția prin pustie a durat ... ani.
- Dumnezeu i-a condus pe evrei printr-un stâlp de ... sau stâlp de ...
- Revelația de pe Sinai se mai numește Legământul ...
- Poporul evreu a păcătuit ...

a trimis zece plăgi asupra egiptenilor, într-o perioadă de aproximativ nouă luni, pentru a-și arăta puterea și superioritatea față de zeitățile Egiptului. În timpul fiecăreia dintre aceste urgii, israeliții au fost păziți, în vreme ce egiptenii și bunurile lor au pierit.

Evreii au fost protejați de ultima urgie, în timpul căreia îngerul morții a fost trimis de Dumnezeu ca să fie omorâți întâii născuți din fiecare familie. Dumnezeu a cerut evreilor să-și însemneze casele, stropind ușorii ușii cu sângele unui miel. Îngerul morții „a trecut pe lângă” casele evreilor. Abia atunci, faraonul le-a permis lui Moise și israeliților să părăsească Egiptul. Dar s-a răzgândit și după ce au plecat evreii, egiptenii au vrut să se răzbune pe ei. În această situație, Dumnezeu a intervenit din nou și a despărțit apele Mării Roșii, ca poporul Israel să poată trece cu bine spre Canaan. Când egiptenii i-au urmărit pe evrei, apele s-au unit din nou și i-au înecat pe toți, iar evreii au fost liberi să își continue drumul.

Drumul spre Țara Făgăduinței

Datorită credințioșiei Sale față de legământul făcut cu Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu Și-a salvat poporul din sclavia egipteană. Domnul a continuat să vorbească popoului și l-a condus prin pustie, păzindu-l în timpul rătăcirii sale, timp de 40 de ani, și pregătindu-l pentru a intra în Țara Promisă. Nu se știe cu siguranță ce traseu a urmat poporul Israel spre Canaan, după ce a ieșit din Egipt. Însă se știe că a avut parte de o călăuzire permanentă: „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, iar noaptea într-un stâlp de foc” (Exod 13:21).

Când au avut nevoie de hrană, apă și îmbrăcăminte, Dumnezeu S-a îngrijit și de nevoile lor fizice: „Moise a strigat către Domnul; și Domnul i-a arătat un lemn pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce. (Exod 15:25) „Spune-le: „Între cele două seri aveți să mâncați carne, și dimineața vă veți sătura de pâine; și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru” (Exod 16:12).

Cu toate acestea, de nenumărate ori, poporul evreu a cârtit înaintea lui Dumnezeu: „Poporul a cârtit

în gura mare împotriva Domnului, zicând că-i merge rău” (Numeri 11:1). Mai mult, ei s-au alipit de alți dumnezei străini („vițelul de aur” descris în Exod 32 sau „Baal-Peor” din Numeri 25:2-3).

Primirea Decalogului

Cele zece porunci sunt legile primite de Moise pe Muntele Sinai, direct de la Dumnezeu. Ele mai sunt cunoscute sub numele de Decalog, termen ce provine de la cuvântul grecesc care înseamnă „zece cuvinte”. Revelația de pe muntele Sinai e cunoscută și sub denumirea de **Legământ mozaic**. El a fost dat poporului Israel, ca un legământ făcut de Dumnezeu cu Moise, pentru ca cei ce cred promisiunile făcute de Dumnezeu lui Avraam să știe cum trebuie să se comporte.

Legământul mozaic nu a înlocuit, nu a dat la o parte legământul cu Avraam. Mai degrabă, el a fost o completare la Legământul avraamic, pentru ca poporul Israel să știe cum să trăiască până la venirea lui Mesia (Isus Hristos), care avea să aducă o jertfă deplină și desăvârșită pentru păcat. Legământul mozaic era doar un indicator de comportament. El nu garanta dobândirea mântuirii prin merite personale.

Rolul Decalogului a fost ca oamenii să-și dea seama că sunt dependenți de Dumnezeu și au nevoie de harul mântuitor care va veni odată cu Mesia, Hristos, (Gal. 3:19-24). Cele Zece Porunci au fost legi date de Dumnezeu ca niște instrucțiuni de conduită zilnică. (Exod 20: 1-17). Deși Dumnezeu a dat aceste porunci Israelului, prin Moise, la muntele Sinai, acum mai bine de 3000 de ani, ele sunt și azi valabile și relevante.

Portofoliu

Fă un colaj în care să ilustrezi viața lui Moise și felul în care Dumnezeu a lucrat cu poporul Israel în timpul vieții lui Moise (poți folosi imagini, hărți, citate, poezii etc).

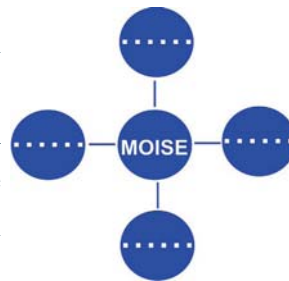
Aprofundare

1. Citește din Biblie, pasajul în care Dumnezeu îi vorbește lui Moise în Madian (Exod 3:1-14). Ce învățături desprinzi din acest text?
2. Cunoscând felul în care Dumnezeu i-a vorbit lui Moise și s-a implicat în viața poporului evreu prin eliberarea din robie și purtarea de grijă în pustie, ce atribute crezi că are Dumnezeu? Cum este El?
3. De la poporul evreu putem învăța că a cârți este o atitudine neplăcută lui Dumnezeu și chiar un păcat. Numește trei domenii în viața ta în care ești tentat să fii cârtitor, mofturos, pretențios și nerecunoscător.

Activitate interactivă

Profesorul va scrie, pe tablă, cuvântul „Moise” și fiecare elev va trebui să completeze, pe rând, câte o informație/ câte un lucru pe care îl cunoaște despre Moise. Activitatea ia sfârșit în momentul în care nu se mai cunosc informații despre Moise.

RECAPITULARE

Lectură TAINE... (fragment)

O, Tată, ce ești Tu? Cum ești? Și unde?
Din stânci în stânci, ca Moise pe Horeb,
încerc să urc prin ceața ce Te-ascunde.
Și am atâtea, Doamne, să Te-ntreb.

Ești Tu cuprins în vreme și în spațiu,
când Tu cuprinzi în Tine Însuși tot?
Pot eu întinde către Tine brațul?
O, iartă-mi îndrăzneala și nesațul.
Vreau să-nțeleg atâtea... Și nu pot.

O, Tată, ce ești Tu? O conștiință
a unei insondabile puteri?
Trăiești ca mine? Ești și Tu ființă
cu bucurii, cu dor, cu suferință?
Sau ești mai sus de gând și de dureri?...

Spre focul din pustiu, privea profetul
și se simțea atâtea de mărunț.
Dar când a vrut să-Ți poată ști secretul,
Tu i-ai răspuns:
„EU SUNT ACEL CE SUNT”
Costache Ioanid,
volumul *Taine*

DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUȚ OMULUI

Am învățat în lecțiile pe care le-am parcurs împreună, că Dumnezeu a dorit întotdeauna să Se facă cunoscut omului, să comunice cu el și să-l iubească. Dumnezeu a vrut ca noi să existăm și să fim fericiți, într-o lume creată de El atât de frumos, armonios, ordonat și divers. Toată Creația ne vorbește despre măreția și atotputernicia lui Dumnezeu.

Am învățat că Dumnezeu e prezent în întreaga istorie, urmărind să salveze și să mântuiască omul. Istoria poporului evreu consemnează un Dumnezeu care își ține promisiunile și răsplătește pe cei care-L iubesc. Dumnezeu vrea să-i fim prieteni, așa cum și Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu. El Însuși a inițiat această relație de prietenie și așteaptă și de la noi să-i dovedim prietenia prin faptele noastre. Dumnezeu nu vrea să ne nimicească, ci vrea să ne salveze, cum a salvat odinioară neamul omenesc prin Noe.

Unii oameni au uitat de Dumnezeu, dar El s-a îndurat de noi și a pregătit o cale de salvare. El este un Dumnezeu milos, care iartă și i-a învățat dintotdeauna și pe copiii Lui să ierte. Iosif a demonstrat acest lucru.

Dumnezeu ne vorbește și nouă, astăzi, prin Cuvântul Său, tot așa cum i-a vorbit lui Moise, căruia I-a dat legea Sa, poruncile Sale. Dacă ascultăm și împlinim poruncile Lui, dovedim că și noi Îl iubim.

EVALUARE

1. Completați propozițiile:

- Pentru Adam ajutorul potrivit a fost ...
- Numele celor trei fii ai lui Noe erau: ..., ..., ...
- Îngerii al căror nume este menționat în Biblie sunt: ... și ...
- Omul numit „prietenu lui Dumnezeu” a fost: ...
- Iacov a avut ... fii.
- ... este sărbătoarea evreiască ce amintește de eliberarea din robia egipteană.

2. Scrieți, pentru fiecare enunț de mai jos, A pentru adevărat și F pentru fals:

- Dumnezeu a creat omul în ziua a șaptea.
- Adam și Eva au păcătuit pentru că au mâncat din Pomul cunoștinței binelui și răului.
- Abel l-a ucis pe Cain din invidie.
- Fiul făgăduit de Dumnezeu lui Avraam s-a numit Isaac.
- Esau a moștenit binecuvântarea pentru că era primul născut.
- Iosif a fost ucis de o fiară sălbatică.
- Cel mai mic frate a lui Iosif se numea Beniamin.
- Dumnezeu îi vorbește lui Moise printr-un rug aprins.
- Pribegia prin pustie a poporului evreu a durat 40 de ani.
- Cele zece porunci au fost primite pe Muntele Moria.

3. Asociați cuvintele din prima coloană cu definiția corectă din coloana a doua:

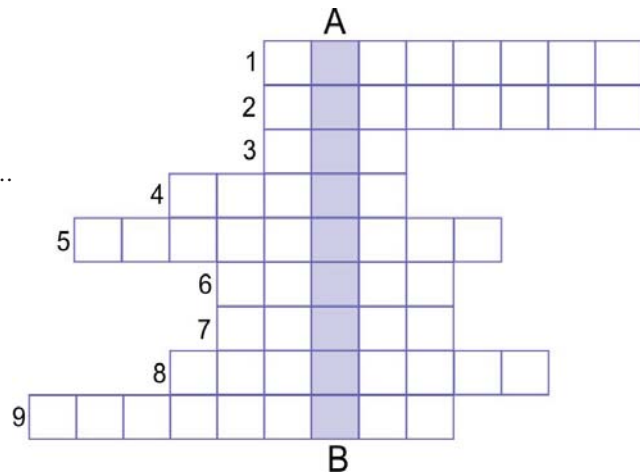
a) Decalog	1. actul prin care se descoperă sau se face cunoscută divinitatea
b) Patriarh	2. năpastă, nenorocire, calamitate, plagă
c) Legământ	3. cele zece porunci
d) Revelație	4. tatăl unei familii extinse
e) Urgie	5. promisiune solemnă, angajament de a face ceva; învoială, convenție

4. Răspundeți la următoarele cerințe:

- Explicați crearea omului după „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.
- Enumerați rolurile îngerilor.
- Menționați păcatul celor de la turnul Babel.
- Argumentați faptul că Avraam l-a crezut pe Dumnezeu.
- Enumerați numele celor doisprezece fii ai lui Iacov.
- Descrieți caracterul lui Iosif.
- Exemplificați cum a purtat Dumnezeu de grijă poporului evreu în pustie.

5. Completați rebusul și, pe verticala AB, veți afla modul prin care Dumnezeu Se descoperă omului:

1. Avraam a fost apreciat și răsplătit pentru ... lui
2. Îngerii formează lumea ..., creată de Dumnezeu
3. Prima femeie se numea ...
4. Dumnezeu a încurcat limbile oamenilor la Turnul ...
5. În pustie, evreii au mâncat carne de ...
6. Rebeca s-a căsătorit cu ...
7. Dumnezeu a pedepsit lumea prin ...
8. Însușirile lui Dumnezeu se numesc...
9. Toată ... este inspirată de Dumnezeu

6. Imaginează-ți că te afli în mijlocul unui trib african care nu a auzit niciodată de Dumnezeu prezentat în Biblie. Cum L-ai descrie pe Dumnezeu? Scrie o compunere de maximum o pagină cu titlul „Dumnezeul meu”.

IUBIREA LUI DUMNEZEU ȘI RĂSPUNSUL OMULUI

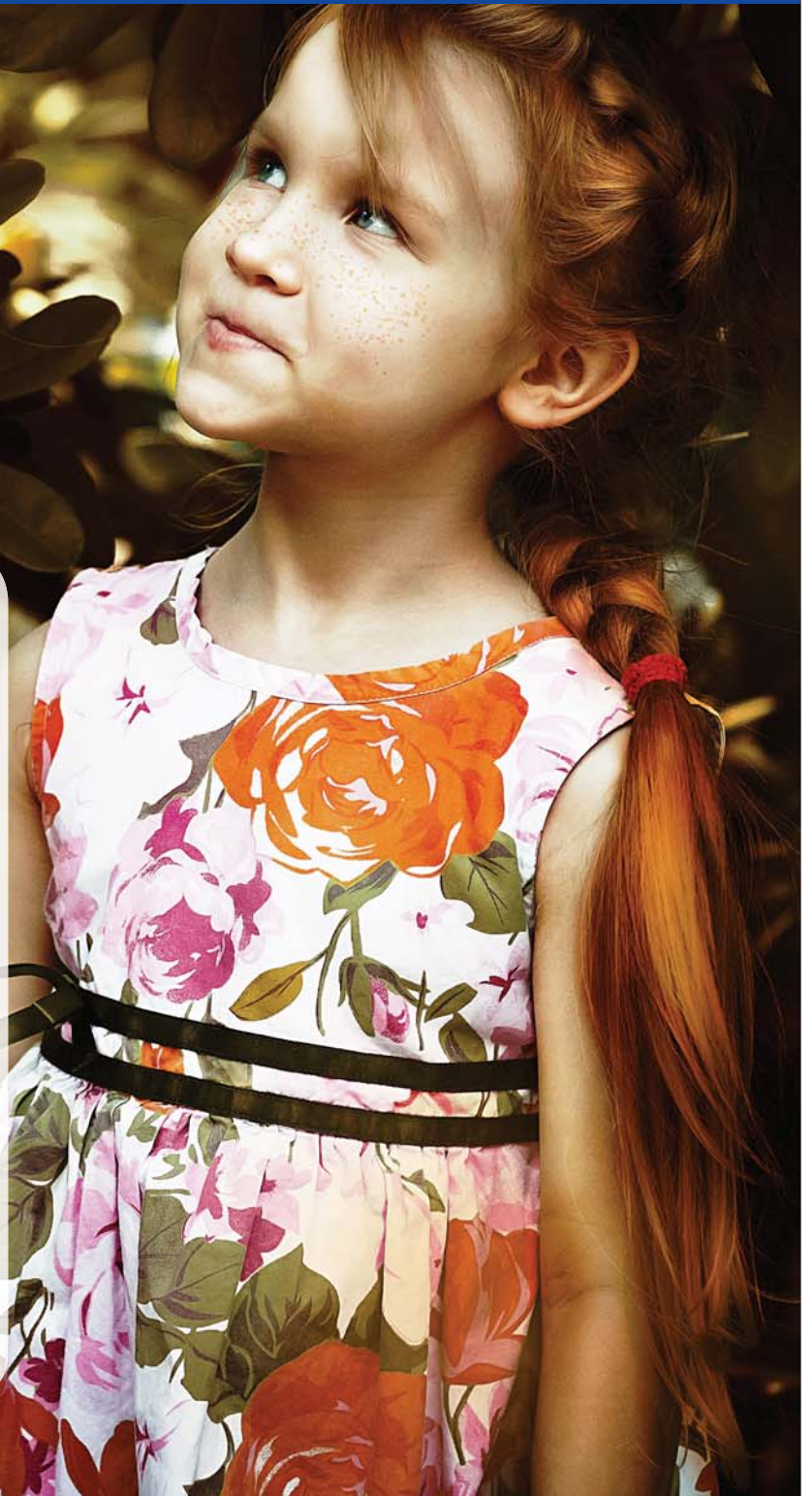
VIAȚA OMULUI CU DUMNEZEU

Al doilea capitol al manualului de Religie te va face să înțelegi că Dumnezeu Își arată iubirea față de fiecare om și așteaptă ca acesta, la rândul lui să Îi răspundă tot cu iubire.

Vom mai studia despre actualitatea Legii dată de Dumnezeu pentru oameni, prin Moise, ca să Își arate tocmai iubirea Lui.

Creatorul vrea ca fiecare om să părăsească păcatul și să-L urmeze pe El. Vom vedea și cât de diferit răspund oamenii la chemarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a chemat pe unii oameni la slujbe speciale. În slujirea lui Dumnezeu există și „eroi ai credinței”. Ei și-au păstrat credința, au biruit ispitele și încercările prin credință și moștenesc viața veșnică împreună cu Dumnezeu. Amintim câteva nume: Abel, Samuel, Ieremia, Ilie, Daniel, Estera.

DECALOGUL: IMPORTANȚA LUI ÎN VIAȚA OMULUI

„Moise a scris Legea aceasta și a încredințat-o preoților, fiii lui Levi, care duceau chivotul legământului Domnului, și tuturor bătrânilor lui Israel.”
Deuteronom 31:9

Explicarea Decalogului ca dar al iubirii lui Dumnezeu

Dumnezeu a lăsat Cele Zece Porunci sau Decalogul, lui Moise, ca un ghid pentru poporul evreu, pentru ca acesta să nu se îndepărteze de El, ci să Îi fie pe plac.

Aceste porunci sunt niște reguli din partea lui Dumnezeu. Așa cum părinții care își iubesc copiii le dau anumite reguli (ce să nu facă) spre binele lor, sau indicații (ce să facă), la fel și Dumnezeu face asta pentru noi, prin poruncile Lui, pentru că ne iubește.

Dumnezeu a lăsat aceste semne pe drumul vieții noastre pentru că ne iubește și nu vrea să suferim. Depinde de noi dacă vom lua aminte. Respectând principiile lui Dumnezeu, vom avea relații bune atât cu Dumnezeu, cât și cu oamenii.

Noi suntem copiii lui Dumnezeu prin credința în jertfa Fiului Său, Isus Hristos, și nu devenim copiii Lui când respectăm Decalogul. Dacă un părinte pământesc își arată dragostea pentru copilul său și prin faptul că îi impune reguli, cu atât mai mult Tatăl nostru cerească ne demonstrează dragostea Lui pentru noi prin faptul că ne dă un îndreptar pentru comportamentul nostru. A respecta aceste rânduieli ține de datoria noastră. Numai așa vom fi în relații bune cu Dumnezeu și cu oamenii din jurul nostru.

Actualitatea Decalogului

Legea lui Moise se poate exprima într-un singur gând: iubirea față de Dumnezeu și de oamenii din jur. Chiar Isus ne învață că „toată Legea și Prorocii” se cuprind într-o singură poruncă: iubirea de Dumnezeu și de aproapele (Matei 22:37-40).

În ziua de azi, creștinii înțeleg că Decalogul a fost dat de Dumnezeu, care este perfect, pentru a ne întoarce privirile spre ființa noastră păcătoasă. Astfel, omul înțelege ce este păcatul și că natura omenească tinde spre păcat. Putem spune că Decalogul este actual

și funcționează ca un îndreptar al lui Dumnezeu pentru a arăta oamenilor unde greșesc.

Important este să înțelegem că nu respectăm Legea lui Dumnezeu ca să fim mântuiți, ci o respectăm din iubire pentru Dumnezeu, după ce am fost mântuiți deja (Galateni 3:19; 3:23-26). O respectăm nu prin puterea noastră, ci prin Duhul Sfânt care locuiește în noi (Galateni 5:18).

Porunci și legi – aspecte generale

Legea Mozaică din Vechiul Testament înseamnă, în limba ebraică, *Torah*, adică „învățătură”. Cuvântul *Torah*, are un echivalent și în greacă, numindu-se *Pentateuhul* adică „cinci suluri sau cutii pentru păstrarea lor”. De fapt, termenul se referă la toate scrierile lui Moise, mai exact, primele cinci cărți ale lui Moise din Vechiului Testament: Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronom.

Cartea Exod relatează izbăvirea poporului Israel din sclavia egipteană și fondarea lui ca popor guvernat de legământul și de legile lui Dumnezeu.

Rolul legilor în diferite contexte de viață socială

Legile lui Moise sau Decalogul se refereau la trei domenii ale vieții trăite de evrei: morale, civile și ceremoniale.

Legile morale se refereau la felul în care viața fiecărui om se raporta la Dumnezeu.

Legile civile vizau felul în care oamenii se comportau unul cu celălalt.

Legile ceremoniale explicau modul în care oamenii se apropiau de Dumnezeu în cadrul slujbelor religioase.

Toată ceremonia care trebuia îndeplinită în viața religioasă a poporului evreu oglindește lucrarea lui Isus. Prin urmare legea veche a încetat odată cu venirea Mântuitorului.

Poruncile civile se refereau la o bună administrare a societății evreiești și nu se mai aplică Bisericii lui Hristos.

Legea morală a Vechiului Testament ilustrează caracterul perfect al lui Dumnezeu, care este sfânt și care ne cere și nouă să trăim în sfințenie.

1. Explicați de ce Decalogul este o dovadă a dragostei lui Dumnezeu pentru oameni.

2. Explică motivele pentru care Cele Zece Porunci au fost asociate cu următoarele cuvinte: *semne rutiere, oglindă, îndreptar, sfințenie, reguli, protecție.*

3. Citați, potrivit lui Isus, cea mai mare poruncă.

Ca instrument al legământului mozaic și desemnat în mod divin pentru a primi Legea, Moise a ajutat la modelarea închinării și a felului de trai al poporului ales de Dumnezeu, în perioada Vechiului Testament.

Cu toate că situațiile sunt foarte diferite, este interesantă paralela experiențelor lui Moise și ale lui Hristos – ambii au înfruntat pericolul morții ca bebeluși și ambii au fost salvați pentru a împlini o mare răscumpărare și pentru a stabili un legământ de sânge între Dumnezeu și poporul Său.

1. Completați în caiete:

Porunca 1... Porunca 2... Porunca 3... Porunca 4... Porunca 5...	
Porunca 6... Porunca 7... Porunca 8... Porunca 9... Porunca 10...	

2. Mai este Decalogul valabil și astăzi? Trebuie să respectăm Cele 10 Porunci? Dar celelalte legi?

3. Care sunt beneficiile respectării Decalogului?

4. Scrie câte trei moduri practice prin care îți poți demonstra:

- a) dragostea față de Dumnezeu;
- b) dragostea față de semenii tăi.

5. Dumnezeu a hotărât ca din Cele 10 Porunci, una să se refere la cinstirea părinților. Este Dumnezeu mulțumit de felul în care tu împlinești această poruncă?

• Citește Efeseni 6:1, 2 și vezi cum Porunca a V-a este reluată în Noul Testament și care sunt cele două promisiuni care o însoțesc.

Portofoliu

Scrie o compunere/ articol pentru revista școlii în care să explici elevilor de ce este important să respectăm Cele 10 Porunci și ce așteaptă Dumnezeu de la fiecare dintre noi.

CHEMAREA OMULUI LA SLUJIREA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a creat omul pentru a sta în părtășie cu El, dar păcatul a despărțit și îndepărtat pe om de Dumnezeu.

Cu toate acestea, chemarea lui Dumnezeu este menită să cheme pe toți oamenii de pe pământ înapoi la El. Această chemare este redată în Biblie pe înțelesul tuturor prin *Pilda fiului risipitor*.

În această pildă, un tânăr cere moștenirea tatălui său și pleacă în lume, risipind toată averea. După ce își dă seama că era mai bine în casa tatălui său, acesta se întoarce și cere îndurare. Tatăl său, nu numai că îl primește, dar se bucură foarte mult de întoarcerea lui.

Isus ne învață că oricât ar greși un copil față de părintele său, acesta poate fi iertat prin Iubirea Divină, dacă răspunde chemării lui Dumnezeu.

În Biblie găsim două tipuri de chemări:

- a. *Chemarea generală*, pentru toți oamenii;
- b. *Chemarea specială*, adresată oamenilor pentru slujbe deosebite (de exemplu, Avraam, Iosif, Moise etc.).

Scopul chemării

În Faptele Apostolilor, apostolul Pavel clarifică oamenilor că „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum, tuturor oamenilor de pretutindeni, să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți...” (Fapte 17:30, 31).

„Eu, dar, mă pot lăuda în Isus Hristos,
în slujirea lui Dumnezeu.”

Romani 15:17

1. Care este chemarea generală a lui Dumnezeu față de oameni?
2. Ce înseamnă chemarea specială făcută de Dumnezeu?
3. Care este singura cale prin care putem răspunde chemării lui Dumnezeu?
4. Prin ce metode Dumnezeu ne poate chema la pocăință?
5. Ce se întâmplă dacă nu ascultăm de chemarea lui Dumnezeu la pocăință?

VERSET DE MEMORAT

„Slujiți
Domnului
cu bucurie, veniți cu
veselie înaintea Lui.”
Psalmul 100:2

Activitate interactivă

Formați grupe de 4-5 copii în care fiecare elev, în parte, să povestească celorlalți din grupă un moment în care El a înțeles chemarea generală sau specială a lui Dumnezeu, prin ce metodă l-a chemat Dumnezeu la pocăință și care a fost răspunsul lui la această chemare.

Portofoliu

• **Ilustrați, printr-un desen, Pilda fiului risipitor și scrieți trei învățături pentru viața voastră pe care le-ați desprins din această pildă.**

• **Scrie o compunere de maximum o pagină, cu titlul: Chemarea lui Dumnezeu pentru oameni.**

Singurul mod de a ne întoarce spre Dumnezeu este credința. Credința noastră în Isus asigură intrarea în Paradisul lui Dumnezeu. Tot apostolul Pavel îi îndeamnă pe toți oamenii să aibă credință în Dumnezeu. El l-a îndemnat pe temnicerul din Filipi: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.” Credința aceasta care este cerută, trebuie să fie mărturisită atât în fața lui Dumnezeu, cât și a oamenilor.

Scopul chemării sfinte este părtășia eternă cu Dumnezeu. Există mai multe mijloace prin care Dumnezeu cheamă oamenii. Unii sunt chemați prin vestirea Evangheliei, alții simt chemarea prin Duhul Sfânt care luminează conștiința: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8).

Alteori, slujitorii lui Dumnezeu fac slujba de chemare la pocăință. Un astfel de exemplu este chemarea la pocăință a oamenilor din Ninive, prin Iona. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu arătată față de fiecare om îl poate determina pe acesta să își dea seama că bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă personal la pocăință. Acest aspect al chemării lui Dumnezeu este ilustrat în Romani 2:4b.: „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”

Neascultarea față de chemarea lui Dumnezeu are consecințe atât în viața aceasta cât și în veșnicie. Cea mai fericită situație este aceea în care omul răspunde chemării, asigurându-și mântuirea. El răspunde glasului lui Dumnezeu și se implică în slujirea Împărăției Lui.

Lectură

DE CE NU VII?

De ce nu vii, de pe cărări străine,
Să-mi cazi la piept ca un copil iertat?
Eu n-am fugit când, numai pentru tine,
Ca Isaac, am fost pe rug urcat.
Mai mult de-atât, ce jertfă de iubire
Și cui i-ar da mai mult de-atât prin gând?
Un fiu pierdut să moară în neștire
Și-un Dumnezeu să-l cheme lăcrimând!

De ce nu vii, cât încă sunt aproape?
De ce te-ascunzi când încă te mai chem?
De ce nu simți lumina Mea pe pleoape,
Și Harul Meu în ceasul tău suprem?
De ce nu vrei să fii cu Mine-n slavă,
Să colindăm alături ceru-ntreg?
Din flori din Rai, din veșnica dăbravă,
Cu mâna Mea cununa să-ți aleg!

De ce nu vii, tu, suflet nestatornic
Cât încă pot Mântuitor să-ți fiu?
Când vei striga, va fi atunci zadarnic,
Vei plânge-amar, dar poate prea târziu...
Mai mult de-atât, ce jertfă de iubire?
Și cui i-ar da mai mult de-atât prin gând:
Un fiu pierdut să râdă în neștire
Și Dumnezeu să cheme lăcrimând?

Costache Ioanid,
vol. *Taine*

Aprofundare

**1. Lecturează *Pilda fiului risipitor*, din Luca 15,
și completează enunțurile cu următoarele cuvinte:**

*roșcove, ied, averea, foamete, departe,
prietenii, fii, pierdut*

Un om avea doi... Fiul cel mai mic i-a spus tatălui să-I dea...ce i se cuvine și a plecat într-o țară unde și-a risipit banii. În acea țară a venit o ... și fiul cel mic și-ar fi dorit să se sature cu ... de la porci dar nu i le dădea nimeni. Și-a venit în fire și a plecat la tatăl său. Tatăl său l-a văzut de... și l-a primit cu dragoste înapoi. Cel mai supărat a fost fiul cel mare, reproșându-i tatălui că lui nu i s-a dat niciun ...să se bucure cu ... lui. Dar tatăl i-a explicat că ar trebui să se bucure că a avut un frate... care a fost găsit. Tot astfel și Dumnezeu se bucură pentru fiecare om care se întoarce la El.

**2. Cum l-ai putea descrie pe Dumnezeu, Tatăl,
din această pildă? Care este atitudinea Lui față de fiii
Lui risipitori și față de fiii Lui plini de invidie?**

**3. Care este răspunsul tău la chemarea lui
Dumnezeu?**

RĂSPUNSUL OMULUI LA CHEMAREA LUI DUMNEZEU

„Când Mă va chema,
îi voi răspunde;
voi fi cu el în strâmtorare.”
Psalm 91:15

Exemple de personaje biblice care au răspuns la chemarea lui Dumnezeu

În Cartea Sfântă găsim mai multe exemple de oameni care au răspuns chemării speciale a lui Dumnezeu. Răspunsul lor s-a transformat într-o slujire specială, cu efectul slăvirii lui Dumnezeu. Samuel era unul dintre aceștia, la fel ca Iona, Ieremia și alții.

Samuel

Samuel purta un nume care tradus înseamnă „Dumnezeu a ascultat”. Dumnezeu a ascultat și a răspuns rugăciunii mamei sale, care s-a rugat fierbinte pentru a avea un fiu. Ea a promis că dacă va primi un copil, îl va închina lui Dumnezeu.

Fiindcă Ana a primit copilul pe care și-l dorea, ea l-a dus la preotul și judecătorul Eli, care l-a crescut. Pe când era încă un copil, Samuel a auzit glasul Domnului, care l-a chemat pe nume. Samuel nu a înțeles că Dumnezeu vorbea, ci a crezut că Eli l-a strigat. Dar prin înțelepciunea lui, Eli l-a învățat pe Samuel să răspundă „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă”, dacă va mai auzi această voce. Dumnezeu a descoperit lui Samuel planurile Lui pentru casa lui Eli și întregul popor Israel.

În acest mod, Samuel a devenit un proroc al lui Dumnezeu și judecător în Israel, urmând pe Eli; toate acestea pentru că el a răspuns chemării speciale a lui Dumnezeu.

Despre vocație

Orice om de pe pământ are o chemare, adică o vocație. Această vocație va fi misiunea lui pe pământ. Dumnezeu a stabilit pentru fiecare, un moment potrivit pentru a-și descoperi vocația, adică slujba pentru care a fost chemat. Această slujbă este legată de talentele pe care fiecare dintre noi le avem.

Orice abilitate pe care o deținem are un scop precis, adică pentru a-l folosi pentru cei din jur.

Vocabular

VOCAȚIE – Aptitudine deosebită pentru o anumită artă sau știință; chemare, predispoziție pentru un anumit domeniu de activitate sau pentru o anumită profesiune.

Împlinirea vocației Îl onorează pe Dumnezeu pentru că „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit sunt de sus, se coboară de la tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17).

Biblia ne învață că orice slujbă, orice chemare pe care Domnul a pus-o în inima noastră și o ascultăm, cu scopul de a folosi celor din jur, se face spre lauda lui Dumnezeu. Acesta este un plan minunat divin, întrucât fiecare om are o slujbă diferită și toate se intersectează conform voinței lui Dumnezeu.

Iona

În vremea în care poporul Israel era asuprit de asirieni, Dumnezeu a trimis la ei un proroc, pe nume Iona. Domnul l-a însărcinat pe Iona să meargă la Ninive, capitala asiriană, ca să atragă atenția acelor păgâni că trebuie să se întoarcă de la calea lor cea rea, la Dumnezeul lui Israel. „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” (Iona 1:2)

Speriat de această misiune, Iona a început o călătorie în direcția opusă, îmbarcându-se într-o corabie spre Tars. Domnul însă a dezlănțuit o furtună atât de puternică, încât corăbierii s-au temut și au chemat pe dumnezeii lor ca să afle cine a păcătuit. Sorțul a căzut pe Iona și el recunoscut că a fugit de fața lui Dumnezeu. Marinarii l-au aruncat pe Iona în apă, unde a fost înghițit de un pește mare, furtuna s-a potolit imediat. „Pe oamenii aceia i-a apucat o mare frică de Domnul, și au adus Domnului o jertfă, și l-au făcut juruințe” (Iona 1:16). În acest mod, puterea lui Dumnezeu s-a arătat și oamenilor care nu știau nimic despre El.

Iona s-a căit de neascultarea lui și a rugat pe Domnul să îl salveze din pânțele peștelui. După trei zile, peștele l-a dat afară pe Iona, căci „Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ” (Iona 2:10).

Domnul i-a vorbit din nou lui Iona, chemându-l la lucrarea de misiune pentru avertizarea celor din Ninive. Iona a pătruns în oraș și, alergând cale de o zi, a strigat: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită!”

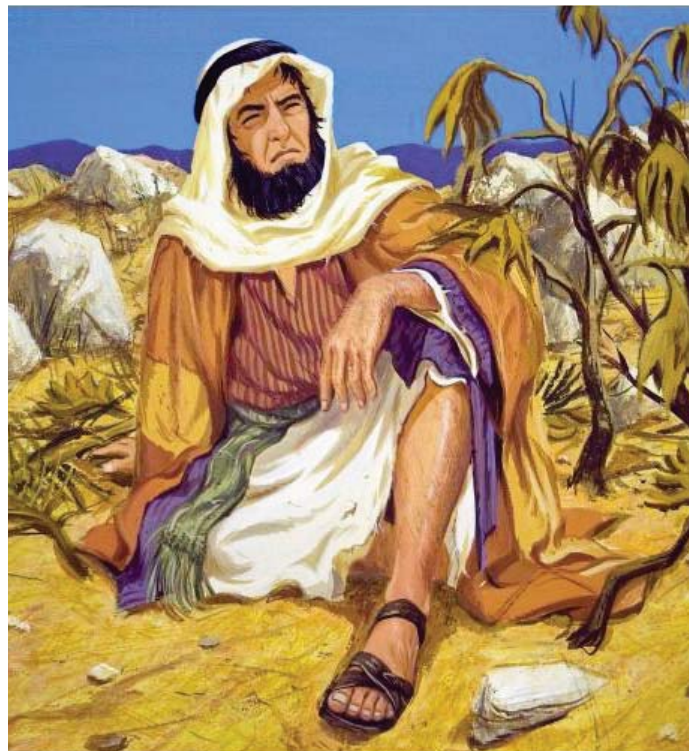
1. Rezolvă cerințele:

- Enumeră oameni care au răspuns chemării speciale a lui Dumnezeu.
- Describe chemarea și răspunsul lui Samuel.
- Povestește istorisirea despre Iona.
- Prezintă chemarea și lucrarea profetului Ieremia.

2. Asociază termenii din cele două coloane.

a. Samuel	1) „Sunt un copil”
b. Iona	2) „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă”
c. Ieremia	3) „S-a sculat să fugă la Tars, departe de fața Domnului”

3. Comentează răspunsurile date de cei trei oameni din Vechiul Testament cărora Dumnezeu le-a făcut o chemare specială.

Aprofundare

a) Dumnezeu are un plan și un scop special cu fiecare copil. Dumnezeu te iubește și are și pentru tine o chemare specială. **Cum ai putea să-ți descoperi vocația, chemarea pe care ți-a făcut-o ție Dumnezeu?**

b) Lecturează Pilda talaților (Matei 25:14-30). **Ce înseamnă talant? Este vreun om căruia Dumnezeu să nu-i fi dat nici un talant? Ce talant crezi că ți-a dat ție Dumnezeu? Cum îl folosești pentru slava lui Dumnezeu? Potrivit pildei, ce se întâmplă cu cei care își „îngroapă” talantul?**

c) Dumnezeu poate să se folosească chiar și de copii pentru planul Său. Samuel a fost chemat de copil, iar Ieremia era „tinerel”.

[...] „Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici” (Iona 3:5). Chiar și împăratul s-a coborât de pe tron și a dat poruncă tuturor slujitorilor săi ca împreună cu animalele lor de muncă să postească în sac și cenușă, și să se întoarcă de la calea lor cea rea. Dumnezeu a primit rugăciunea și postul lor. „... Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut” (Iona 3:10).

Această întâmplare este o confirmare divină a chemării lui Iona pentru salvarea cetății Ninive, dar și un exemplu al dragostei lui Dumnezeu pentru toți oamenii de pe pământ.

Ieremia

Dumnezeu l-a chemat și pe Ieremia, care a fost un profet încă din tinerețea lui.

Chemarea lui Ieremia a fost făcută, ca multe alte chemări profetice, printr-un dialog cu Dumnezeu. Cu toate că Ieremia era un tinerel, Domnul i-a vorbit direct, încurajându-l: „Nu zice: „Sunt un copil”, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci”. (Ieremia 1:7)

Ieremia a slujit mai bine de 40 de ani și a proclamat un mesaj de condamnare pentru poporul încăpățânat al lui Iuda. De aceea se spune despre el că era un profet cu inima zdrobită, vestind un mesaj dureros. Concetățenii săi l-au disprețuit și persecutat deseori. De aceea Ieremia și-a scaldat profețiile aspre în lacrimi de compasiune. Cu inima zdrobită, el a scris o carte prin care a declarat că singura cale de evitare a pedepsei lui Dumnezeu este supunerea totală față de voia lui Dumnezeu, cu credințioșie.

Din cauza mesajului său neplăcut, care vestea judecata divină ce urma prin robia babiloniană, profetul a fost amenințat și închis. Ieremia a supraviețuit atacului babilonian și a murit în Egipt unde a fost exilat împreună cu poporul evreu, pe care l-a iubit și l-a plâns atâta.

Lectură

NICK VUJICIC

Nick Vujicic s-a născut fără mâini și picioare. Deși a întâmpinat foarte multe probleme de tot felul în viața sa, Nick este astăzi căsătorit și are trei copii. Deși nu are mâini și picioare, el a reușit să învețe să tasteze, să joace golf, să înoate etc. Dar, mai mult decât orice, el a înțeles care este chemarea lui Dumnezeu pentru viața lui și sensul vieții sale: acela de a-L mărturisi și de a vorbi despre Dumnezeu oamenilor. Iată ce spunea el:

„Știu sigur că Dumnezeu nu face greșeli, însă face minuni. Eu sunt una dintre ele.

Și tu la fel.”

„Poți fi întreg la trup, să ai mâini, picioare și toate cele 5 simțuri întregi, dar trebuie să știi 3 lucruri:

- 1) Cine ești și ce valoare ai ?
 - 2) Care este scopul tău aici, în această existență?
 - 3) Ce lași în urma ta când termini aici ?
- Dacă nu știi răspunsul la niciuna dintre întrebări, ești mult mai invalid decât mine care m-am născut fără mâini și fără picioare!”

VERSET DE MEMORAT

„Un
răspuns blând
potolește mânia,
dar o vorbă aspră ațâță mânia.”
Proverbe 15:1

Portofoliu

Pornind de la cele trei exemple de persoane din Vechiul Testament cărora Dumnezeu le-a făcut o chemare specială, alcătuieste o compunere despre importanța ascultării de Dumnezeu, în care să urmărești următoarele idei principale:

- a. Răspunsul omului la chemarea lui Dumnezeu;
- b. Piedici în calea ascultării de Dumnezeu;
- c. Beneficiile ascultării de Dumnezeu (pentru noi înșine și pentru ceilalți).

EROI AI CREDINȚEI ÎN VECHIUL TESTAMENT

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.”

Evrei 11:13

Rugăciunea

Marii oameni ai credinței au fost, în același timp, și oameni ai rugăciunii. În Vechiul Testament avem mai multe exemple de eroi ai credinței, care L-au slujit pe Dumnezeu, indiferent de circumstanțe. Daniel a fost un om al rugăciunii.

Daniel – omul rugăciunii

Daniel a trăit în timpul când Iuda era sub ocupația persană. Daniel se ruga de trei ori pe zi lui Dumnezeu, și a fost binecuvântat cu multă înțelepciune din partea Domnului, dar și cu trecere în fața împăratului. Acest fapt a stârnit invidia unor oameni din jurul lui. Ei au propus împăratului Dariu să nu permită niciunui om din împărăție să se închine altcuiva decât împăratului însuși. Daniel nu putea să respecte această lege din cauza slujirii sale față de singurul Dumnezeu pe care Îl slujea. Întrucât pedeapsa pentru nerespectarea legii era aruncarea în groapa cu lei, Daniel este pedepsit, chiar dacă împăratului Dariu i-a părut foarte rău. El a înțeles mai târziu că planul pus la cale de slujitorii urmărea înlăturarea lui Daniel, dar Daniel era foarte credincios

unui Dumnezeu cu adevărat Atotputernic. Faptul că leii din groapa în care a fost aruncat Daniel nu s-au atins de acesta, l-a convins pe împărat să dea o lege ca toate popoarele de sub stăpânirea sa „să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. El izbăvește și mântuiește, El face semne și minuni în ceruri și pe pământ. El a izbăvit pe Daniel din ghearele leilor!” (Dan. 6:26, 27). După viața și exemplul lui Daniel, înțelegem că rugăciunea are ca rezultat intervenția lui Dumnezeu în viața omului, după care Îi vom recunoaște supremația și slava.

Vocabular

VIZIONARI – Oameni care se lasă antrenati de vise, de idealuri; care prevăd, prevestesc evenimentele viitoare.

ARDERE DE TOT – Jertfă adusă prin arderea integrală a animalului, considerată în Vechiul Testament ca „o mireasmă bună înaintea Domnului”.

Postul

Rugăciunea și postul sunt adeseori legate. Postul înseamnă renunțarea la mâncare și băutură pentru a avea o apropiere de Dumnezeu, o creștere spirituală. În Vechiul și Noul Testament, postul este folosit de oamenii lui Dumnezeu, în anumite momente de cumpănă.

În rândul credincioșilor a devenit foarte cunoscut postul Esterei, unul dintre cele mai apreciate personaje feminine din paginile Bibliei. Ea a ajuns împărăteasă la curtea lui Xerxes, deși era nepoata unui evreu numit Mardoheu. Foarte cunoscut și apreciat în împărăție, pentru că a oprit un complot împotriva împăratului, Mardoheu a atras invidia și răutatea lui Haman, în fața căruia nu a vrut să se închine. Evreii nu erau văzuți prea bine dar, prin invidia lui Haman, ei au devenit persecutați.

Estera, fiind împărăteasă, dar și evreică, a devenit soluția lui Dumnezeu pentru salvarea poporului evreu. Ea avea de gând, după sfatul unchiului său, să ceară împăratului oprirea acestei persecuții. Pentru a-l îndupleca pe împărat, Estera a propus trei zile de post, împreună cu toți evreii din acel loc. Apoi, împăratul a fost înduplecat la cerințele Esterei.

Această istorisire rămâne o dovadă că postul are putere. El a pedepsit pe Haman și i-a răsplătit lui Mardoheu. A anulat înscrisul de exterminare a evreilor, ba mai mult, le-a dat putere socială mai înaltă.

Din povestea Esterei, înțelegem că Dumnezeu a folosit-o și a pus-o în poziția de împărăteasă cu un scop precis. El și-a îndeplinit planul doar prin puterea rugăciunii și a postului pe care Estera și evreii le-au adus înaintea lui Dumnezeu.

Jertfele

Dumnezeu l-a chemat pe om să se apropie de El printr-un sacrificiu animal care se numea jertfă. Omul vinovat în fața Legii primea iertarea de la Dumnezeu după ce sacrificia un animal pe altarul din curtea templului. Prin jertfele animale aduse de poporul Israel se urmărea iertarea păcatelor și refacerea părtașiei cu Dumnezeu.

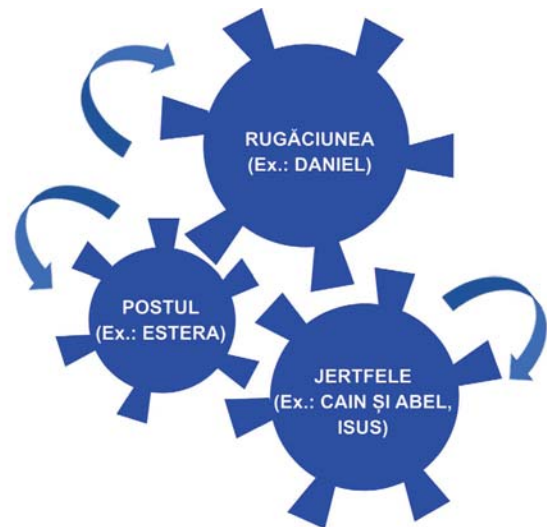
Să explorăm!

1. Descrieți viața de rugăciune a lui Daniel și felul în care Dumnezeu l-a răsplătit pentru credințioșia lui.

2. Precizați care era situația dificilă în care se afla Estera și poporul ei și ce soluție a găsit Estera pentru problema ei. Cum a intervenit Dumnezeu în această situație?

3. Comparați jertfa lui Cain cu jertfa lui Abel. Ce alte tipuri de jertfe din Vechiul Testament cunoașteți?

4. Menționați câteva dintre faptele credinței din viața lui Ilie.

Chiar primii oameni au adus jertfe Domnului. Cain și Abel, primii copii ai lui Adam și Eva, au fost educați să aducă jertfe înaintea lui Dumnezeu. Astfel, „Abel a adus Domnului o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui” (Gen. 4:4). Fiindcă jertfa lui Cain nu a fost primită înaintea Domnului, el s-a mâniat pe fratele său Abel și l-a ucis. Aceasta s-a întâmplat tocmai pentru că Abel a crezut în Domnul Dumnezeu și L-a slujit. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.” (Evrei 11:4).

În Noul Testament, relația dintre Dumnezeu și om este posibilă prin jertfa Domnului Isus. Știm că Domnul Isus a părăsit cerul, venind pe pământ, ca să-Și aducă Trupul Său ca jertfă supremă de iertare și împăcare a omului cu Dumnezeu. De aceea, în zilele noastre nu mai este nevoie de jertfă animală, ci doar de credința în mântuirea prin Jertfa lui Isus Hristos.

Semnificația și importanța rugăciunii, postului și jertfei în Vechiul Testament și în prezent

În relația omului cu Dumnezeu, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Rugăciunea, postul și jertfele au un rol important. Vechiul Testament abundă de personaje care au experimentat atât postul și rugăciunea, cât și jertfele. Ilie rămâne un exemplu de referință. El a avut curajul să vină înaintea lui Ahab, împăratul lui Israel, cu vestea unei mari secete de la Dumnezeu, ca pedeapsă pentru că îi permisesese soției sale să convingă poporul să se închine la zeii popoarelor străine și nu la Dumnezeul lui Israel. Patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal și patru sute de proroci ai Astarteei erau protejați și hrăniți la masa Izabelei, soția lui Ahab. Pentru a demonstra prezența lui Dumnezeu peste jertfa sa, Ilie i-a cerut împăratului Ahab să pregătească, la muntele Carmel, o confruntare între el, proroc al lui Dumnezeu, și prorocii zeilor străini care erau protejați de Izabela.

Pentru această confruntare, au fost aduși doi junci și pregătiți pentru jertfă. Ilie a cerut să nu se aprindă focul ci fiecare să cheme numele dumnezeului lui, pentru ca focul să fie aprins din cer.

Prorocii lui Baal au pregătit jertfa și au chemat numele dumnezeului lor să le aprindă focul pentru „arderea de tot”, dar de la zeii lor nu a venit niciun răspuns. Atunci, Ilie a reparat altarul Domnului, a luat douăsprezece pietre, câte una pentru fiecare seminție a lui Israel, a așezat juncul tăiat în bucăți pe lemne și a cerut să se toarne peste „arderea de tot” patru

găleți cu apă. A repetat această operațiune de două ori, încât apa curgea în jurul altarului și în șanțul care-l înconjura. Apoi, Ilie a înălțat o rugăciune către Dumnezeu, iar Dumnezeu a aprins jertfa adusă de Ilie. „Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ și au zis: „Domnul este adevăratul Dumnezeu!” (1 Împ. 18:39).

Când jertfa adusă corespunde planului de lucrare a lui Dumnezeu, El onorează cerința omului însoțindu-L cu minuni, care aduc pocăința pentru toți oamenii.

Aprofundare

1. Daniel se ruga de trei ori pe zi și nu a renunțat la acest obicei nici chiar atunci când viața i-a fost pusă în pericol. Tu ce ai fi făcut în locul lui Daniel dacă ai fi fost amenințat astfel? Cât este de importantă pentru tine rugăciunea? Cum ar trebui să fie rugăciunea ta pentru ca Dumnezeu să o asculte?

2. Estera a postit pentru o problemă care părea imposibil de rezolvat. Gândește-te la o situație din viața ta care pare foarte dificilă. Ce efect ar putea avea postul?

3. Astăzi nu se mai aduc jertfe de animale ca să ni se ierte păcatele pentru că Isus Hristos a fost jertfa desăvârșită pentru păcatele noastre. Totuși, noi putem să îi aducem jertfe de mulțumire lui Dumnezeu prin ascultarea noastră de El pentru că „ascultarea face mai mult decât jertfele” (1 Samuel 15:22). Este oare Dumnezeu mulțumit de ascultarea ta?

Activitate interactivă

Folosind metoda brainstormingului comentați, pe rând, următoarele citate, plecând de la exemplele de eroi ai credinței menționați mai sus:

„Am atât de multe de făcut, încât nu pot începe ziua fără să petrec trei ore în rugăciune.”

Martin Luther

„... să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”

Isus Hristos

„Jertfa pe care Dumnezeu o vrea azi este să mă predau Lui în totalitate.”

autor necunoscut

VERSET DE MEMORAT

„Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.”
Evrei 11:6

Portofoliu

Describe, într-o compunere, câteva jertfe din Vechiul Testament.

RECAPITULARE

Lectură

UNDE-I TEAMĂ, NU-I IUBIRE

Unde-i teamă, nu-i iubire,
Unde-i lege, nu-i sfințire...

Legea dă ce se cuvine,
Dragostea se dă pe sine!
Legea dă o zi din șapte,
Dragostea le dă pe toate!

Unde-i lege, nu-i cunună,
Unde-s robi, nu-i voie bună!

Legea dă viței pe-altare,
Dragostea dă tot ce are!
Legea dă a zecea parte,
Dragostea le dă pe toate!

Unde-i lege, nu-i iertare,
Unde-i rug, nu-i îndurare!
Legea iartă, dar vrea sânge,
Dragostea nimic nu frânge!
Legea iartă prin dreptate,
Dragostea le iartă toate!

Legea are zile sfinte,
Dragostea-i mereu fierbinte...

Legea dă porunci divine,
Dragostea prin har le ține!
Legea-i truda cu simbrie,
Dragostea-i Împărăție!

Costache Ioanid,
vol. *Taine*

VIAȚA OMULUI CU DUMNEZEU

Tatăl nostru cere să ne iubească și își demonstrează, zilnic, dragostea față de noi, în nenumărate moduri. Dar El așteaptă aceeași atitudine și din partea noastră. Dumnezeu ne-a făcut tuturor chemarea de a ne întoarce de la păcatele noastre, de a ne pocăi și de a trăi conform standardelor Sale. Fiecăruia, Dumnezeu ne face însă și o chemare specifică, personală. Fiecare dintre noi este valoros în ochii lui Dumnezeu și a primit de la El daruri și talente în vederea chemării făcute. Pentru viața fiecăruia dintre noi, Dumnezeu are un plan bine definit.

Biblia ne arată exemple de oameni care au avut parte de o chemare specifică (Samuel, Iona, Ieremia etc.) și și-au împlinit, demn, misiunea. Mulți oameni din Vechiul Testament sunt numiți „eroi ai credinței” datorită virtuților lor și a credinței nestrămutate în Dumnezeu, în contextul dificil și împotrivor prin care treceau. De la ei putem învăța despre importanța și rolul rugăciunii, al postului și dorinței după Dumnezeu. Domnul răspunde întotdeauna omului care Îl caută din toată inima. Așa cum am văzut în cazul acestor personaje biblice, Dumnezeu răspunde credinței lor chiar prin minuni.

Așadar, putem trăi o viață plină de împlinire, pace și satisfacții alături de Dumnezeul nostru iubitor.

EVALUARE

1. Alegeți răspunsul corect. Un singur răspuns este corect.

1. *Decalogul cuprinde:*

- a) Legea morală
- b) Legea socială
- c) Legea ceremonială

2. *Mama lui Samuel s-a numit:*

- a) Rahela
- b) Penina
- c) Ana

3. *Profetul Iona a fugit de Dumnezeu înspre:*

- a) Ninive
- b) Tars
- c) Damasc

4. *Ieremia a slujit ca profet timp de:*

- a) 40 de ani
- b) 7 ani
- c) 38 de ani
- d) 37 de ani

5. *Împăratul în timpul căruia Daniel a fost aruncat în groapa leilor a fost:*

- a) Cyrus
- b) Nebucadnețar
- c) Belșatar
- d) Dariu

6. *Principalul dușman al lui Mardoheu și al poporului evreu a fost:*

- a) Haman
- b) Ahașveroș
- c) Estera

7. *Primul caz de omor din Biblie a fost comis de:*

- a) Abel
- b) Cain
- c) Adam

8. *Soția idolatră a lui Ahab s-a numit:*

- a) Astarteea
- b) Nu i se menționează numele
- c) Izabela

9. *Cartea biblică în care sunt prezentate jertfele Vechiului Testament este:*

- a) Deuteronom
- b) Evrei
- c) Levitic

10. *Modelul suprem de rugăciune este:*

- a) Isus
- b) Ilie
- c) Daniel

2. Realizați o compunere cu titlul „Eroul meu din Biblie”, în care să urmăriți:

- a) Descrierea pe scurt a vieții eroului;
- b) Enumerarea și exemplificarea trăsăturilor sale de caracter;
- c) Desprinderea câtorva învățături din viața eroului ales.

3. Asociați, corespunzător, personajele biblice, din prima coloană, cu enunțul care îi caracterizează, din coloana a doua:

a) „Sunt un copil”	1. Daniel
b) „Încă 40 de zile și Ninive va fi nimicită”	2. Ilie
c) „Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău”	3. Samuel
d) „de trei ori pe zi în genunchi, se ruga și lăuda pe Dumnezeu”	4. Iona

4. Rezolvați următoarele cerințe:

- Definiți conceptele de chemare generală și chemare specială a lui Dumnezeu.
- Enumerați trei oameni din Vechiul Testament care au răspuns chemării lui Dumnezeu.
- Descrieți chemarea lui Iona și felul în care Iona răspunde acestei chemări.
- Explicați ce înseamnă „eroi ai credinței” și exemplificați.
- Enumerați câteva modalități prin care omul se poate apropia de Dumnezeu.
- Menționați rolul jertfelor în Vechiul Testament.
- Prezentați, pe scurt, un personaj biblic a cărui viață de rugăciune poate fi luată ca model pentru noi.
- Descrieți postul plăcut de Dumnezeu.

5. Căutați cuvintele în careu:

ABEL	CHEMARE	CREDINTA
DANIEL	EROU	ESTERA
IEREMIA	ILIE	IONA
JERTFA	POST	RUGACIUNE
SAMUEL	VOCATIE	

A	C	S	H	K	Y	G	E	I	D	J	Z	L	G	K
R	N	G	L	M	V	W	R	I	L	A	E	Y	G	O
Y	U	O	R	L	X	H	U	H	T	R	N	Y	S	A
Y	H	W	I	M	E	E	G	T	O	A	N	I	F	B
R	Z	U	O	O	Q	D	A	U	X	M	C	T	E	D
A	J	Q	P	C	M	H	C	T	Q	L	R	O	L	L
I	Y	J	N	X	M	D	I	Z	F	E	Q	E	V	C
M	S	O	W	S	N	F	U	A	J	D	B	A	R	U
E	T	S	O	P	I	R	N	E	R	A	M	E	H	C
R	H	M	M	N	Z	E	E	F	Z	B	D	E	L	O
E	B	T	X	Z	S	I	D	X	V	I	U	S	H	M
I	S	A	M	U	E	L	D	Y	N	V	F	T	G	Y
Z	P	R	D	E	U	I	C	T	J	Q	J	E	Q	T
J	Q	S	F	K	V	O	A	S	E	X	K	R	G	I
H	Y	U	O	F	R	N	X	W	W	J	C	A	H	S

VIAȚA CREȘTINULUI ÎMPREUNĂ CU SEMENII

A TRĂI ÎMPREUNĂ CU CEILALȚI

În viața de fiecare zi, toți creștinii trăiesc înconjurați de o mulțime de alte persoane. Împreună cu familia, locuim într-un spațiu geografic pe care îl numim țară. Vorbim limba poporului în care ne-am născut și avem datoria creștinească de a ne iubi poporul și pe fiecare dintre semenii noștri.

Zilnic vorbim cu o mulțime de oameni: părinți, frați și surori, profesori, colegi etc. Ne împărtășim experiențe, întâmplări, bucurii. Creștini fiind, avem datoria de a vorbi și cu alți oameni, despre Cuvântul lui Dumnezeu, despre experiența noastră personală, familia noastră și biserica pe care o frecventăm (predici, activități, cântece, poezii etc).

Din conversațiile noastre zilnice, aflăm dacă unii dintre semenii noștri au nevoie de ajutor. În astfel de situații, suntem datori să oferim și ajutorul nostru concret celor care ni-l cer sau observăm noi că ar avea nevoie de el.

Dacă am înțeles chemarea lui Dumnezeu, vom ști să acționăm în fiecare moment al vieții noastre, spre slava Domnului, iar cei care sunt în jurul nostru vor putea cunoaște Lumina lui Dumnezeu.

ATAȘAMENTUL FAȚĂ DE PROPRIUL POPOR

Despre existența popoarelor

„... și caut ca, dacă este cu putință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să măntuiesc pe unii din ei.”

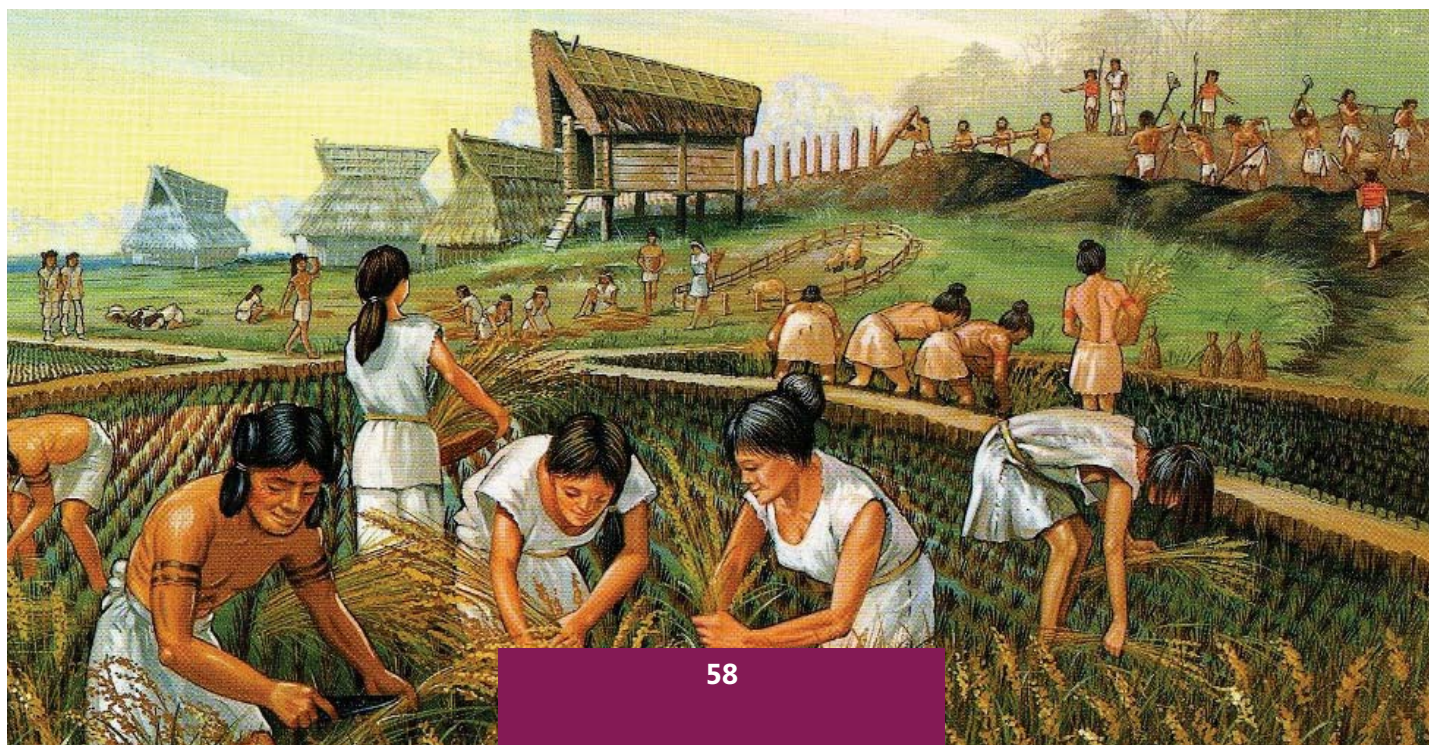
Romani 11:14

Vocabular

NEAM – Popor, națiune. ♦ Seminție; trib; populație.

ATAȘAMENT – Afecțiune puternică și durabilă față de cineva sau de ceva.

Din familia primilor oameni, s-a împlinit porunca Domnului, căci copiii lor au crescut și s-au înmulțit, iar mai apoi s-au răspândit pe toată suprafața pământului. S-au născut și primii inventatori, care, prin invențiile lor, au ușurat munca, viața oamenilor împreună și au ajutat formarea civilizațiilor. Unele grupuri de oameni au avut un stil de viață nomad, mutându-se din loc în loc și trăind în corturi. Cu timpul și aceste grupuri de oameni s-au organizat în formațiuni cu locuințe stabile, pe lângă ape, râuri sau lacuri și zone care puteau fi cultivate de către agricultori. O familie lucra o parte de țarină. Rând pe rând, oamenii din aceeași generație, apoi din tată în fiu și din moși-strămoși s-au considerat aparținând unii de alții, prin diferite grade de rudenie. Aceștia aveau de multe ori aceeași profesie și trăsături ori interese comune. Toate persoanelor înrudite între ele prin sânge sau prin alianță, care făceau parte din aceeași familie au format o seminție sau un trib. Mai multe triburi s-au unit pentru că locuiau într-un spațiu geografic pe care îl lucrau împreună. Ei formau un popor sau o națiune care locuia într-o țară. Toate popoarele care s-au format după porunca lui Dumnezeu au alcătuit Neamul omenesc sau, omenirea.

Dar am putut învăța până acum că Dumnezeu e stăpân și peste istorie, supraveghind modul în care oamenii își desfășoară existența pe pământ.

Astfel, când au apărut neamurile și popoarele, s-au răspândit pe pământ, El i-a făcut să vorbească limbi diferite și să-și formeze obiceiuri și tradiții diferite.

Și apostolul Pavel explică apariția diferitelor popoare, când ține o cuvântare la Atena: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor” (Fapte 17:26).

Numărul țărilor din ziua de astăzi este foarte mare și anume 247 de țări sau națiuni care vorbesc 6000 de limbi și dialecte, în toată lumea.

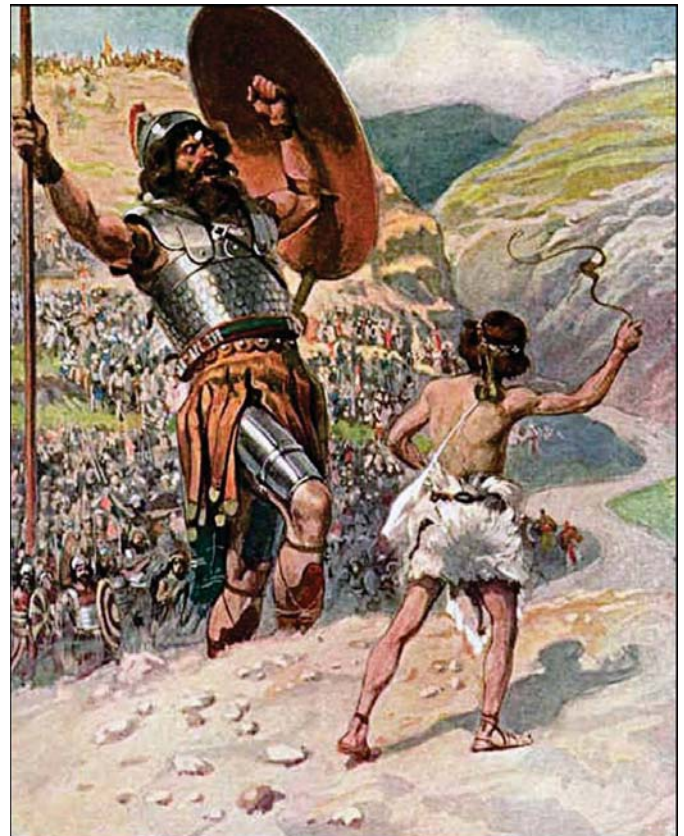
Modalități de manifestare a iubirii față de propriul popor

Fiecare familie își iubește și își apără țara. Ne naștem cu sentimentul apartenenței la familie și popor, și iubim oamenii în mijlocul cărora ne-am născut. Iubirea și atașamentul față de propriul popor se poate manifesta în multe feluri. Locul în care ne naștem trebuie păstrat, îngrijit și administrat. Vecinii noștri trebuie respectați și ajutați la nevoie. La rândul nostru și noi vom fi tratați la fel de către ei.

Înșușirea corectă a limbii poporului este și o datorie și o dovadă de prețuire a culturii poporului. Respectarea legilor unei țări este obligatorie pentru fiecare om din țara respectivă. Cinstirea înaintașilor, a părinților, a eroilor neamului înseamnă iubire față de popor. O dovadă de iubire a poporului este hotărârea de a face bine, și nu rău, propriei națiuni.

1. Explică cum au apărut popoarele și limbile națiunilor.
2. Enumeră câteva modalități prin care poți să-ți arăți dragostea față de de țară.
3. Alege un personaj din Biblie care și-a manifestat atașamentul față de poporul său. Ce apreciezi la el? Cum a lucrat Dumnezeu prin el?

Persoane biblice care și-au slujit poporul

David

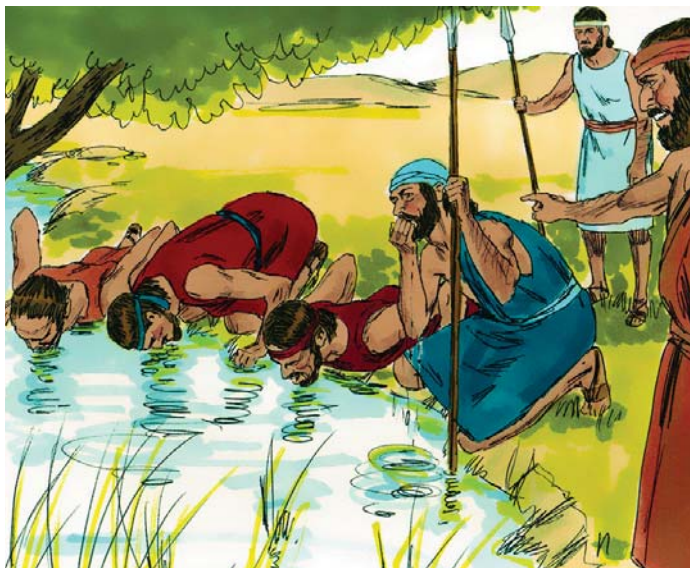
David a fost al doilea rege al Regatului unit al Israelului, succesorul lui Saul, tatăl lui Solomon și strămoșul lui Isus. Remarcabil om de stat, talentat comandant de oști și strălucit diplomat, David organizează noul stat centralizat ce se întindea de la Marea Mediterană la Eufrat și la Marea Roșie.

David și-a iubit foarte mult poporul din care făcea parte. Când a avut loc un război între filistenii și israeliții, în Valea Terebinților, David era doar un copil, neavând dreptul de a participa la luptă. El a fost trimis

Aprofundare

- a) Gândește-te la faptul că Dumnezeu a vrut ca tu să te naști în România. Menționează trei lucruri pentru care ești recunoscător că te-ai născut și locuiești în România.
- b) Descrie orașul/ satul tău. Cum ai putea tu să fii o binecuvântare pentru orașul/ satul tău?

Portofoliu

Scriptura ne spune că este de datoria noastră să ne rugăm pentru cei înălțați în dregătorii (președinte, miniștri, primari etc). Roagă-te în această săptămână, în fiecare zi, pentru acești conducători ai țării.

Izreel. După noaptea în care au fost atacați, madianiții au luat-o la fugă, iar Ghedeon și oamenii săi i-au urmărit pe regii madianiți, de-a lungul râului Iordan, până i-au prins (Jud.8:10-21).

Ghedeon este al cincilea dintre judecătorii despre care citim în cartea Judecătorii (Jud. 6:11-8:35). Chemat de îngerul Domnului pentru a-l elibera pe Israel de sub apăsarea madianiților, Ghedeon a cerut poporului să înlăture idolatria, iar victoria sa miraculoasă asupra madianiților a fost o dovadă puternică, în Israel, despre puterea lui Dumnezeu de a-și izbăvi poporul.

de părinți să ducă mâncare celor trei frați mai mari ai lui care se aflau pe câmpul de luptă, cât și căpeteniei, și să aducă vești acasă.

Când a ajuns la locul bătăliei, David a auzit ocările pe care le aducea uriașul Goliat împotriva israeliților și a Dumnezeului lor. Goliat cerea să vină un singur om să îl înfrunte pe el. David a cerut lui Saul permisiunea de a-l înfrunta singur pe Goliat, înarmat doar cu o praștie și o piatră. David a zis filisteanului: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulii și cu pavază; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulii. Căci biruința este a Domnului. Și El vă dă în mâinile noastre.” (1Samuel 17:45-47)

Piatra a lovit direct în fruntea uriașului, care a căzut pe loc, pentru că David a proclamat numele Domnului peste acest moment.

Muzician și poet de talent, David devine, la scurt timp după moarte, personaj de legendă. Este descris ca un rege drept și înțelept, nu lipsit de mari păcate, ca un războinic, muzician și poet apreciat, fiind considerat autorul mai multor psalmi din Cartea Psalmilor.

Ghedeon

Ghedeon, a fost un conducător viteaz al poporului evreu. El a condus 300 de războinici aleși pentru a înfrânge armata madianiților (Jud. 6-8).

Prin campania dusă împotriva madianiților, mica armată a lui Ghedeon, alcătuită din 300 de bărbați, i-a surprins pe madianiții care își aveau tabăra în valea

DIALOGUL CU SEMENII DESPRE CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

Importanța dialogului despre Dumnezeu

Dumnezeu ne-a așezat în mijlocul semenilor între care trăim și este nevoie să susținem în fiecare zi, și cu ei, un dialog despre Dumnezeu. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu au nevoie să fie ajutați de către noi pentru a înțelege cum se poate trăi o viață sub protecția lui Dumnezeu.

Nu trebuie să fim nici izolați, să nu vorbim cu alți oameni, nici egoiști, adică să păstrăm doar pentru noi ceea ce Domnul ne-a descoperit. Dacă împărtășim cu persoanele din jurul nostru ceea ce Dumnezeu ne-a dat în domeniul cunoașterii Sale, ne îndeplinim Marea Însărcinare pe care a dat-o Isus ucenicilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15).

Legătura cu Dumnezeu, prin rugăciune, înseamnă dimensiunea verticală a relației noastre, iar experiența dobândită în relația cu Dumnezeu trebuie împărtășită și pe orizontală, în relația cu oamenii.

Relația noastră cu Dumnezeu se dezvoltă prin rugăciune, prin cunoașterea și împlinirea Cuvântului.

„Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu, prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor!” 1Petru 4:11

Contexte de dialog despre credință

Dumnezeu ne-a așezat într-o lume în care există, în același timp, oameni ce aparțin mai multor religii sau confesiuni religioase. Se pot întâlni mai multe religii și confesiuni în aceeași țară, în același oraș sau chiar în aceeași familie. Când trăiesc împreună două sau mai multe religii diferite, trebuie să urmărim înțelegerea culturii religioase a celuilalt.

Dialogul despre credință poate avea loc în biserica locală, în familie, la școală, la locul de muncă,

1. Răspunde la întrebări:

- De ce este important să vorbim altora despre credința în Dumnezeu?
- Ce piedici sau obstacole putem întâmpina când împărtășim credința noastră cu alte persoane?
- Ce personaj din Vechiul Testament, care a mărturisit altora despre credința în Dumnezeu, te-a impresionat și de ce? (Iona, Iov, Ilie, fetița roabă din Siria)

2. Asociază, corespunzător, termenii din coloane:

Iona	Prieteni, soție
Iov	Împărat
Ilie	credință în necaz
Fetița roabă	vindecare
Naaman	puterea lui Dumnezeu
Niniveni	pocăință

în spațiul virtual (internet, facebook etc), în presă, literatură, artă, în tabere de tineret, între grupurile de emigranți etc.

În dialogul despre Dumnezeu și prin exersarea „iubirii față de aproapele”, putem arăta caracterul lui Dumnezeu și iubirea Lui față de toți oamenii.

Posibile dificultăți în dialogul pe teme de credință

Există și riscul unor dificultăți care apar în aceste tipuri de dialog. Să presupunem că facem cunoștință cu o persoană care vine din altă țară sau invers, mergem noi în vizită, în străinătate. Dacă nu cunoaștem limba vorbită de interlocutorul nostru, putem întâmpina o dificultate de comunicare. În asemenea situații, limbajul faptelor este foarte util și Însuși Duhul Sfânt este un mare ajutor în comunicare.

Cultura religioasă a participanților la dialog face posibilă dificultatea de comunicare. Sărăcia, uneori, poate împiedica dezvoltarea dialogului, mai ales atunci când dragostea față de semenii nu este puternic dezvoltată la cel care își împărtășește credința. Dar și bogăția poate fi, uneori, o piedică.

Ura față de alte popoare și religii sau tendința unificării religiilor prin alte manifestări actuale pot pune în dificultate dialogul despre Dumnezeu.

Exemple de persoane biblice care au vorbit semenilor despre Dumnezeu

Dacă dorim să exemplificăm dialogul cu ceilalți, îl găsim pe Iona care își mărturisește credința, cu orice risc.

Ajuns, după multe peripeții, în cetatea Ninive el are un discurs foarte simplu, care însă duce la pocăința întregii cetăți.

Iona nu este omul perfect însă mărturisește mesajul lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu iartă, Îi îndreaptă pe oameni pe Calea Lui și aduce o viață nouă, împreună cu El.

Și Iov a purtat un dialog cu semenii săi, cu care era prieten, despre Dumnezeu, despre căile Lui și planurile Lui. De asemenea, Iov i-a învățat pe prietenii

lui despre puterea lui Dumnezeu. Domnul S-a lăudat cu Iov înaintea îngerilor și a Satanei.

Un exemplu de tărie a credinței lui Iov este și remarca din dialogul cu soția sa careia îi spunea că trebuie să acceptăm toate lucrurile care vin de la Domnul, adică și lucrurile rele le acceptăm la fel ca pe cele bune. Dumnezeu a onorat credincioșia și mărturisirea lui Iov. La fel va face Dumnezeu și cu noi, dacă mărturisim semenilor noștri despre El.

Și Ilie a purtat un dialog cu semenii lui. El și-a arătat credința prin manifestarea puterii lui Dumnezeu. Ilie a vorbit mereu cu contemporanii săi, pentru că el prezenta cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Curajul lui Ilie în manifestarea acestor dialoguri a devenit demn de admirația semenilor săi. Ilie a vorbit și cu oamenii de rând, dar și cu împărații sau cu adversarii săi, pe care îi înfrunța cu vehemență. Când vorbea, Ilie era ferm, calm și puternic bazat pe credința că Dumnezeu va împlini rugăciunea. Astfel, Numele lui Dumnezeu a fost onorat în tot ținutul.

În paginile Sfințelor Scripturi, găsim și exemplul unei fetețe, care fusese luată prizonieră de către sirieni. Ea a ajuns în slujba nevestei lui Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei. Naaman se bucura de mare încredere din partea împăratului, căci era un om foarte viteaz, dar era bolnav de lepră și chiar împăratul era necăjit din această cauză. Văzându-i triști și necăjiți din cauza acestei boli, feteța slujnică le-a povestit de minunile pe care Dumnezeu le făcea prin prorocul Elisei, în țara ei, în Israel (2 Împ. 5:3).

Naaman a povestit împăratului Siriei de acel proroc, iar împăratul Siriei a scris imediat împăratului lui Israel și i-a cerut să-l vindece pe Naaman. Împăratul Siriei l-a trimis pe Naaman cu daruri către Elisei, dar omul lui Dumnezeu nu a vrut să primească nimic, în schimb i-a cerut să se scalde în râul Iordan de șapte ori. „și carnea lui s-a făcut iarăși cum este carnea unui copilăș, și s-a curățat” (2 Împ. 5:14). În urma unui simplu dialog al feteței cu stăpâna ei, Dumnezeul lui Israel a fost cunoscut și glorificat.

Aprofundare

Mulți oameni au simțit o chemare specială de a merge misionari în alte țări, pentru a vorbi acelor oameni despre Dumnezeu. Alege un misionar pe care îl cunoști și roagă-te pentru acesta ca să aibă îndrăzneala și înțelepciunea necesară de a vorbi despre Dumnezeu oamenilor care nu Îl cunosc. În fiecare lună poți aduna câțiva bănuți ca să-l ajuți pe acest misionar să-și continue lucrarea în acea țară. De asemenea, poți să-l încurajezi scriindu-i o scrisoare sau un email.

VERSET DE MEMORAT

„Vorbirea
voastră să
fie totdeauna cu har,
dreasă cu sare, ca să știți
cum trebuie să răspundeți fiecăruia.”
Coloseni 4:6

Portofoliu

Prezintă o situație în care ai avut ocazia și ai vorbit altora despre Dumnezeu.

AJUTORUL OFERIT CELORLALȚI

„Totdeauna vor fi săraci în țară, de aceea îți dau porunca aceasta: Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.”

Deuteronom 15:11

Ajutorul ca formă de exprimare a credinței și a iubirii lui Dumnezeu

De la Dumnezeu am primit viața și tot de la El am învățat cum să trăim pe pământ. Omul este chip al lui Dumnezeu peste care El „a suflat duh de viață”. Dar omul, păcătuiind, a încălcat adesea comunicarea stabilită de la început. De aceea au învățat cei dintâi oameni să alerge la Dumnezeu, căutând sprijin în suferințe și greutăți, știind că ajutorul omului este „în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul” (Psalm 124:8).

Pentru a ajuta la restabilirea relației de colaborare dintre Dumnezeu și om, Fiul lui Dumnezeu a coborât pe pământ, ridicând păcatul omenirii. El a făcut acest sacrificiu din dragoste pentru oameni. Isus descrie profunzimea acestei iubiri și ne spune: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea” (Ioan 19:9).

Dar iubirea lui Dumnezeu pentru om și răspunsul acestuia spre divinitate se răsfrânge în legătura dragostei pentru semenii.

Apostolul Ioan ne învață că cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să își iubească aproapele și că ura pentru aproapele este aceeași ca și ura față de Dumnezeu. „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste” (1Ioan 4:8).

Cine iubește pe Domnul îi iubește și pe semenii săi și le sare în ajutor atunci când se află în nevoie, cum au făcut și apostolii în zilele grele de sărăcie din timpul împăratului Claudiu: „Ucenicii au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților care locuiau

în Iudeea, ceea ce au și făcut; și au trimis acest ajutor la prezbiteri, prin mâna lui Barnaba și a lui Saul” (Fapte 11:29, 30).

Persoane care au nevoie de ajutor

Așa cum am văzut mai înainte, credincioșii au găsit întotdeauna în dragostea lui Dumnezeu „un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi” (Ps. 46:1).

„Căci El va izvăbi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor” (Ps. 72:12).

Dar cine trebuie ajutat? Oare avem vreo datorie pentru cei din jurul nostru?

Isus a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Matei 22:37-39). Iar cine își iubește aproapele nu poate fi nepăsător la nevoile celui de lângă el. Iată că Biblia ne indică modul în care putem oferi ajutorul personal. Nu trebuie decât să privim în jurul nostru și vom vedea unde este nevoie de ajutor.

Apostolul Pavel îi spune lui Timotei astfel: „Dacă vreun credincios, fie bărbat, fie femeie, are văduve în familie, să le ajute, și să nu fie împovărată cu ele Biserica, pentru ca să poată veni în ajutor celor cu adevărat văduve” (1Tim. 5:16).

Modalități de ajutorare a altora

Tot ce avem, noi primim de la Dumnezeu, de aceea putem să împărțim atât bunurile cât și banii noștri, timpul și talentele noastre, pentru a-i ajuta pe alții care se află la nevoie. Poate nu ar fi rău să recunoaștem că, într-un fel sau altul, cu toții suntem nevoiași. E adevărat că Dumnezeu veghează asupra noastră, dar, de multe ori El răspunde nevoilor noastre prin intermediul unei alte persoane. Dumnezeu are puterea să-Și îndeplinească lucrarea de unul singur, dar ne permite să ajutăm și noi, la rândul nostru, sau să fim ajutați.

1. Rezolvă cerințele:

- Explică importanța ajutorării celorlalți.
- Enumeră câteva categorii de oameni care au nevoie de ajutor.
- Describe trei situații din Vechiul Testament când oamenii lui Dumnezeu și-au manifestat iubirea față de semenii.

2. Completează enunțurile:

- Elisei și-a demonstrat mulțumirea față de femeia din ... prin faptul că i-a promis că va avea un fiu, iar mai târziu, Elisei a ... acest băiat.
- Iosif i-a ajutat pe ... săi prin faptul că le-a dat ... pe vreme de foamete.
- Moise și-a ajutat poporul când i-a spus lui... să lase pe poporul lui Dumnezeu să plece și când i-a condus pe evrei prin ... până la Țara Făgăduinței.
- Toți acești oameni din Vechiul Testament au fost... de către Dumnezeu pentru ajutorul dat și pentru cinstirea lui Dumnezeu.

Un creștin dobândește în viața de credință o puternică dorință de a-și ajuta aproapele. Isus Cristos ne-a învățat să ne „iubim... unii pe alții” și a mai spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții (Ioan 13:35).

Modalitățile prin care putem oferi ajutor semenilor noștri sunt multiple. Putem oferi ajutor financiar, emoțional, fizic și spiritual, propriile talente. Poate că te pricepi la matematică, ești creativ, nu te enervezi ușor sau orice altceva. Gândește-te cât de mult înseamnă aceste talente când le împărtășești altora care au nevoie specială de experiența ta. Chiar și lucrurile mărunte pe care le facem, precum faptul de a ajuta pe cineva la grădină sau ținând o ușă deschisă, pot ușura viața cuiva. Omul nu trebuie să caute prea departe pentru a găsi ocazii de a-și oferi din timpul și energia sa. Frumusețea urmării exemplului lui Cristos constă în faptul că nu trebuie să evaluăm cui, când sau cum să oferim ajutor, ci pur și simplu trecem la treabă. Viața creștină evită să i se aducă laude și este motivată de dragostea lui Dumnezeu.

Ajutorul nu înseamnă doar a răspunde unei nevoi, ci este și o dovadă a iubirii de semeni, așa cum ne cere Scriptura.

Exemple biblice de ajutorare a celor săraci și asupriți

Vechiul Testament abundă de exemple ale unor personaje care au oferit ajutor celor din jur. În lecțiile trecute ne-am întâlnit cu Moise, Iosif, Daniel, Ilie. Un alt erou al credinței care a slujit lui Dumnezeu ajutând pe cei aflați în nevoie a fost Elisei.

Elisei

Elisei este succesorul lui Ilie. Numele lui înseamnă „Dumnezeul meu este mântuirea”. El a preluat, de la Ilie, slujba de profet al lui Israel. A avut cinstea să îmbrace mantaua lui Ilie, cerându-i acestuia și o dublă măsură din duhul lui.

Ca proroc în Israel, Elisei umbla din loc în loc, învățându-i pe oameni legea lui Dumnezeu.

Într-o zi, profetul a ajuns la Sunem flămând, însetat și obosit. Trecând prin fața casei unei femei bogate, aceasta l-a invitat la masă. Pentru că Elisei călătorea mult și trecea adesea prin localitatea lor, femeia a propus soțului ei să construiască o cameră, pentru ca omul lui Dumnezeu să aibă un loc de odihnă, oricând va veni la Sunem. Și chiar așa s-a întâmplat, iar Elisei prorocul a fost ajutat de această femeie să aibă în Sunem un loc de poposire, odihnă și hrană. Atunci, Elisei și Ghehazi au vrut să ajute și ei într-un fel familia aceea care era destul de bogată, dar nu avea copii. Ei s-au rugat pentru familia aceea, spunându-le că peste un an vor avea un copil. Spre bucuria lor, s-a întâmplat întocmai după cuvântul profetului.

După câțiva ani însă, bucuria le-a fost curmată de o tragedie. Aflându-se la câmp, băiatul care își ajuta tatăl la seceriș, a fost lovit de o cruntă durere de cap și a murit. Mama a urcat băiatul în camera pe care o construise pentru Elisei și a plecat să îl caute pe proroc. Când a ajuns Elisei la Sunem, a văzut copilul mort așezat în camera lui. El s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca să-i redea viața băiatului. Trupul băiatului s-a încălzit, a strănutat de șapte ori și și-a deschis ochii. Astfel, Elisei a putut să redea mamei pe fiul ei viu și sănătos, prin ajutorul lui Dumnezeu (2 Împ.4:8-37).

Elisei a făcut un număr mare de lucrări minunate în viața lui. A fost atât de cunoscut încât regii veneau să îi ceară sfatul. Dar el și-a făcut timp întotdeauna să îi ajute pe oamenii simpli. Când a murit, Elisei a fost plâns de întregul Israel.

VERSET DE MEMORAT

„Totdeauna vor fi săraci în țară, de aceea îți dau porunca aceasta: ‘Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.’
Deuteronom 15:11

Iosif

Iosif este un alt exemplu de personaj biblic care a ajutat pe alții. El a plecat cu merinde la frații lui care erau pe câmp. Dumnezeu a fost în controlul întregii situații și a pregătit fiecare detaliu din viața lui Iosif astfel încât să răscumpere întreg poporul Israel. El a folosit chiar și lucrurile aparent negative din viața lui Iosif pentru a-și împlini planul Său mareț.

Când era administratorul averilor lui faraon, în Egipt, Iosif și-a ajutat familia și poporul din care provenea, asigurându-le hrana (Geneza 42:25).

Moise

Moise, deși era într-o poziție socială înaltă, numit „fiul fiicei lui Faraon”, și-a ajutat poporul, făcând dreptate când un semen al său a fost bătut. El a mijlocit, înaintea lui Faraon, pentru poporul evreu ca să lase poporul Israel să plece din Egipt și a continuat să își ajute poporul conducându-l spre Țara Făgăduinței. Domnul a onorat credința lui prin minunile făcute pentru poporul Său.

Aprofundare

• Completează tabelul cu referire la persoana ta. Sunt prezentate și câteva exemple.

Talente/ abilități/ caracteristici personale/ posesiuni etc.	Ajutor dat altora	Persoane ajutate
Am răbdare să ascult.	Împărtășirea problemelor sau bucuriilor, ascultare.	Bătrâni, colegi
Îmi fac repede prieteni.	Prietenie, optimism, susținere.	Copii nebăgați în seamă sau timizi
Mă descurc la matematică.	Ajutor la teme.	Colegi care n-au înțeles lecția, care au rămas în urmă cu materia

RECAPITULARE

VIAȚA CREȘTINULUI ÎMPREUNĂ CU SEMENII

O viață trăită cu Dumnezeu se va vedea, inevitabil, și în relațiile pe care le avem cu ceilalți. Dovada că Îl iubim pe Dumnezeu este iubirea aproapelui. Nu întâmplător, Dumnezeu a vrut ca noi să ne naștem

în România și să ne bucurăm de această țară binecuvântată. Datoria noastră este să ne rugăm pentru țara noastră și pentru conducătorii ei. Și în Sfânta Scriptură găsim exemple de personaje care au iubit poporul evreu, s-au rugat pentru el, au postit și au fost mijlocul prin care Dumnezeu a binecuvântat și a salvat poporul (Moise, Ghedeon, Ilie, Daniel, Estera).

Dragostea față de semeni se manifestă și atunci când împlinim porunca lui Isus de a spune la orice faptură vestea bună a mântuirii prin jertfa Sa. Ar trebui să nu ne fie rușine

să vorbim cu ceilalți despre Dumnezeu ci, dimpotrivă, să fim încrezători, curajoși, îndrăzneți în a discuta cu ei despre credința în Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu le-a vorbit ninivenilor, prin Iona, sau lui Naaman, prin slujnică, tot astfel, Dumnezeu ne poate folosi și pe noi. Dar dialogul pe teme religioase nu este suficient în manifestarea dragostei noastre, ci noi trebuie să găsim metode practice de a-i ajuta pe cei în nevoie. Orfanul, văduva, săracul sau cel asuprit are nevoie de noi.

Ca dovadă că și noi am fost ajutați și salvați de Dumnezeu, trebuie să întoarcem această dragoste, răspunzând nevoilor specifice ale celor din jur. Nu ei vor fi cei care ne vor răsplăti, ci Însuși Dumnezeu.

Portofoliu

Alege o persoană căreia să-i faci un bine în această săptămână și de la care să nu aștepti nimic în schimb (să duci de mâncare unei familii sărace, să vizitezi un bătrân, să scrii o felicitare unui bolnav etc). Scrie, în caiet, impresiile tale după această activitate.

EVALUARE

1. Realizați o compunere pe tema dragostei față de semeni, urmărind:

- Două exemple biblice care au dat dovadă de dragoste pentru semeni;
- Modalități practice de a demonstra dragostea față de aproapele;
- Împărtășirea Evangheliei ca dovadă de dragoste pentru aproapele.

2. Scrieți, în dreptul afirmațiilor de mai jos, A pentru adevărat și F pentru fals:

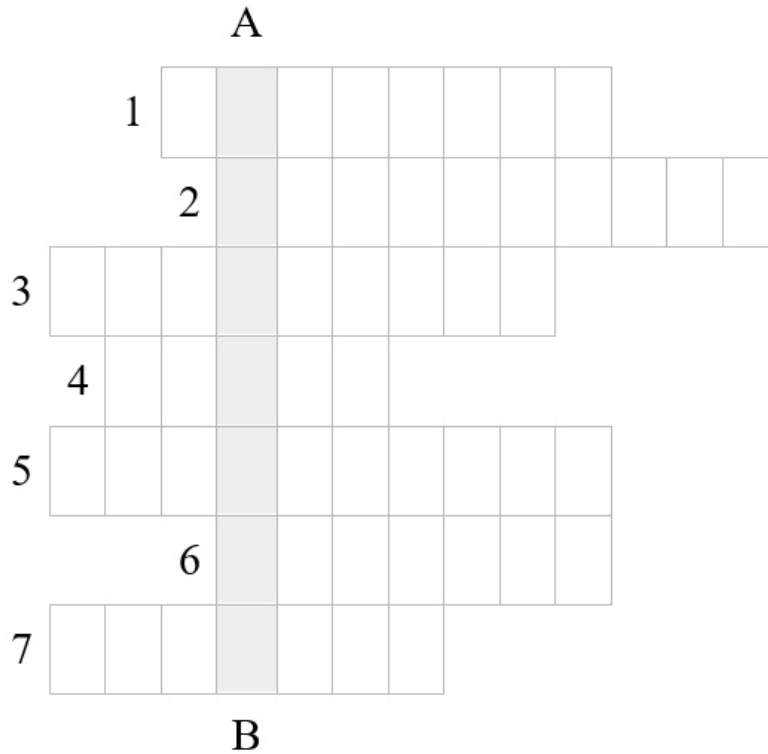
- ___ Nouă, creștinilor, ni se cere să ne iubim patria.
- ___ Moise a fugit din Egipt la Madian pentru că a omorât un evreu.
- ___ Ghedeon a luptat împotriva madianiților cu o armată de 300 de oameni.
- ___ Prorocul Ilie a murit de bătrânețe.
- ___ Daniel s-a identificat cu poporul său și cu păcatele acestuia, rugându-se lui Dumnezeu pentru poporul Israel.
- ___ O dovadă că ne iubim aproapele este să vorbim oamenilor despre mântuirea prin Isus.
- ___ Namaan era originar din Asiria.
- ___ Noi suntem chemați să ajutăm doar văduvele din familia noastră.
- ___ Ucenicul lui Elisei se numea Ilie.
- ___ Până și regii veneau să-i ceară sfatul lui Elisei.

2. Găsiți cuvintele în careu:

AJUTOR
 ATASAMENT
 DANIEL
 DISCUTIE
 ESTERA
 EVANGHELIE
 GHEDEON
 ILIE
 ELISEI
 LIMBA
 MOISE
 NAAMAN
 POPOR
 PROPOVADUIRE
 RESPECT
 SEMENI

E	J	I	M	C	A	R	I	S	T	N	Q	I	D	H
Q	R	V	M	J	B	E	Z	N	A	I	I	C	I	E
Y	H	I	U	D	S	R	E	T	S	Q	B	Z	Z	I
F	J	T	U	I	M	M	L	E	I	N	A	D	N	L
R	O	M	L	D	A	D	I	S	C	U	T	I	E	E
R	E	I	B	S	A	R	E	I	L	I	N	L	A	H
G	N	S	A	G	P	V	E	Q	N	L	A	I	F	G
X	S	T	P	H	W	O	O	T	D	W	M	M	D	N
C	A	L	L	E	D	Y	P	P	S	M	A	B	G	A
X	L	P	D	D	C	C	O	O	O	E	A	A	J	V
V	J	W	E	E	H	T	K	I	R	R	N	R	E	E
Z	K	R	N	O	J	P	S	M	I	P	P	X	N	H
S	Z	I	Y	N	S	E	H	U	S	E	Q	U	Y	B
U	F	C	O	Q	Z	M	P	B	L	C	C	S	B	O
S	E	M	E	N	I	Y	P	H	O	Z	W	U	J	B

3. Rezolvați corect rebusul și veți descoperi, pe verticala AB, atitudinea pe care trebuie să o avem față de aproapele nostru.

1. Dumnezeu este ... (1Ioan 4:8)
2. Vestea Bună pe care trebuie să o spunem și altora poartă numele de ...
3. Afecțiune față de cineva sau de ceva se numește ...
4. Namaan a fost bolnav de ...
5. Cartea din Biblie care îl prezintă pe Ghedeon se numește ...
6. Apostolii au trimis ajutoare bisericilor în vremea împăratului ...
7. Propovăduiți Evanghelia la orice ...

VIAȚA COMUNITĂȚII ȘI SĂRBĂTORILE CREȘTINE

SĂRBĂTORI CREȘTINE

Omul creat de Dumnezeu nu trăiește singur, ci în mijlocul familiei, alături de rudeni și de alte familii prietene, în mijlocul colegilor de lucru. Atunci când oamenii s-au înmulțit, s-au grupat în comunități care și-au unit viețile într-o alianță socială.

Fiecare comunitate își stabilește anumite principii de existență, care includ atât obligații sau îndatoriri cât și drepturi. Calendarele fiecărei națiuni cuprind și zilele de sărbătoare pe care le respectă fiecare comunitate. Aceste sărbători ne amintesc de evenimentele marcante din istoria parcursă de omenire sau de poporul nostru.

Astfel, cel mai important eveniment al omenirii s-a înregistrat în lume prin nașterea Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Oamenii care L-au primit pe Isus în viața lor și trăiesc o viață după voia Lui se numesc creștini. Aceștia sărbătoresc împreună mai multe momente pe care le socotesc importante și se numesc sărbători creștine, pentru că se leagă toate de activitatea Mântuitorului. În aceste ocazii, organizăm întâlniri speciale atât în familii, cât și în bisericile creștine. Aceste părtașii sunt prilejuri de bucurie manifestată prin tot felul de activități sărbătorești, împreună cu cei dragi.

În acest domeniu de conținut vom studia sărbătorile creștine legate de viața și activitatea pământească a Mântuitorului nostru, până la momentul în care S-a înălțat la Dumnezeu – Tatăl, pentru a ne pregăti locul în care vom fi veșnic cu El. Aceste sărbători se referă la Nașterea Domnului, Botezul Domnului Isus, Învierea lui Isus Cristos, Înălțarea lui Isus la cer și Pogorârea Duhului Sfânt.

NAȘTEREA DOMNULUI ISUS

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni
S-a dat și domnia va fi pe umărul Lui;
Îl vor numi: Minunat, Sfetnic,
Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor,
Domn al păcii.”
Isaia 9:6

Vocabular

DATINĂ – Obicei sau deprindere consacrată în timp și devenită tradițională pentru o colectivitate de oameni; tradiție, uzanță.

RITUAL – Care se face după anumite rituri; ritualic; rânduială a unei slujbe religioase; ceremonial religios.

Vestirea nașterii lui Isus Hristos

Încă din momentul în care Eva a mâncat din fructul oprit de Dumnezeu, ascultând îndemnul șarpelui, adică Diavolul, Dumnezeu a pregătit un plan de salvare pentru oameni. Chiar în grădina Edenului, Dumnezeu s-a adresat șarpelui, spunându-i: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3:15).

Sămânța femeii avea să fie un copil. Planul lui Dumnezeu prevedea ca o fecioară curată, fără păcat, să nască un fiu, Fiul lui Dumnezeu, în Betleem. Fiul acesta avea să se numească Isus și avea să fie sfânt, fără de păcat. Nașterea aceasta miraculoasă a fost prezisă de profetul Isaia: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel (Isaia 7:14).

Mama lui Isus a fost înștiințată de îngerul Gavril că a fost aleasă de Dumnezeu pentru a purta în pântece Fiul lui Dumnezeu. Îngerul i-a zis: „Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!” (Luca 1:28).

Fecioarei Maria i se făcuse frică, pentru că era conștientă că avea în fața ei o ființă cerească. Dar îngerul a liniștit-o: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus.”; și i-a făcut cunoscut planul lui Dumnezeu de salvare a omenirii.

După cuvintele îngerului, Maria a acceptat să se facă voia Domnului: „Iată, roaba Domnului; făcemi-se după cuvintele tale!”

Iosif, logodnicul Mariei, nu știa încă de planul lui Dumnezeu, și avea de gând să o părăsească pe ascuns, dar un înger i s-a descoperit și lui și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”(Matei 1:21).

Toate cele întâmplate au împlinit Cuvântul Domnului, care zicea „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel” care, tâlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:23).

Iosif a înțeles și acceptat planul lui Dumnezeu, a luat la el pe Maria și a avut grijă de ea și de micul prunc. Cuvântul Domnului nu greșește niciodată, ci se împlinește întocmai.

Nașterea lui Isus Hristos

Nașterea lui Isus a fost un eveniment supra-vegheat de Dumnezeu, apreciat de magi și îngerii care au venit să I se închine. Pe vremea nașterii Lui, împăratul Cezar a dat lege să se facă un recensământ, adică o numărătoare a populației. Această lege prevedea ca fiecare să se întoarcă în orașul lui natal. Așadar Iosif, împreună cu Maria, care era însărcinată, au plecat înspre Iudeea, în Betleem, cetatea lui David.

Într-un sfârșit, a ajuns și timpul Mariei să nască. Ei nu au reușit să găsească niciun loc pentru a aduce pe lume pe micul prunc, dar s-au adăpostit într-un grajd, lângă staulul cu vite. În acest loc umil, a venit pe lumea noastră Fiul preaiubit a lui Dumnezeu. Un loc atât de umil nu a putut împiedica importanța evenimentului, unic în istoria lumii. Cronicarii vremurilor au hotărât să împartă istoria omenirii în două ere: înainte și după Hristos.

Păstorii din Betleem

În timp ce Domnul Isus se naștea, păstorilor care păzeau oile în apropiere li s-a arătat un înger, învăluit de o lumină puternică. Îngerul i-a liniștit, fiindcă erau speriați, și le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle” Luca 2:10.

Uimiți, păstorii au văzut cum mulți alți îngeri, au coborât din cer ca „o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu

1. **Relatează momentul în care îngerul Gavril vestește nașterea lui Isus.**
2. **Caracterizează-i pe părinții lui Isus (Maria și Iosif).**
3. **Prezintă nașterea lui Isus.**
4. **Describe mesajul îngerilor către păstori și atitudinea acestora față de Prunc.**
5. **Specifică care a fost funcția colindelor la început și ce rol au ele astăzi.**

Portofoliu

Realizează un colaj cu scena nașterii lui Isus Hristos.

Aprofundare

• **Despărțind șirul de litere în cuvinte, veți descoperi câteva aplicații pentru viața noastră, inspirate din scena nașterii Domnului.**

- Dumnezeu ne alăsa să murim în păcatele noastre și să trimitem pe fiul său să ne salveze.
- Isus este modelul suprem de umilință pentru că deșiera Fiul lui Dumnezeu și să se nască în locul cel mai de jos.
- Păstoriile învață că la ieslea lui Isus atitudinea corectă este închinarea și bucuria.

VERSET DE MEMORAT

„Astăzi,
în cetatea lui
David, vi S-a născut
un Mântuitor, care este Hristos,
Domnul.”
Luca 2:11

Activitate interactivă

Lanțul povestirii. Primul elev rostește o propoziție referitoare la nașterea Domnului (exemplu: „Îngerul Gavril s-a arătat unei fecioare pe nume Maria”), începând astfel să povestească istorisirea nașterii Mântuitorului. Următorul elev continuă istorisirea, adăugând o altă propoziție. Activitatea ia sfârșit când povestirea se termină.

în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” Luca 2:11.

Deși erau oameni simpli, păstorii au înțeles că în lume s-a petrecut un eveniment nemaîntâlnit. De aceea, ei și-au propus „Haidem să mergem până la Betleem și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul.” (Luca 2:13) Au pornit imediat în căutarea lui Iosif și a Mariei și i-au găsit lângă ieslea în care era culcat Pruncul și le-au istorisit ceea ce li se spusese despre Mântuitorul, Hristos Domnul. După aceea s-au întors la turmele lor, povestind și altora ce au văzut și au auzit de la îngerii. Plini de bucurie, păstoriile „s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce au auzit și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese” (Luca 2:8-20).

Nașterea lui Isus aduce bucurie. Și astăzi Dumnezeu îi cheamă pe oameni să se închine lui Isus, Cel care S-a născut în ieslea din Betleem.

Colindul

Din vremea în care a început să se sărbătorească Nașterea Domnului Isus, creștinii au compus multe cântece care slăvesc pe Domnul venit în lume ca un copilăș pentru a crește ca Mântuitor al lumii întregi. Multe din ele au devenit colinde, niște cântece tradiționale care conțin urări în versuri, create pentru acest prilej.

De fapt, colindele s-au practicat și mai înainte de acest moment și îndeplineau o funcție rituală, ca o urare pentru fertilitate, rodire și belșug. Colindele au la originea lor, o datină preluată încă din perioada precreștină. În acele vremuri, precreștine, ritualul era zgomotos, dura mai multe zile, iar festivitățile cuprindeau ofrande vegetale și animale, mese comune, dansuri și reprezentații dramatice. Ritualurile care implică ființe animaliere („Capra”, „Ursul”) se caracterizează prin existența anumitor roluri: animalul (un flăcău costumat, care face zgomote caracteristice: clămpănit/ mormăit și dansează), și un „moș” sau doi. Am făcut aceste precizări ca să se înțeleagă de unde

provin și datinile care se mai practică și astăzi, sub forma acestor obiceiuri. Ele nu au nimic a face cu vestirea nașterii Domnului sau alt eveniment creștinesc.

Cântecele care se cântă în preajma Crăciunului și Anului Nou, slăvind nașterea Mântuitorului lumii, sunt colindele. O serie de compozitori anonimi sau cunoscuți au aranjat melodiile lor fie solistic, fie în grupuri. Astăzi, multe ansambluri corale concurează pentru a interpreta colinde care au fost prelucrate pentru fi cântate la patru voci. În luna decembrie, când întreaga creștinătate sărbătorește Nașterea Domnului, frumoasele melodii ale colindelor se revarsă de peste tot.

Lectură

ASTĂZI S-A NĂSCUT HRISTOS

Astăzi s-a născut Hristos,
Mesia chip luminos,
Lăudați și cântați
Și vă bucurați!

Mititel, înfășățel,
În scutec de bumbăcel,
Laudăți și cântați
Și vă bucurați!

Vântul bate, nu-l răzbate,
Neaua ninge, nu-l atinge,
Lăudați și cântați
Și vă bucurați!

Și de acum până-n vecie,
Mila Domnului să fie,
Laudați și cântați
Și vă bucurați!

BOTEZUL DOMNULUI

„După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a coborât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas care zicea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea mea!”

Luca 3:21-22

Nașterea lui Ioan Botezătorul

Ioan Botezătorul a fost și el un copil mult așteptat în familia sa, apoi crescut și educat în frica de Domnul. Tatăl său, Zaharia, provenea dintr-o familie de preoți din tată-n fiu. Fiind înaintat în vârstă, se ruga pentru ca soția sa, Elisabeta, care era stearpă, să poată naște un copil.

Pe când era în Templul Domnului pentru tămâiere, preotul Zaharia a fost anunțat de un înger, că rugăciunea sa a fost ascultată. Soția sa, Elisabeta, descendentă și ea dintr-o familie preoți, era o rudenie

de-a Mariei, mama lui Isus. Când îngerul Gavril a anunțat-o pe Maria că va naște pe Fiul lui Dumnezeu, ca semn al intervenției divine, i-a dat vestea că și Elisabeta era însărcinată și va avea un copil, tot ca o minune a lui Dumnezeu.

Zaharia a înțeles, din ceea ce i-a spus îngerul, că atunci când va primi copilul din partea lui Dumnezeu, va trebui să îi pună numele Ioan. La început, Zaharia s-a îndoit în inima lui, iar Domnul a făcut ca el să nu mai poată vorbi până la împlinirea promisiunii lui Dumnezeu.

Când a sosit momentul nașterii copilului toate rudele s-au bucurat de îndurarea pe care a arătat-o Domnul față de Elizabeta și voiau să-i pună numele Zaharia. În Israel, se obișnuia ca primul copil să poarte numele tatălui. Elisabeta însă a zis: „Nu. Ci are să se cheme Ioan” (Luca 1:60). A fost întrebat și Zaharia, dar el nu putea vorbi. De aceea a cerut o tăbliță să scrie pe ea și a scris „Numele lui este Ioan.” Toți s-au

Portofoliu

Describe un botez la care ai participat și tu. Menționează și impresiile tale.

minunat pentru că: „În clipa aceea, i s-a deschis gura, i s-a dezlegat limba, și el vorbea și binecuvânta pe Dumnezeu” (Luca 1:63, 64).

Dumnezeu și-a arătat încă o dată puterea și au înțeles că Domnul va face o lucrare specială cu copilul care primise numele Ioan, pentru că era o minune a Lui.

Botezul lui Isus Hristos

Ioan a crescut și era foarte credincios lui Dumnezeu. El știa că va veni un Mântuitor pentru Israel, care va ridica păcatul lumii. De aceea, el propovăduia pocăința și îi boteza pe oameni în râul Iordan, ca semn că aceștia doresc să se lase de păcatele lor. Când a fost întrebat cine este, el a răspuns „Eu... sunt glasul celui ce strigă în pustiu: „Neteziți calea Domnului!” cum a zis prorocul Isaia.” (Ioan 1:24)

Într-o zi, Ioan a văzut că Însuși Isus s-a apropiat de el la Iordan ca să fie botezat a exclamat „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! (Ioan 1:29b) Ioan a înțeles că Isus este Mesia cel așteptat: „El este Acela despre care ziceam: „După mine vine un Om care este înaintea mea, căci era înainte de mine” (Ioan 1:31).

Isus a insistat să fie botezat de Ioan, cerându-i a se împlini tot ce trebuie împlinit. După ce a fost botezat de Ioan, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:13-17). În acest moment s-a confirmat ceea ce i se făcuse cunoscut lui Ioan, că Isus este Mesia. Din momentul acela, Isus a fost însoțit atât de Tatăl, care a vorbit despre Fiul Său, cât și de Duhul Sfânt, coborât peste El, sub forma unui porumbel.

1. Completează enunțurile din text, folosind cuvintele din lista următoare:

oprească, pocăință, Ioan, preaiubit, Iordan, Templu, botezat, Elisabeta, mut

Pe când se afla în ..., Zaharia primește vestea că soția lui, ..., va naște un fiu. Deoarece Zaharia s-a îndoit, el a rămas ... pentru o vreme. Deși toți se așteptau ca fiul lui Zaharia să-i poarte numele, totuși numele lui a fost... Misiunea lui era să cheme oamenii la ... și să-i boteze în râul... Când Isus a venit la Ioan să fie..., Ioan a încercat să-l ... La botezul lui Isus, Dumnezeu Tatăl a confirmat că Isus este Fiul lui ...

VERSET DE MEMORAT

„Atunci
a venit Isus din
Galileea la Iordan, la Ioan,
ca să fie botezat de el.”
Matei 3:13

Aprofundare

- Ce ți-a plăcut cel mai mult la Ioan Botezătorul?
- Cum ai putea să-L caracterizezi pe Isus din scena botezului Său?
- Ce învățături poți extrage tu din această secvență din viața lui Isus?
- Cum crezi că poți comemora și sărbători această sărbătoare, astfel încât să-I aduci laudă lui Dumnezeu?

RECAPITULARE

Activitate
interactivă

Doi elevi să prezinte, în fața clasei, un dialog între Isus și Ioan Botezătorul, conform textului biblic.

NAȘTEREA ȘI BOTEZUL DOMNULUI

Dumnezeu a promis, încă de la căderea omului în păcat, venirea unui Mântuitor care să salveze lumea de păcat și blestem. Legea, ritualurile și jertfele Vechiului Testament nu au putut înlătura vina noastră, ci dimpotrivă, au adâncit sentimentul neputinței noastre și al nevoii noastre disperate după mântuire. Așa că a fost nevoie ca Însuși Fiul lui Dumnezeu să renunțe la slavă și să Se coboare de bună voie în lumea noastră, în chipul unui copil. Acest lucru Îl sărbătorim la Nașterea Domnului.

Dumnezeu a ales părinții umani ai lui Isus: fecioara Maria și neprihănitul Iosif. Într-un mod miraculos, Duhul Sfânt a umbrat-o pe Fecioara Maria și ea a rămas însărcinată, înștiințată fiind că acest Prunc este de la Dumnezeu. Dumnezeu a controlat și contextul în care pruncul Isus urma să se nască, și anume, cu ocazia recensământului impus de împărat. Deși este Stăpânul Universului, Isus s-a născut în cele mai umile condiții (într-un staul). Vestea Nașterii Sale a adus multă bucurie în inima celor ce așteptau mântuirea lui Dumnezeu, demonstrând încă o dată, dragostea lui Dumnezeu pentru om.

Deși fără păcat, Isus alege să fie botezat de Ioan Botezătorul. Acesta este momentul în care Dumnezeu Tatăl declară despre Fiul Său Isus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3:17). Duhul Sfânt apare sub chip de porumbel. Isus își începe astfel lucrarea publică în ascultare și supunere față de Dumnezeu.

EVALUARE

1. Alegeți varianta corectă. Un singur răspuns este corect.

1. Care era numele îngerului care i s-a arătat Mariei?

- a) Mihail;
- b) Gavril;
- c) Nu i se menționează numele.

2. Ioan Botezătorul a fost fiul lui:

- a) Zaharia;
- b) Iosif;
- c) Eli.

3. De ce au plecat Iosif și Maria din Galilea înainte de nașterea lui Isus?

- a) Pentru că au fost alungați;
- b) Pentru că așa era datina;
- c) Pentru că trebuiau să se înscrie.

4. Ce cuvinte s-au auzit la botezul Domnului Isus?

- a) „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”
- b) „El este glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului.”
- c) „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”

5. Cine era dregător în Siria în timpul nașterii lui Isus?

- a) Cezar Augustus;
- b) Irod;
- c) Quirinius.

6. La cine se referă cuvintele: „În clipa aceea, i s-a deschis gura, i s-a dezlegat limba, și el vorbea și binecuvânta pe Dumnezeu”?

- a) Isus;
- b) Ioan Botezătorul;
- c) Zaharia.

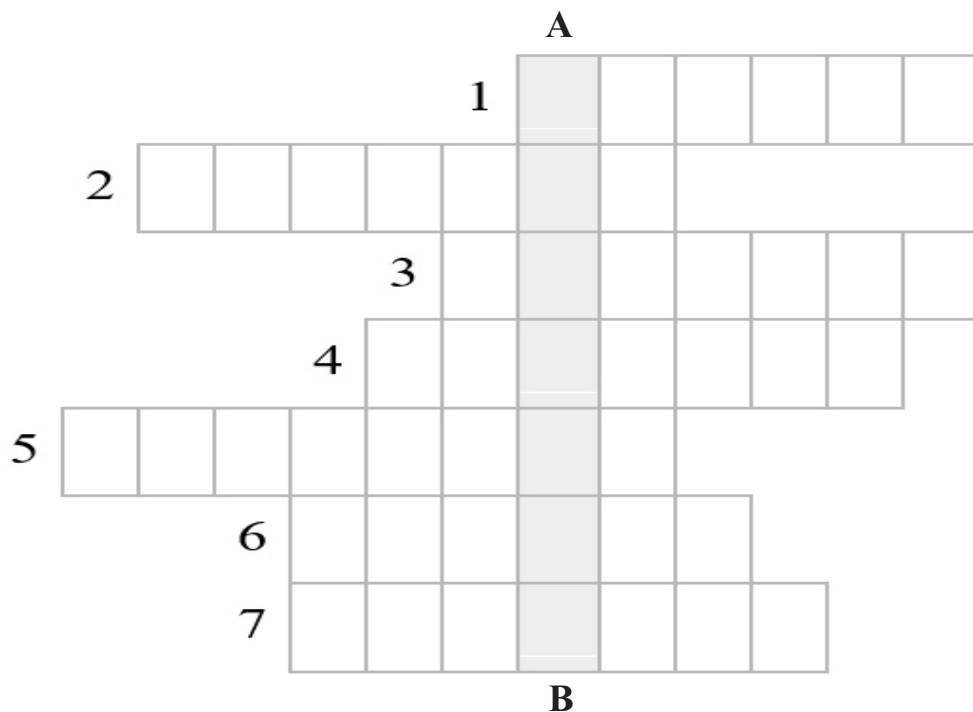
7. Ce profet din Vechiul Testament a profețit despre nașterea lui Isus?

- a) Zaharia;
- b) Isaia;
- c) Amos.

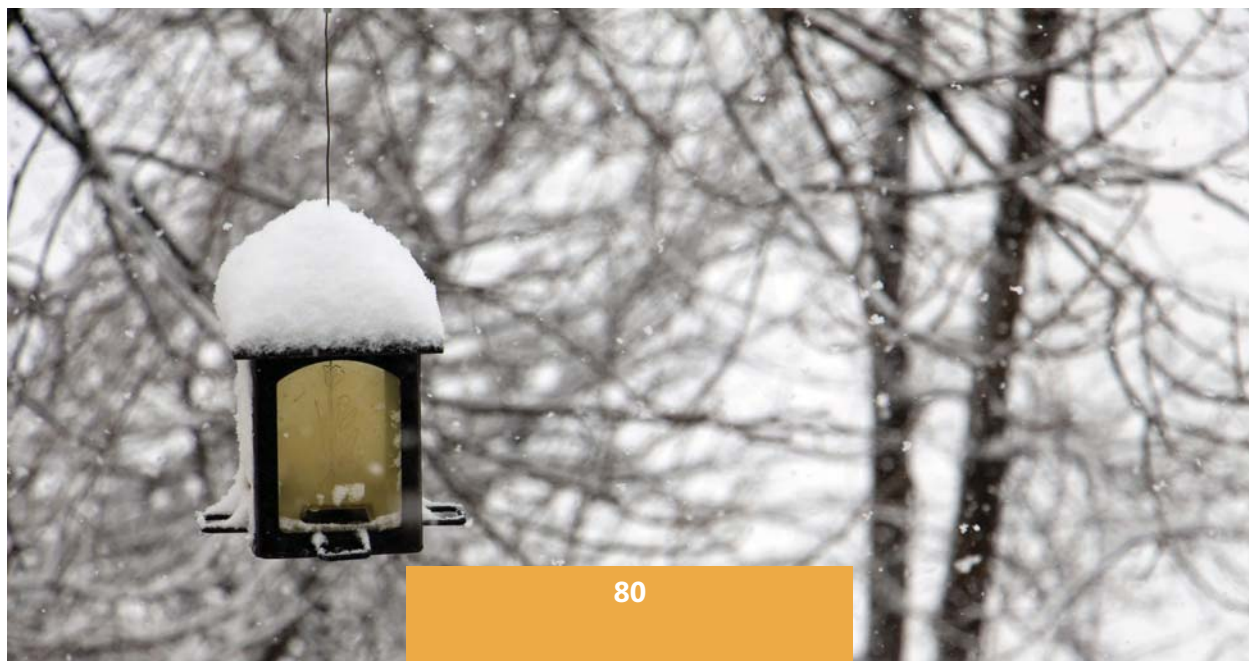
8. Care era pedeapsa obișnuită pentru o femeie care rămânea însărcinată fără să fie căsătorită?

- a) Uciderea cu pietre;
- b) Alungarea din cetate;
- c) Certarea.

2. Rezolvați corect rebusul și, pe verticalala AB, veți descoperi denumirea sărbătorii Nașterii Domnului.

1. Cântece cântate cu ocazia sărbătoririi Nașterii Domnului.
2. Grup de oameni cărora îngerii le-au vestit nașterea Mântuitorului.
3. Ținutul de unde erau Maria și Iosif.
4. Nașterea lui Isus trebuie să ne umple inima de acest sentiment.
5. O trăsătură de caracter pe care o putem învăța din episodul Nașterii Domnului.
6. Ceremonial religios.
7. Dumnezeu este cu noi.

ÎNVIEREA DOMNULUI

Învierea lui Isus Hristos

Istoria omenirii a fost profund marcată de un eveniment nemaicunoscut, petrecut atunci când Isus Cristos, Cel fără de păcat, și-a asumat păcatele lumii, pe Golgota. Promisiunea lui Dumnezeu de salvare a omenirii din păcatul cel greu s-a adus la împlinire prin El. Cuvintele lui Isus, „S-a sfârșit!” (Ioan 19, 30), au sunat ca o sentință a împlinirii misiunii pe care a primit-o Fiul lui Dumnezeu, venind în această lume. Isus Hristos, cel nevinovat, a devenit jertfă pentru păcatul omenirii, fiind răstignit pe o cruce.

Dar în prima zi a aceleiași săptămâni, Isus Hristos, Mântuitorul lumii, a înviat din morți, după cum a spus, și apoi s-a arătat mai multor oameni.

Învierea Domnului este cel mai important eveniment pentru creștinii de pretutindeni. Scrierile vremii și apostolii lui Hristos au relatat acest fenomen în toate cele patru evanghelii.

Pentru că momentul învierii lui Hristos s-a petrecut în timpul sărbătoririi Paștelor de către evrei, ea e asimilată și azi cu sărbătoarea Paștelor. Pe atunci, Paștele era sărbătorit ca să comemoreze ieșirea poporului Israel din Egipt, sub conducerea lui Moise. Dar începând din momentul învierii lui Hristos din morți, evenimentul Paștelui a îmbrăcat pentru toți creștinii semnificația biruinței lui Isus asupra morții.

Isus se arată Mariei

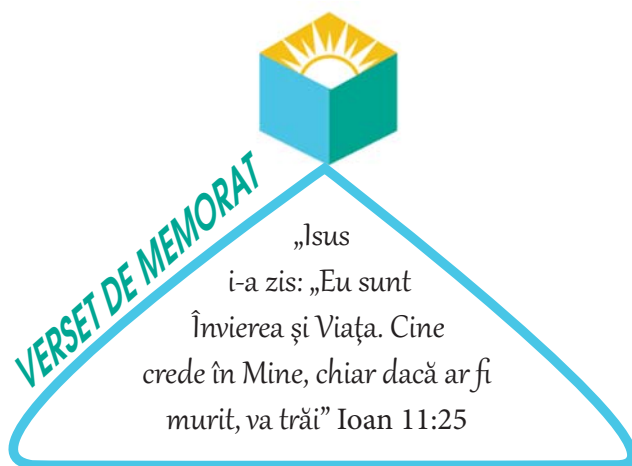
„La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta” (Matei 28:1-7).

*„Nu este aici;
a înviat,
după cum zisese”
Matei 28:2-6*

1. Compară Paștele evreiesc cu Paștele creștin.
2. Prezintă scena învierii lui Isus.
3. Prezintă prima persoană căreia I se arată Isus cel înviat.
4. Menționează numele altor ucenici care au fost martorii mormântului gol.

- Completează, după modelul dat, beneficiile învierii lui Isus. Menționează cum te ajută pe tine faptul că Isus Hristos a înviat.

ÎNVIEREA LUI ISUS	dovedește că Isus este Dumnezeu	eu trebuie să mă închin Lui
	dovedește că Dumnezeu a primit jertfa lui Isus de ispășire a păcatelor	eu pot fi iertat și mântuit prin El

Aflăm din evangheliile că în prima zi a săptămânii, ziua de duminică, femeile au venit la mormântul lui Cristos, cu miresme având de gând să ungă, după obicei, trupul Lui.

Dis de dimineață, Maria Magdalena a ajuns la mormânt. Ea a văzut cu uimire, că piatra cea grea de la gura mormântului era dată la o parte. Alergând la ucenicii lui Isus, la Petru și Ioan, le-a spus: „Au luat pe Domnul din mormânt, și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20:2). Toți trei au venit degrabă la mormânt. Petru și Ioan au văzut că mormântul era gol, fâșiile de pânză cu care fusese învelit erau răspândite pe jos, iar ștergarul de pe capul lui Isus era „făcut sul și pus într-un alt loc, singur” (Ioan 20:7). Atunci au înțeles că se împlinise ceea ce le spusese Isus despre învierea Lui și au plecat acasă. „Dar Maria ședea afară lângă mormânt și plângea” (Ioan 20:11a). În timp ce se uita tristă în mormântul gol, a văzut „doi îngeri care ședea la locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap, și altul la picioare. „Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20:12).

Convingerea Mariei era că cineva a furat trupul lui Isus și L-a dus în altă parte. Când Isus a apărut și a vorbit cu ea, nu și-a dat seama că El este, ci a crezut că e grădinarul. Ea I s-a adresat ca unui om care îngrijește de mormânt: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau” (Ioan 20:15b). Isus a strigat-o pe nume și abia în momentul în care I-a auzit glasul, Maria L-a recunoscut și I-a răspuns în limba ebraică.

„Isus i-a zis: „Marie!” Ea s-a întors și I-a zis în evreiește: „Rabuni!”, adică: „Învățătorule!” (Ioan 20:16).

În acel moment, Maria ar fi vrut să Îl rețină pe Isus, dar El i-a spus: „Nu mă ține” [...] „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru” (Ioan 20:17).

Bucuroasă, Maria a alergat și a povestit ucenicilor tot ce a văzut și a auzit, mărturia ei fiind una dintre primele care au vestit Învierea.

Beneficiile Învierii

Apostolul Pavel dovedește romanilor dumnezeirea Domnului Isus: „iar în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru.” (Rom. 1:4)

Dumnezeu Tatăl a primit jertfa Domnului Isus Hristos, prin ea socotindu-ne și pe noi, credincioși neprihăniți. În aceeași epistolă aflăm că Isus „a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” (Rom. 4:25).

Prin Învierea din morți, Isus Hristos a fost confirmat ca Mare Preot și Mijlocitor, El fiind singurul împuternicit de Dumnezeu să mijlocească direct pentru iertarea păcatelor oamenilor.

Iertarea păcatelor, nașterea din nou, mântuirea oamenilor și speranța vieții veșnice sunt posibile datorită învierii lui Isus, conform celor scrise de Petru: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie” (1Petru 1:3).

Prin învierea lui Isus se împlinește promisiunea cu privire la învierea tuturor celor credincioși, pentru că se demonstrează această posibilitate. Siguranța vieții veșnice pentru cei ce trăiesc prin credința în Isus Hristos este explicată de Pavel astfel:

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom. 8:11).

Portofoliu

Compune două strofe despre
Învierea Domnului Isus.

Lectură

E ZIUA BUCURIEI

E ziua bucuriei az'
și-a cântului curat
nu-i niciun suflet cu necaz
azi nu curg lacrimi pe obraz
căci lumea-ntreagă cântă az':
— Hristos a înviat!

E ziua sfintei învieri
și-a harului curat,
uitând durerile de ieri,
primind cerești și noi puteri,
părtași slăvitei înfieri,
— Hristos a înviat!

E ziua marei îndurări
ce harul sfânt ne-a dat,
azi prețul multelor iertări
ne-a dat a Lui răscumpărări
e-un soare nou pe-a noastre zări
— Hristos a înviat!

E ziua dulcii mângâieri
și-a gândului curat,
voi cei ce-ați suferit dureri
și-ați plâns fără nădejde ieri
s-înfrânte-a iadului puteri
— Hristos a înviat!

E ziua marii biruinți
a Celui ce-a luptat,
câți îndurat-ați umilinți
'nălțați a voastre năzuinți
cântând cu cetele de sfinți
— Hristos a înviat!

Traian Dorz

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

„După ce a spus aceste lucruri,
pe când se uitau ei la El,
S-a înălțat la cer,
și un nor L-a ascuns din ochii lor”

Fapte 1:9

Înălțarea lui Isus

După înviere, Isus s-a arătat ucenicilor timp de patruzeci de zile. Apostolii credeau că în vremea aceea va restabili Împărăția lui Israel și vor scăpa de romani. Isus însă, le vorbea despre Împărăția Cerurilor și nu despre o împărăție pământească: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Fapte 1:7). Răspunzând la această întrebare a lor, Isus le spune că vremurile și soroacele sunt în stăpânirea Tatălui și că El nu se referă la evenimente istorice. În cele patruzeci de zile le-a mai vorbit despre împărăția lui Dumnezeu.

Isus era împreună cu ucenicii, care ascultau spusese Lui, și în timp ce ei se uitau la El, Isus S-a înălțat la cer, fiind ascuns de un nor (Fapte 1:1-11).

Isus s-a înălțat la cer fiind astfel un mijlocitor între noi și Dumnezeu: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit” (1 Ioan 2:1).

Promisiunea Duhului Sfânt

Domnul Isus s-a întâlnit mereu cu ucenicii între momentul învierii și cel al înălțării. Isus i-a îndemnat pe ucenici să se concentreze la un eveniment mult mai important pentru viața de credință și care se referea la promisiunea Duhului Sfânt.

„Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt” (Fapte 1:5). El i-a sfătuit să nu se depărteze de Ierusalim și să aștepte acolo, revărsarea de putere a Duhului Sfânt.

„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Isus s-a înălțat la cer ca să poată veni Duhul Sfânt. Totuși vă spun adevărul: „vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7).

Promisiunea revenirii

Ucenicii Îl urmăreau uimiți, cu privirea, pe Isus care se înălța la cer sub ochii lor. „Cum săteau ei și priveau, li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, care le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:11). Promisiunea revenirii Domnului Isus a fost făcută de către El și cu alte ocazii. Când Isus își îmbărbăta ucenicii le-a promis că El va reveni „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3).

Isus va reveni pe pământ pentru a se descoperi ca Domn și Rege.

Importanța Înălțării lui Isus la cer ne arată nouă că Cerul este locul din care a venit Isus pe pământ. Chiar Isus a spus: „Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl” (Ioan 16:28).

Tatăl L-a trimis pe Isus în lume pentru lucrarea de mântuire a oamenilor, „Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis” (Ioan 16:5a).

Isus s-a întors în veșnicie ca să pregătească locașuri veșnice pentru oamenii mântuiți care vor locui cu El în veșnicie: „În casa Tatălui Meu, sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc” (Ioan 14:1-3).

1. Câte zile a mai stat Isus cu ucenicii după învierea Lui și înainte de înălțarea Lui la cer? Care a fost scopul acestui timp petrecut împreună cu ucenicii și a arătarilor lui Hristos după înviere?
2. Cum s-a înălțat Isus la cer?
3. De ce a fost important ca Isus să se înalțe la cer în văzul ucenicilor?
4. Ce aspecte referitoare la Duhul Sfânt cuprinde promisiunea lui Isus despre botezul cu Duhul Sfânt?
5. Ce altă promisiune a mai făcut Isus la înălțare? Cum va fi revenirea Domnului?

VERSET DE MEMORAT

„Pe
când
Se afla cu ei,
le-a poruncit să nu se
depărteze de Ierusalim, ci să
aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe
care”, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine.”
Faptele Apostolilor 1:4

Portofoliu

Realizează un desen care să illustreze înălțarea Domnului.

Aprofundare

Citește Faptele Apostolilor 1:1-11.
Gândește-te la trei învățături pentru viața ta pe care le poți desprinde din acest pasaj.

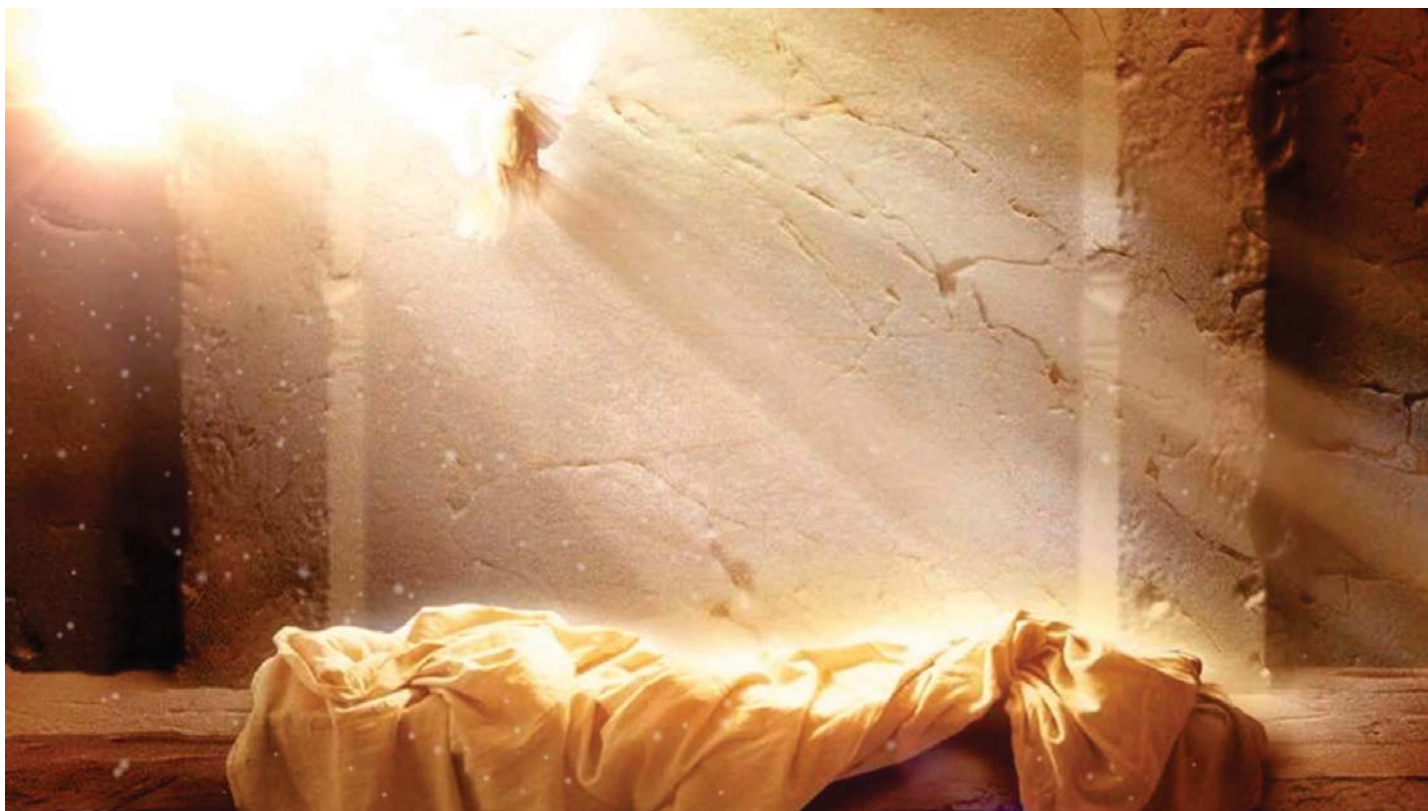
RECAPITULARE

Pentru că Isus a fost numit Fiul lui Dumnezeu, El a suferit batjocura multor oameni răi și necredincioși, care L-au acuzat, bătut și omorât.

Dar El a biruit moartea înviind așa după cum a spus. Isus, Domnul vieții a înviat a treia zi din morți, arătându-Se ucenicilor. Învierea Domnului Isus este cea mai însemnată sărbătoare a creștinilor, dovedind autenticitatea lui Isus ca Fiu a lui Dumnezeu și garantând mântuirea noastră. Inimile noastre se umplu de bucurie, siguranță, curaj și speranță, datorită Învierii lui Isus.

Mielul pascal din Vechiul Testament reprezenta doar eliberarea din robia egipteană, în timp ce Mielul Isus Hristos reprezintă iertarea păcatelor noastre, mutarea noastră din robia păcatului în Împărăția lui Dumnezeu și biruința totală asupra morții. Învierea lui Isus are nenumărate beneficii pentru viața noastră, impulsionându-ne să ne punem tot mai mult încrederea într-un Mântuitor atotputernic, credincios și suveran.

După 40 de zile în care Isus s-a arătat ucenicilor, Isus Se înalță la cer, la dreapta lui Dumnezeu, pentru a fi glorificat. Înainte de a pleca, însă, i-a asigurat pe ucenici că nu-i va lăsa singuri. Și într-adevăr, ucenicii Lui nu au rămas singuri, ci au fost umpluți de puterea Duhului Sfânt. Astăzi, deși Isus nu este în mod vizibil cu noi, știm că El rămâne cu noi până la sfârșitul veacului și, mai mult, ne trimite Duhul Sfânt ca ajutor.

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Pogorârea Duhului Sfânt

Pogorârea (coborârea) Duhului Sfânt mai e cunoscută și ca Sărbătoarea Cincizecimii și reprezintă revărsarea Sfântului Duh asupra ucenicilor lui Isus din Nazaret. Este o sărbătoare creștină importantă, prăznuită întotdeauna duminica, la cincizeci de zile după Paști.

Potrivit scrierilor din Noul Testament (Fapte 2:1-11), acest eveniment a avut loc în ziua sărbătorii evreiești *Cincizecimea*, care este o sărbătoare de tradiție iudaică ce are loc la cincizeci de zile de la Paști, când evreii serbau ieșirea din Egipt. Așadar, sărbătoarea *Cincizecimii* se petrecea la cincizeci de zile de la învierea lui Isus. De aceea, sărbătoarea creștină mai poartă denumirea de *Cincizecime*. Și romanii sărbătoreau în ziua aceea Rozaliile, *Rozalia* însemnând „sărbătoarea trandafirilor”. Aceasta era o zi închinată cultului morților, în mitologia romană. Oamenii aduceau ofrande, precum alimente și trandafiri, pentru sufletele celor dispăruți. Pentru că sărbătoarea evreilor, *Cincizecimea*, a coincis și cu Rozaliile romanilor, Pogorârea Duhului Sfânt le-a acoperit pe amândouă, în zilele noastre sărbătoarea fiind comemorată sub toate aceste nume: Pogorârea Duhului Sfânt, *Cincizecimea* sau *Rusaliile*.

Ucenicii adunați la Ierusalim așteptau pogorârea Duhului Sfânt, care avea să aducă puterea necesară pentru a propovădui credința în Isus Hristos cel răstignit și înviat.

„Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.”
Faptele Apostolilor 2:33

Lectură

LA CINCIZECIME

E zi de sfântă Cincizecime.
E ziua ta, o, Sfinte Duh!
Coboară iar din înălțime
Cu snopi de flăcări în văzduh!
Trimite, Tată, iarăși norul,
revarsă sfântul Tău șuvoi
și vino, prin Mângâietorul!
Cobori la noi!

Te strigă iar atâtea glasuri,
copii cu sufletul devotat.
Ni-i dor de-acele sfinte ceasuri
când ne vorbeai de pe chivot.
Ni-i dor de ploaia revărsării,
de semne-n cer și stâlpi de fum.
O, nu lăsa s-o dăm uitării!
Cobori și-acum!

Cu cât mai mulți în largul zării
Te chemăm azi și te dorim,
Ca-n ziua binecuvântării,
Atuncea în Ierusalim!
Într-o căsuță ne-nsemnată,
a fost pe lume-ntâi să vie.
Atunci erau o mică ceată,
azi mii și mii!

Un tunet bubuie din slavă,
pereții parcă se desprind.
De zguduirea lor grozavă
fiori de spaimă te cuprind.
Se-aud rostogoliri și frângeri.
Și-n glas de tainice rostiri,
se-arată ceru-ntreg de îngeri
și de oștiri.

Vin scăpărări de foc în fugă,
lumini din slava lui Isus.
Cu brațele întinse-n rugă,
apostolii privesc în sus.

Plin de puterea Duhului Sfânt, Petru s-a adresat mulțimii de oameni care au văzut, dar nu au înțeles ce se petrece: „Atunci, Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: «În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită». Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Fapte 2:14-21).

Se mai consideră că în aceeași zi a luat naștere Biserica Creștină, prin predica apostolului Petru și botezul miilor de credincioși, care au primit Evanghelia mântuirii prin Isus Hristos.

Importanța pogorării Duhului Sfânt

Când s-a pogorât Duhul Sfânt, ucenicii Domnului Isus s-au umplut cu Duhul Sfânt și au început să mărturisească Evanghelia în diferite limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Toți cei prezenți la sărbătoare auzeau fiecare vorbindu-se în limba lui despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu. Astfel s-a împlinit promisiunea Domnului Isus Hristos din Faptele Apostolilor 1:8 „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.”

În această promisiune Însuși Isus le-a prezentat ucenicilor câteva aspecte legate de importanța Duhului Sfânt.

În primul rând, Isus le-a vorbit despre Duhul Sfânt ca despre un fenomen neobișnuit, fiind o putere supranaturală. Acest aspect a fost văzut de toți oamenii participanți și martori la eveniment. Ei au văzut că nu

este ceva pornit din interiorul ființei umane, ci Duhul Sfânt s-a coborât peste ucenici, fiind dat direct de Dumnezeu credincioșilor.

Isus i-a pregătit pe ucenici, precizând că unul din scopurile primirii Duhului Sfânt este puterea de mărturie a creștinilor. Astfel, prin Duhul Sfânt se va propovădui Evanghelia în toată lumea: în Ierusalim, Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului. În acest mod se va propovădui Evanghelia mântuirii prin Hristos și se vor naște biserici pe tot cuprinsul pământesc. Pogorârea Duhului Sfânt pe pământ este unanim acceptată ca act de naștere al Bisericii lui Isus Hristos.

Și astăzi, Duhul Sfânt ne dă putere și pricepere ca să mărturisim Evanghelia. Aceasta este importanța împlinirii promisiunii lui Isus în viața noastră personală, pentru că Isus a spus: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început” (Ioan 15:26-27).

1. Compară sărbătoarea Cincizecimii la evrei și la creștini.

2. Descrie ce fenomene petrecute la pogorârea Duhului Sfânt i-au uimit pe cei prezenți atunci în Ierusalim.

3. Menționează care a fost explicația dată de către unii oameni pentru lucrurile supranaturale care s-au petrecut la Cincizecime.

4. Compară-l pe Petru, cel dinaintea de experiența botezului cu Duhul Sfânt, cu Petru de după această experiență.

5. Relatează, pe scurt, care a fost predica lui Petru din acea zi.

Un val de foc ca rupt din soare
din înălțimi s-a revărsat.
Și-o flacăra spre fiecare
s-a îndreptat.

O, cine ar putea să spună
ce dragoste-i va fi cuprins
de când purtau acea cunună
ce pe vecie s-a aprins?
Ce freamăt dulce și fierbinte!
Ce gânduri ce te nalță-n zbor!
Nici psalmii nu aveau cuvinte
cu mai mult dor.

De-atunci, cu undele-i bogate,
El a pornit spre văi adânci,
când revărsat prin șesuri late,
când stăvilat prin muchi de stânci,
turnând torente de iubire,
și-acel suspin în rugăciuni,
dând tuturor descoperire
și dând minuni.

Curând se va opri izvorul.
Biserica se va-nălța.
Iar Duhul Sfânt, Mângâietorul,
va fi luat și el cu ea.
O, câți în lume vor rămâne
Cu inimile în vâpăi,
Strigând: – Nu ne lăsa, Stăpâne,
suntem ai Tăi!

Ce-i drept, nu Te-am urmat niciunde,
Că-i greu cu valu-acestei vieți!
Și Domnul, vai, le va răspunde:
– Nu vă cunosc, cine sunteți!
De-aceea-n ceasul cel din urmă,
Noi Te rugăm, ca niște prunci:
Coboară peste-a noastră turmă,
O, Duh din ceruri,
ca atunci.

Cum păsările călătoare
învață puii lor să zboare
spre-a-i duce-n stolul călător,
coboară, Duhule de viață,
și dă-ne aripi și ne-nvață
ca toți, în ziua cea măreață,
să fim în zbor!
Să fim în zbor!

Costache Ioanid,
vol. *Porumbițe albe*

Aprofundare

1. Explică importanța pogorării Duhului Sfânt pentru ucenici și pentru tine, astăzi, urmând următoarele idei:

- a) Ucenicii s-au umplut de Duhul Sfânt.
- b) Duhul Sfânt le-a dat putere și îndrăzneală să mărturisească despre Isus.
- c) Duhul Sfânt i-a călăuzit pe ucenici.

2. Completați enunțurile:

- a) Sărbătoarea Rusaliilor se mai numește și ... / ...
- b) Rusaliile se sărbătoresc la ... zile după Paște.
- c) Rusaliile înseamnă revărsarea Duhului Sfânt și întemeierea...
- d) Rusaliile erau o sărbătoare religioasă evreiască, numită...
- e) Revărsarea Duhului Sfânt a avut loc în localitatea...
- f) În momentul pogorării Duhului Sfânt s-a auzit un... puternic.
- g) Ucenicii vorbeau în alte ..., fiind acuzați că sunt ...
- h) Apostolul care s-a ridicat să vorbească în numele ucenicilor a fost ...
- i) Profetul din Vechiul Testament care a prevestit revărsarea Duhului Sfânt a fost...

Portofoliu

Imaginează-ți că ești un reporter și poți să-i iei un interviu lui Petru, după experiența pogorării Duhului Sfânt. Ce întrebări i-ai adresa lui Petru? Scrie, în maximum o pagină, interviul tău imaginar cu Petru.

Lectură

ALBINA ÎNTELEAPTĂ

O albină lucrătoare
S-a oprit pe un bujor
Să se șteargă de sudoare,
Dar un greier visător
O privea cu încântare:

– Te privesc mereu, din zori,
Cum alergi peste răzoare,
Prin mirese și culori –
Ești zglobie și curată,
Harnică și cumpătată,
N-ai în tine nicio pată!

– Mulțumesc de prețuire ...
Bine-ar fi să fiu cum spui,
Totuși am nărav din fire,
Știu să-nțep, să zbor hai-hui,
Mai colind maidanele,
Mai încurc tăpșanele...
Pân-oi fi neprihănită!
E nevoie de-o balanță iscusită
Ca să poți să-mi dai vreun sfat,
Vreo poruncă de urmat –
Mai de preț decât o laudă pripită!

Elena Anton – *Albina Înteleaptă*,
Antologie de poezie creștină pentru copii, vol. 43.

A TRĂI

A trăi după credință
nu-i ușor, dar nu-i nici greu.
A trăi după credință
e la om cu neputință,
însă nu la Dumnezeu.

A trăi umblând pe ape
nu-i ușor, dar nu-i nici greu.
A trăi umblând pe ape,
când vin valuri să te-ngroape,
e un drum cu Dumnezeu.

A trăi după iubire
nu-i ușor, dar nu-i nici greu.
A trăi după iubire
e o cruce pentru fire
și-o-nviere-n Dumnezeu.

A trăi după credință
nu-i ușor, dar nu-i nici greu.
Dar a fi în necredință
și-a muri fără căință,
nu-i nimic, nimic mai greu!

Costache Ioanid, vol. *Taine*

LUMINA

Soarele-n scipiri de raze împletește viața;
Luminând cu bucurie îmi alungă ceața.
Valuri de lumini și umbre colorează scena
Peste care nu se știe când cade cortina

Nu știu cum să îmi continui drumul înainte
Când lumina strălucește, calea e fierbinte
Știu însă, cu siguranță, să nu-ntorc privirea
Nici la stânga, nici la dreapta unde-i rătăcirea.

Și mai știu că dacă drumul mi-l scald în lumină,
Inima pulsează pace, liniște deplină.
Vrei să vii și tu cu mine? Vino, către Soare,
Și te-nvăluie-n Lumina binefăcătoare.

Speranța-Doina Cătană, *Moara de flori*,
Antologie de poezie creștină, vol. 37

SONET FLORAL

Din văzduh lumina, ignorând busole,
În cascade curge la superlativ,
Și pe-al ierbii verde, amply portativ
De culoare umple gingașe corole.

Înflorirea însăși, act decorativ,
Curcubeie-adună împletind cupole,
Și din stropi de soare, pune-aureole
Peste tot ce-nseamnă viață-n... rogvaiv.

Mângâiem culoarea inspirând arome,
Însă floarea este doar un pas spre rod,
Pe cărarea vieții prinsă-n axiome.

Și cum, Doamne, viața, în același mod,
Mă-nflorește-n zile calde, policrome,
Spre rodire fă-mă drum bătut și pod!

Simion Felix Marțian, vol. *Doruri și sonete*

CÂNTARE

1. Într-o țară-n depărtată, într-o familie bogată
Trăia, un om, ce de Domnul se temea,
Pe cel de-aproape-l ajuta,
O viață sfântă el trăia.
Dumnezeu se lăuda cu-acest om și spunea:
„El e neprihănitul Iov, robul meu, om curat
Se ferește de păcat! Iar diavolul s-a supărat.”

R1: Dacă mă vei lăsa să m-ating de viața sa,
De copii și de avere, să-l lovesc cu-o bubă rea,
Atunci Tu vei vedea căci inima sa cea rea
Numele Tău Sfânt și mare, negreșit va blestema.

2. Într-o țară-n depărtată,
Sta bogatul de-altă dată, lipsit de tot,
Plin de bube el era, cu un ciob se scărpină,
Dar totuși el așa spunea:
„Dumnezeu, El mi-a dat și tot El mi-a luat
Fie binecuvântat, să primim doar ce-i bun de la marele Stăpân!”
Și nicidecum n-a blestemat!

R2: Chiar dacă-n viața ta, încercarea e prea grea
Ești lovit în trup, avere, omule nu dispera.
Învață de la Iov, chiar de rămâi cu un ciob
Tu rămâi întotdeauna a stăpânului Tău rob.

Numele jocului	<p style="text-align: center;">MODELUL PUZZLE</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> </div>
Descrierea jocului	Se împarte clasa de elevi în trei grupe. Fiecare grupă va primi un puzzle de aproximativ 200 de piese. O grupă va primi cutia după care trebuie reconstituit acesta, altele i se va arăta modelul timp de câteva secunde, iar altele i se cere să reconstruiască puzzle-ul pe verso, fără să vadă modelul. Prima grupă care termină este câștigătoare.
Materiale	Un puzzle de aproximativ 200 de piese pentru fiecare grupă.
Numărul de participanți	20 – 30 de elevi
Durata	Peste 20 de minute
Problematizare	<p>Jocul are în vedere valorificarea ideii de imitare a unui MODEL în viață. Împărțirea în trei grupe presupune și abordarea temei de concurență; de a face față frustrărilor pentru că unii elevi primesc, alții nu primesc modelul; de a accepta situațiile de nedreptate în viață; precum și abordarea atitudinii în fața favoritismului.</p> <p>Profesorul poate adresa elevilor întrebarea: „Ce ați simțit când ați aparținut grupurilor?” iar apoi ascultă explicațiile elevilor, care răspund pe rând. Apoi pot urma un șir de întrebări: „Cei care ați fost favorizați, dar cei care ați fost dezavantajați, de ce nu ați reușit să finalizați sarcina de lucru? Nu ați avut model? Este important să avem un model? La ce ne ajută? În situații concrete de viață cum se transferă nevoia de model?” Este nevoie să avem modele care să ne călăuzească în viață în ceea ce privește cultivarea virtuților. Astfel, elevii sunt conștientizați că nu vor face greșelile făcute de alții, precum și că se limitează suferințele și își vor îmbogăți cunoștințele din și prin viața modelului. În cele din urmă, se pot aduce în fața elevilor, modele de viață din paginile Scripturii, în primul rând Modelul Perfect, Isus Hristos, apoi apostolul Pavel și alții care au întruchipat virtuțile într-un mod aparte.</p>
Proiect	<ol style="list-style-type: none"> 1. Elevii pot realiza colaje cu imagini, în care sunt reprezentate persoane-model, care să cuprindă și un text de analiză comparativă. 2. Ce înseamnă o viață ordonată de virtuți și ce înseamnă o viață dezordonată, trăită sub robia viciilor (violență, minciună)?

Ovidiu Panaite, *Prin joc spre viață*, Ediția a II-a revizuită și îmbunătățită, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2011

ISBN 978-606-31-0933-1

9 786063 109331